

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 83 • 18 Aralık '99 • 5 DM

**Emperyalizm refah ve özgürlük değil,
baskı, sömürü ve kölelik getirir...**

Avrupa Birliği:

Hayaller, beklentiler ve gerçekler

“Emperyalizmin ekonomik koşulları -yani sermaye ihracı ve dünyanın ‘ileri’ ve ‘uygar’ sömürgeci güçler arasında paylaşılmış olması- açısından, kapitalizm altındaki bir Birleşik Avrupa Devleti ya olanaksızdır ya da gericidir.”

Lenin

Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne aday olmak için yaptığı başvuru 10 Aralık’ta Helsinki’de yapılan zirvede nihayet kabul edildi. Böylece “Avrupa ile bütünleşme” diye sunulan ve kimilerine göre 150 yıl önce başlayan bu “macera”da ilk somut adım atılmış oldu. Daha şimdiden aday üyeliğin getirileri üzerinden pembe tablolar çizilmeye, bir çırpıda devasa sorunların üstesinden nasıl gelineceğine ilişkin senaryolar yazılmaya başlandı. Hızını alamayan bazıları, sınırları ortadan kalkmış bir Birleşik Avrupa Devleti’nin içindeki bir Türkiye hayalini kurmaya başladılar bile. Aday üyelik için Türkiye’nin karşısına çıkarılan birkaç “pürüz”e rağmen gerçek bir “zafer” kazanılmıştı, artık gerisi kolaydı ve mutlaka gelecekti.

Emperyalist şeflerin telkinleri ve dayatmasıyla elde edilen “zafer”...

Helsinki’de AB’ye üye emperyalist ülkeler yalnızca Türkiye’nin aday üyeliğini tartışmadılar. Şimdiye kadar üyelik talebinin önünde engel olarak gördükleri Kıbrıs ve Ege sorununu da kendilerince bir çözüme kavuşturdular. Daha doğrusu öngördükleri çözümü, adaylığın kabul edilmesinin şartı olarak dayattılar. Bu nedenle 10-11 Aralık tarihlerinde emperyalist metropoller arasında yoğun bir diplomatik ikna trafiği gerçekleşti. Kıbrıs sorununda Türkiye son ana kadar ikna olmadı, sonuçta önerilen çözümü, başbakanın klişe ifadesiyle, “içine sindiremeden” kabullenmek zorunda kaldı.

Helsinki Zirvesi’nde Kıbrıs için öngörülen çözüm, Kıbrıs’ta taraflar arasında bir anlaşmaya varılmış olmasına bağlı olmaksızın Güney Kıbrıs Cumhuriyeti yönetiminin AB’ne adaylığının önünü açıyordu. Bu ise GKCY’nin tanınmasına karşılık Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nin bir devlet olarak tanınmaması anlamına geliyordu. Türkiye böyle bir çözüme razı olmayacağını açıkladı. Fakat ABD ve AB’li emperyalistler çözümün formüle edildiği ifadelerde bazı esnemelere gidileceğini belirtmekle kalmadılar, eşzamanlı olarak bazı yetkililerini Türkiye’ye göndererek, jest görünümü altında bir baskı çemberi oluşturdular. Chirac, Clinton, Schöreder telefonlarla devreye girerek, bu fırsatın tepilmemesi gerektiğini telkin ettiler. Bununla da kalınmadı, bu “sizi çok zorda bırakacaksa, pürüzlü meseleleri (Kıbrıs) anmadan önce yalnızca üyeliği kabul ettiğinizi kamuoyuna duyurabilirsiniz” benzeri bir öneride de bulundular. Fakat bu öneri kabul görmedi.

Nihayet kriz, Clinton’ın uyarısı ve telkini üzerine, Demirel’in yaptığı açıklama ile çözüldü. Demirel yaptığı açıklamada, Helsinki metninde Luxemburg Zirvesi metnindeki ifadelerin olmadığını (azınlık hakları, Kürt kavramı, insan hakları problemleri, demokratik talepler, Kıbrıs Cumhuriyeti vb.), Helsinki metninin Türkiye açısından hassasiyetleri gözetken müsbet bir içerik taşıdığını

belirterek, “telaşa gerek yok” mesajını verdi.

Emperyalist hesaplara dayalı uzlaşma

İşin diplomatik cephede nasıl yürüdüğü fazla bir önem taşıyor. Önemli olan, şimdiye kadar üyeliğe engel olarak gösterilen Kıbrıs ve Ege sorununun, AB’nin istediği prosedüre göre çözümleneceğinin tanımlanmış olmasıdır. Daha da önemlisi, daha önce üyeliğe engel olarak gösterilen insan hakları ve Kürt sorunu gibi konuların doğrudan telaffuz edilmemiş olmasıdır. Türkiye’nin “Kıbrıs sorununda tutumumuz değişmedi” demesi bir şey ifade etmiyor. Aynı şekilde Yunanistan’ın, varılan mevcut durumu; “zafer kazandık, beklediğimizden fazlasını kopardık, çok memnunuz” biçiminde ifade etmesi de... Öngörülen çözüm ne olursa olsun, asıl önemli olan, sonuçta Kıbrıs halklarının iradesi hiçe sayılarak bir “çözüm”e varılmış olmasıdır.

Yıllardır süründürüldüğü AB kapılarının neden şimdi Türkiye’ye açıldığı, bunun hangi gelişmelerin sonucu olduğu ise ayrı bir konu. Düne kadar üyelik için öne çıkarılan engellerin, sorunların çözümünde Türkiye bir mesafe mi katetmiştir? “Kopenhag Kriterleri”ne uyum konusunda (insan hakları, demokrasi, ekonomik istikrar) AB’li emperyalistlerin dayattığı kriterlere uygun yeni atılımlar mı atmıştır? Kıbrıs ve Ege sorununda bile ancak Helsinki Zirvesi’nin dayattığı kararlarla geçici bir denge kurulmaya çalışılırken, düne kadar üyelik kıstası olarak öne sürülen kriterlerin kendisinden mi vazgeçilmiştir?

Görünen o ki, Türkiye’nin aday üyeliği, ABD ve AB’li emperyalistlerin değişen ihtiyaçlarına göre değişen politik tercihlerinin bir ürünü olarak gündeme sokulmuştur. Bu herşeyden önce, Türkiye’nin AB üyeliğinin her zaman arkasında duran ABD ile AB arasında bu konuda sağlanan geçici bir uzlaşmanın sonucudur. AB’li emperyalistler şimdiye kadar, başka nedenlerin yanı sıra, ABD ile aralarındaki rekabet nedeniyle Türkiye’nin üyeliğini açıktan ve cepheden reddetmediler. Çeşitli samimiyetsiz gerekçeler (insan hakları, Kürt sorunu vb.) öne sürerek erteleme yoluna gittiler. “Kendi dışlarında fakat kendilerine bağlı bir Türkiye” politikası izlediler. Stratejik öneminden dolayı Türkiye ile ilişkilerini hep belli bir sınırdan tuttular. Bu sınırı Türkiye’nin bütünüyle ABD’nin hükümranlılığına girmemesi kaygısı-politikası belirliyordu. Sovyetler Birliği’nin dağılması ile ortaya çıkan yeni imkanlar, Türkiye’nin stratejik konum ve öneminin AB’li emperyalistlerce değerlendirilmesi isteğini kamçılamıştır. Bu ise Türkiye ile daha ileri ve yoğun bir ilişkiyi gerektiriyordu. Böylece düne kadar kendi içerisinde ABD’nin elini güçlendiren bir “Truva atı” olacağı biçimindeki çekince, yerini Ortadoğu ve Kafkaslar’daki zenginliklerin sömürülmesinde bir köprübaşı olarak Türkiye’nin ABD ile ortak kullanımı seçeneğine bıraktı. Türkiye’nin üyelik

kriterlerine uyum konusunda hiçbir ciddi mesafe almaksızın aday üye yapılmasının arkasında, tam da emperyalistlerin bu tür ihtiyaçları ve yönelimleri bulunmaktadır.

Aday üyelik: Kimler için ne anlama geliyor?

Aday üyelikten tam üyelik statüsüne geçiş uzun bir dönemi kapsayacaktır. AB’nin kendisi bunu 20 yıl olarak varsayıyor. Doğal olarak aday üyelik, Türkiye’nin üyelik statüsünü kazanmak için önüne konulan görevleri (buna “yol haritası” diyorlar) ne ölçüde yerine getirdiğine bağlı olarak tanımlanmış bir geçiş süreci demektir. Bu açıdan aday üyelik süreci, AB’li emperyalistlerin daha ileri çıkarları için daha sıkı yaptırım, denetim ve baskı uygulama imkanlarını kullanmaları anlamına geliyor. AB ile bütünleşmek için “uyum”, “yapılandırma” vb. olarak sunulan programlar ise, işçi ve emekçiler açısından şimdiye kadar uygulananlardan daha kapsamlı ve daha yıkıcı saldırıların önünün açılmasının kılıfı olacaktır. Daha şimdiden “tam üyelik statüsüne kavuşmak için çok çalışmalı, çok fedakarlık yapmalıyız” içerikli propagandaya başlandı bile.

Aday üyelik-üyelik konusunda her kesim farklı bir beklenti ve özlem içinde. Farklı sınıfsal ve siyasal çıkarlara ve konumlara göre değişen bu beklentilerin bir kısmı aldatmaya dönük olarak bilinçli bir şekilde topluma empoze edilirken, diğer bir kısmı ise aldanmayı ifade ediyor. Kuşkusuz ki bunlar içinde en tehlikeli ve sahtekarca olanı, AB’ne üyeliğin herkesin çıkarına olduğunu öne süren ve önümüzdeki süreci toz pembe bir çerçeve içerisinde sunan görüştür.

Emperyalistlerin bu yönde bir beklenti yaymaları doğrudan kendi çıkarlarının bir gereğidir. Onlara göre üyelik, kalkınma, gelişme ve ilerleme bizzat kendilerine bağlı ve kendilerinin bahsettiği bir şanstır. Avrupa’yla (yani emperyalizmle) bütünleşmek, onun normlarını kabul etmek dışında, gelişme ve ilerleme bir yana, ayakta kalmak bile mümkün değildir!

İşbirlikçi tekелci burjuvazi için ise, bu, yüzyıllık modernleşme serüveninde Türkiye’nin önüne çıkan en büyük imkandır. Üyelikle birlikte, “siyasi ve ekonomik geleceği güvence altına alınmış, müreffeh, saygın ve çağdaş bir Türkiye artık hayal değildir”. Üyelikle birlikte; ekonomi canlanacak, refah artacak, gelişme hızlanacaktır. Siyasal cephede ise demokrasi güvence altına alınacak, darbeler dönemi kapanacak, her türlü anti-demokratik uygulama son bulacak, ordu ve MGK’nin etkisi azaltılacak, DGM’ler ve OHAL kaldırılacak, siyasal özgürlüklerin önü açılacak ve azınlıklara hakları verilecek, insan hakları ihlallerine dur denilecektir. Hatta eşcinseller bile eşit haklara kavuşacak, kadınlar pantolon bile giyebilecektir vb., vb... Kısaca Türkiye her alanda çağ atlayacak, Avrupa demokrasisi yakalanacak ve Avrupa ölçülerinde bir yaşam standartı tutturulacaktır. Ülke güllük gülüstanlık olacak, böylece devlet de artık hak ve özgürlüklerin müşfik

bir bekçisi haline getirilecektir.

Avrupalı emperyalistler ile işbirlikçi tekелci burjuvazinin böyle bir tablo sunmasında şaşılacak bir şey yoktur. Kitleleri aldatmak için bu tür tabloları sürekli kullanıyorlar. Aldatılanlar ya da aldanmak isteyenler için ise durum aynı değildir. Onlar AB'ne üye bir Türkiye'de herşey olmasa bile bazı şeylerin zamanla değişeceğine-değişmek zorunda olduğuna, temel sorunların Avrupa'nın zoruyla çözüleceğine dair bir beklentiyle avunmaktadırlar. Üyelikle birlikte kendi yaralarına da bir parça merhem çalınacağına inandıkları bu tabloda kendilerine bir yer olduğunu sanmaktadırlar. "Demokratik cumhuriyet" tezi ile rota değiştiren PKK'ye göre, Türkiye'nin AB üyeliği Kürt halkına nefes aldırarak, bazı hakların tanınmasını sağlayacak, dizginsiz baskı, terör ve asimilasyondan demokratik katılımcılığa bir geçiş yaşanacaktır. Kürt halkının yararına olan bir durum dolaylı biçimde de olsa Türk emekçilerine de yarayacağına göre, ortada pek de karşı çıkılacak bir durum da yoktur onlara göre.

Liberal-reformist hayallerin temelsizliği

Benzer bir beklentiye sahip liberal-reformistlere göre ise, hiç değilse ülkeye hak-hukuk adına Avrupalı standartlar kazandırılacak, devlet demokratik açılımlar yapmak zorunda kalacak, demokratik muhalefete kendisini ifade edebileceği bir özgürlükler alanı tanınacaktır. Hatta devlet resmi ideolojiden adım adım vazgeçmek zorunda bırakılacaktır, vb. Zira onlara kalırsa, ortada Türkiye'nin uymak zorunda olduğu demokrasinin sınırlarını çizen kapı gibi bir "Kopenhag Kriterleri" var. Böyle bir beklentiye sahip olanlar, iyimser demokratik gelişmelerin güvencesi olarak, AB'ne girmek için yapılacak bir takım hukuki düzenlemeler ve biçimsel siyasal değişiklikleri görmektedirler. Türkiye'nin "Kopenhag Kriterleri"ni de kapsayan onlarca uluslararası anlaşmaya imza atmasına rağmen neden yıllardır bunların gereğini pratikte yerine getirmedeği, Cumhurbaşkanı'nın ağzıyla itiraf ettiği işkencenin neden engellenemediği vb. soruların bu tür beklentilere sahip olanlara bir şeyler öğretmiş olması beklenirdi.

Aldatanların ve aldanmak isteyenlerin ortak paydası, AB üyeliği ile birlikte artık Türkiye'nin yeni bir geleceğe doğru yelken açacağı, ilerlemenin kaçınılmaz olacağı ve demokratikleşme sürecinden her kesime bir pay düşeceği düşüncesidir. Emperyalizmle bütünleşmede AB üyeliğinin bir ileri adım olduğu ve bunun bazı alanlarda değişim ve gelişmelere yol açacağı açıktır. Fakat herşeyden önce bunun bir bedeli olacaktır. Gelişmelere ve değişimlere hangi sınıfın çıkarları yön verecektir? Bu değişim ve gelişmelerden kime ne pay düşecektir? En önemlisi, tüm bunların faturası hangi sınıfa ve kesimlere çıkarılacaktır?

Tarihi ve toplumsal gerçeklerin ışığında bu toz pembe tablonun üstünü biraz kazıdığımızda bu sorulara da yanıt buluruz.

AB halkların, işçi ve emekçilerin değil emperyalistlerin birliğidir

AB'ne üye ülkeler ve diğer emperyalist ülkelerde refah düzeyi görece yüksek, demokratik hak ve özgürlükler görece gelişkindir. Fakat bunu büyük ölçüde yüzyıllardır pençelerini geçirdikleri ülkeleri sömürerek sağlamışlardır. İçeride refah ve sınırlı demokratik özgürlüklerin bedeli; insanlığın büyük çoğunluğunun yaşadığı geri ülkelerin sömürülmesi, hayvanca yaşam koşullarına mahkum edilmeleri, vahşi katliamlardan geçirilmeleri, savaşlarda katledilmeleridir. Bu katliam ve talandan tabii ki kendi emekçilerine kırıntı düzeyinde bir pay

vermek zorunda kalmışlardır. Bu payın verilmesinde kuşkusuz ki kendi işçi ve emekçilerinin 200 yıllık militan sınıf mücadelesinin de büyük bir etkisi vardır. Fakat şu gerçeğin üstünü hiçbir demagoji ile örtemezler: Öve öve göge çıkardıkları ilerlemeleri ve demokrasileri, geri bıraktırmış uluslar ile işçi ve emekçilerin alınterleri ve kanları üzerinde yükselmektedir. Onların demokrasileri ve ilerlemeleri, dünya halkları ve işçiler için sefalet, mezar ve yıkım demektir.

Bu nedenle iki dünya savaşına, milyonlarca insanın katledilmesine ve açlıktan ölmelerine yol açan bu aynı emperyalist haydutların, Türkiye gibi ülkelere "üye olmak için önce kendi evinizin içini düzeltin" diyerek sözümona insan hakları savunuculuğuna, azınlık haklarının bekçiliğine, demokrasi havariliğine soyunmaları, tam bir ikiyüzlülüktür. Ki bu ikiyüzlülüğü dünyanın pek çok ülkesinde olduğu gibi Türkiye'de de faşist iktidarları, 12 Mart ve 12 Eylül gibi kanlı darbeleri destekleyerek ve bizzat örgütleyerek göstermişlerdir. Onların parolası; demokrasi ve insan hakları, gelişme ve ilerleme maskesi altında, "iç savaştan kaçınmak için mazlum halkların boğazlanması", "kâr daha çok kâr" olmuştur hep.

Emperyalist ülkelerin kurduğu her türlü birliğin arkasında sömürü ve talan düzenlerinin geleceğini güvenceye alma kaygısı vardır. IMF, AB, DTÖ, Dünya Bankası gibi iktisadi ve siyasi oluşumlar, dünyanın şimdiye kadar gördüğü en büyük talan ve soygun örgütleridir. Onların birliği, birbirlerine zincirle bağlanmış bir avuç eşkiyanın sömürdükleri emekçi halklara karşı bir birliktir. Birinin gelişmesi diğerinin zararına olduğu için, birbirlerini denetlemek ve sınırlamak ihtiyacıyla çeşitli antlaşmalar yapmak ihtiyacı duyarlar. En küçük bir fırsatta ise birbirlerinin kuyusunu kazarlar. Çıkarları çeliştiğinde ise birbirleriyle çatışmaktan, gerektiğinde savaşlara girmekten geri durmazlar.

Türkiye'nin kapisından girip "bekleme salonu"na alındığı AB de bu tür emperyalist çetelerden biridir. Türkiye işçi sınıfı ve bölge halklarının gerçek çıkarları bu gerici birlikle de, buna katılan Türkiye ile de uyuşmaz. Bu birincisi. İkinci olarak, pek kolayından yazılan senaryonun aksine, mevcut gelişme düzeyi ve gücü, Türkiye'ye bu emperyalist çete içinde, hiç değilse uzun vadede, eşit bir hak ve eşit bir gelişme imkanı vermemektedir. AB içerisinde kendisine verilen gerçek rol, bulunduğu bölgede emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda gereken hizmetleri yerine getirmek, bunun için gerekirse kan dökmektir.

Türkiye, bahsedilen adaylığı hak etmek için, yıllardır emperyalist efendilerine sunduğu hizmetlerin ve imkanların daha fazlasını sağlamak durumundadır. Bu rolünü icra ederken çok fazla güçlenmemesi için de gerekenler yapılmaktadır. Kendi başına siyasal kararlar verebilecek bir bağımsızlığa sahip olamayacak, gerektiğinde kendi hukukunu bile uygulayamayacaktır. Kendi sınırları içerisindeki kaynakların nasıl kullanılacağına emperyalistler karar verecektir. Örneğin hangi enerji kaynağının kullanılacağını bile emperyalistler

belirleyecektir. Dahası, altına imza attığı AB "Ortak Dış Güvenlik Politikası" gereğince, bir başka ülkeye ve halka karşı başlatılacak bir savaşa asker göndermek zorunda kalacak, onların çıkarları için kendi insanlarını feda edecek ve bölge halklarının kanlarını dökecektir. Daha şimdiden AB'nin ortak ordusu için 10 bin asker ayırmış bulunuyor.

Aday üye olmakla Türkiye pek çok yükümlülüğü üstlenmek zorunda kalmıştır. Bu gerçekte onun sırtına vurulmuş bir prangadır. Kuşkusuz ki sermaye iktidarı, bu yükümlülükleri işçi ve emekçilere fatura ederek yerine getirecektir. Maastricht Kriterleri'nin dikte ettirdiği ekonomik hedeflere, ancak işçi ve emekçilerin aşırı sömürülmesi ve kitlelerin yoksullaştırılması ile varılabilir. AB'ne üye emperyalist ülkelerin kriterlerinden biri olarak öne sürdükleri "ekonomik istikrar"dan kasıtları, herşeyden önce kârlarının istikrarlı olarak artması demektir. Gelir dağılımının düzelmesi, işçi ve emekçilerin ücretlerinin istikrarlı olarak artması onları zerre kadar ilgilendirmemektedir.

Böyle bir hedefe ulaşma sürecinde işçi ve emekçilerin sessiz kalmayacağı da düşünüldüğünde, demokratik hak ve özgürlükler çerçevesinde tanımlanmış olan kriterlerin göstermelik olmak dışında bir anlamının olmadığı daha iyi görülür. Eşit olmayan koşullardaki bir rekabet ve hızlı gelişme içindeki sermaye sınıfının Avrupa'ya karşı en büyük kozu ucuz işgücü sömürüsüdür. Bunu ise ancak işçi ve emekçileri baskı altında tutarak, hak ve örgütlülüklerini kısıtlayarak başarmaktadır. Bu tür baskı mekanizmalarını ortadan kaldırması, elindeki kozun yitirilmesi demektir. Böyle bir yönelime girmeyeceği yeterince açıktır.

Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için emekçilerin enternasyonal birliği

Dolayısıyla, AB'ne aday üyelikle birlikte sokaktaki insanın, bir burjuvanın, bir liberal ve iflah olmaz bir reformistin kulağına pek hoş gelen refah, gelişme, fırsat, demokrasi, çağdaşlık gibi kavramlarla ifade edilen vaatler manzumesi, işçi ve emekçiler için hiçbir şey ifade etmemektedir. Kaldı ki, bu vaadlerin pazarlayıcısı olan emperyalist ülkelerde de işçi ve emekçiler için durum özünde pek farklı değildir. Avrupa son on yıldır kendi emekçilerinin büyük bedellerle ve onlarca yıllık zorlu mücadelelerle kazandıklarını tırpanlamakla meşgul. "Sosyal devlet" politikaları rafa kaldırılalı yıllar oldu. "Refah devleti"nin örneği olarak sunulan İsveç bu konumundan hızla geriye düştü. Avrupa'da her 8 kişiden biri işsiz. Servet-sefalet kutuplaşması geçmiş yıllara göre giderek katlanıyor. Sokağa çıkan, hak arayanların karşısına çıkan devletlerin tutumu hiç de kağıt üzerinde tanımlandığı gibi değil. Seattle sokaklarında yaşananlar bunun tek olmayan son örneği yalnızca.

Sonuç olarak, Türkiye işçi ve emekçileri için sorun; AB üyeliğiyle beraber hukuk düzleminde kalacak göstermelik düzenlemeler, içi boş hayaller ve temelsiz beklentiler değil, mücadele edilerek kazanılacak, korunup geliştirilecek gerçek iktisadi-demokratik ve siyasal hak ve özgürlükler sorunudur. Bu haklar hiçbir zaman ve hiçbir sömürücü güç tarafından bahsedilmeyecek, siyasal iktidar mücadelesinin bir parçası olarak mücadeleyle kazanılacaktır. Bunun için işçi sınıfının karşısında duran seçenek, talan ve sömürü üzerine kurulu AB gibi gerici-emperyalist birlikleri sözde "ulusal çıkarlar" vb. adına desteklemek değil, bulunduğu bölgeden başlayarak sömürsüz, sınıfsız ve özgür bir dünya için işçilerin enternasyonalist mücadelesini ve birliğini örgütlemektir.

AB: Burjuvaziye taşeronluk emekçilere kölelik!

Ayşe Aydın

Tekellerin egemen olduğu dünyada bağımsızlığın, kölelikten kurtuluşun tek bir gerçek yolu vardır; bu kölelik halkasını bulunduğu yerden parçalamak ve emperyalist zincirden koparmaktır. Bu kopuşu gerçekleştirecek tek güç, işçi sınıfının sosyalist iktidarındır. Çünkü girilen yolda kapitalistlerin payesine taşeronluk, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının payesine ise kölelik düşmektedir. Çünkü Türk sermayedarlarının bu azgın sömürü düzenlerini sürdürebilmelerinin tek yolu, sömürünün nimetlerini efendileriyle paylaşmalarından geçmektedir.

Helsinki Zirvesi'nin 10 Aralık '99 tarihli oturumunda karara bağlanan 'Türkiye'nin AB'ne adaylığı' sermaye kesiminde tam bir zafer havasıyla karşılandı. "Avrupalı olduk", "Avrupa kapıları açıldı", "Kırk yıllık hasret bitti" gibi başlıklarla kutlamalara katılan mandacı basın, Türk burjuvazisinin işbirlikçi-uşak ruhunu olduğu gibi ortaya koyuyordu. AGİT İstanbul Zirvesi "bayramı"nın gözde sloganı "Büyük Türkiye-Lider Türkiye", yerini bu kez globalizm üzerine güzellemelelere bıraktı. Ama bayram aynı bayram; efendilerinin düğününde, sevinç gözyaşı döken uşakların bayramı...

Bu tek taraflı kölelik anlaşmasının halka sunulduğu, kuşkusuz gösterişli paketler içinde yapılmaya çalışılıyor. Paket kağıdının yaldızlarını ise "iktisadi gelişme-ilerleme" ile "demokrasi ve insan hakları" oluşturuyor. İkincisinin sunulduğu "gerçekçi" bir kılıfa da uydurulmuş. Üyelik için gerekli "demokratik düzenlemeler" in, AB istediği için değil ama Türkiye'nin ihtiyacı olduğu için yapılacağı vaad ediliyor. İktisadi gelişme ve ilerlemeye gelince; hükümet bu konudaki "kararlı"lığını çoktan kanıtlamış bulunuyor. Gidilen yön emperyalist sermayeye tam entegrasyon olunca, gerçekten de "hızlı ve kararlı" bir ilerleme kaydedildiğini teslim etmek gerekiyor. Ama, halka sunulduğu, elbette sermayenin emek aleyhine hızlı gelişme ve ilerlemesi şeklinde değil. Tıpkı Gümrük Birliği'ne girişte olduğu gibi, "kalite, ucuzluk, refah, çalışma yaşamında demokrasi" yalanları uçuşuluyor. Bu rengarenk balonların üstünü örttüğü tabloda ise, işçi sınıfı ve emekçiler için tam bir sefalet manzarası bulunmaktadır.

Geneldeki bu bayram havasına rağmen, adaylık anlaşmasının tek taraflı bir kölelik anlaşması olduğu yolunda düzen içi bir muhalefet de söz konusu. Ama söylemlerindeki keskinliğe aldanmamak gerekiyor. Çünkü dayanakları, "ulusal bağımsızlık" gibi global burjuvazinin çoktan aşığı

"çağdışı" hayali bir zemindir. AB ile ulusal onuru zedelemekten bütünleşmek mümkün değildir. Onurlu politikacılar tarafından yönetilsek de sonuç çok farklı olmayacaktır. Zira burjuva siyasette onurun sınırları, kapitalist ekonominin ihtiyaçları tarafından belirlenmektedir. Türk sermayesinin "global" çıkarları öyle gerektirdiği için, bu ülkenin bütçesi IMF tarafından belirlenmektedir. Yoksa sermayenin Ankara'daki hizmetkarları çok onursuz oldukları için değil.

Düzen içi muhalefetin temel tutarsızlıklarından biri de, sanki "ulusal bağımsızlık" AB adaylığıyla tehlikeye düşmüş gibi, ABD ile kopmazcasına sağlamlaştırılan kölelik bağlarından hiç söz edilmemesidir. Bu aynı aymazlık, "Avrupa emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarları" üzerinden de sürdürülüyor. Türkiye'nin ABD taşeronluğu, AB üyeliği konusunda Washington'un gayretkeş çabaları görmezden geliniyor.

Oysa kararı önceleyen süreçteki tüm gelişmeler, oyundaki esas rolün ABD'de olduğunun kanıtlarıyla dolu. AB Kürt sorunda kimi "dayatmalar" getiredursun, ABD planı çoktan yürürlüğe konulmuş, PKK'nin teslimiyet platformunun da yardım ve desteğiyle tıkr tıkr işliyor. Kıbrıs sorunda kabul edilen yine ABD çözümüdür. AGİT İstanbul Zirvesi bahanesiyle Clinton'ların çıktığı Türkiye şovu ve Helsinki Zirvesi'ni önceleyen günlerde, 7 Aralık'ta, ABD ile yapılan yeni kölelik anlaşması da (ki MAI ve WTO'nun öngörülleri tek taraflı kabul edildi) Türkiye-ABD ilişkilerindeki "istikrar"ı göstermektedir. ABD emperyalizminin, Avrupa emperyalizmiyle tüm çıkar çatışmalarına ve Asya üzerinde egemenlik yarışına rağmen taşeronu Türk devletini AB'ne sokma gayreti bile, ABD'nin Türk devletiyle kurduğu kölelik bağlarının sıkılığına ne kadar güvendiğini göstermeye yeter. Dolayısıyla AB'nin direnci, ne insan hakları, ne Kürt sorunu ve ne de "kalabalık nüfustan duyduğu korku"dan değil, Türkiye'nin ABD ile bu kölelik bağlarından, yani AB içinde rakibi ABD sermayesinin ajanlığını yapacağı korkusundandır.

Yoksa Avrupalı emperyalistler bilmiyorlar mı ki; Türkiye'nin IMF programını uygulayabilmesi, azgın bir devlet terörü olmaksızın mümkün değildir. Bilmiyorlar mı ki, bu devrim toprağında kurulu bir sermaye devleti Ulucanlar katliamlarına mecburdur. Aynı emperyalistlerin AGİT Zirvesi değil mi, "insan haklarını" ulusların ve ulus haklarının yerine ikame eden. Aynı emperyalistlerin icra kurulu (IMF) değil mi; özelleştirme, işsizleştirme, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme ve sefalet ücretlerini, mezarda emekliliği dayatan...

AB'ne tam üyelik, Türk devletinin insan hakları vb.'nde kaydedeceği ilerlemelere değil, ABD'nin Avrasya konusunda AB'ne vaadedeceklerine bağlıdır. Adaylık konusunda bile nerelerin ne şekilde paylaşıldığı yakın zamanda ortaya çıkacaktır.

Ötesi, biraz da Türk devletinin içerdeki tahkimat operasyonlarına destek mahiyetindedir. Türk

devleti, tahkim ve özelleştirme saldırısı başta olmak üzere, "kararlılık ve hızla" yürürlüğe koymak istediği IMF programını allayıp-pullamak için kullanmaktadır, "AB'nin insan hakları dayatması" nı. Tabii ki, "dayatma olarak görmemek gerekir, bu bizim ihtiyacımızdır" söylemleri eşliğinde.

İşin gerçeği ise, Dışişleri memuru Cem'in sözlerinde gizlidir. "Sorun mevzuatta", diyor Cem. Zaten Avrupa da diyor ki; "idamı yargıdan kaldır, sana yargısız infazı sormayalım", "İşkenceyi yasakla, sana işkenceciyi koruyan memurun yargılanmasına ilişkin yasayı sormayalım", "Türkiye'de Kürt vardır, Kürtçe konuşulabilir de, sana Kürt ulusunu ve kendi kaderini tayin hakkını sormayalım." "İşçi ve emekçi haklarını zaten ne zaman sorduk ki?"...

AB'nin ne getirip-ne götüreceğinin özet tablosu işte budur.

Sermayenin zafer sarhoşluğu hiç de burjuva muhalefetin zannettiği gibi boş bir kuruntu değildir. Emperyalist işgale karşı yürüttüğü kurtuluş mücadelesi yılları dışta tutulursa, Türk burjuvazisinin bütün bir macerası, emperyalist dünya sermayesiyle bütünleşme çabalarından ibarettir. Fakat bu sermaye sınıfının yapısı gereği böyledir. Ve dünyadaki kapitalistleşme sürecini geriden izleyen Türk sermayesi emperyalist sermayenin taşeronluğuna mahkumdur. Bu sınıfın hizmetindeki devlet erkanı da emperyalist devletlerle kölelik ilişkileri kurmaya. Onlar bunu biliyor ve ideolojik söylemlerini buna uygun geliştiriyorlar. Serbest rekabetçi kapitalizmin "ulusal bağımsızlık", "ulus devlet" savunusu ve uygulaması ne kadar "doğal"sa, tekelci kapitalizmin "globalizm"i de o derece "doğal"dır. Doğal olmayan, aralarında uzun tarihi mesafeler duran "ulus devlet" ile "globalizmi" bir arada istemek ve savunmaktır.

Tekellerin egemen olduğu dünyada bağımsızlığın, kölelikten kurtuluşun tek bir gerçek yolu vardır; bu kölelik halkasını bulunduğu yerden parçalamak ve emperyalist zincirden koparmaktır. Bu kopuşu gerçekleştirecek tek güç, işçi sınıfının sosyalist iktidarındır. Çünkü girilen yolda kapitalistlerin payesine taşeronluk, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının payesine ise kölelik düşmektedir. Çünkü Türk sermayedarlarının bu azgın sömürü düzenlerini sürdürebilmelerinin tek yolu, sömürünün nimetlerini efendileriyle paylaşmalarından geçmektedir.

Türkiye işçi sınıfının önündeki tek yol, iktidar yürüyüşünü hızlandırmaktır.

Türkiyeli komünistler, işçi sınıfının iktisadi yıkıma karşı direnişini, emperyalist-kapitalist köleliğe karşı mücadeleye kanallandırmak için var güçleriyle çalışacaklardır. Önümüzdeki süreç, hem sınıf hem de öncüsü açısından bir varlık-yokluk sınavı olarak gelişecektir. Türk sermayesinin asıl AB sınavı da bu kulvarda gerçekleşecektir.

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Emperyalist tekellerin sömürü ortaklığı: AB

İkinci Dünya Savaşı sonrasında emperyalistler bir yandan serbest ticaret kavramıyla sınırları ortadan kaldırmaktan söz ederken, öte yandan bölgesel düzeyde yeni sınırlar çiziyorlardı. Her iki durum da aynı amaca hizmet ediyordu; emperyalist sömürünün güvenceye alınması.

Dünyanın üçte birinde devrim olduğu, birçok ülkesinde devrimci durumun olgunlaştığı ve “domino teorileri”nin üretildiği koşullarda, emperyalistlerin sömürüye dayalı varlıklarını sürdürbilmeleri için birbirlerine yaslanmaları bir zorunluluktur. Emperyalistlerin güdümünde gerek dünya ölçeğinde, gerekse bölgesel düzeyde oluşturulan askeri, siyasi ve ekonomik tüm işbirlikleri ve ortaklıklar bu zorunluluğun bir ürünü olarak doğmuş ve bugüne dek özünü değiştirmeden ufak tefek kavram ve biçim değişiklikleriyle gelmişlerdir. Bunlardan biri de Avrupa Birliği’nin önceli AET’dir.

Sosyalist bloktan gelebilecek bir sözde tehdide karşı Avrupa emperyalistleri 5 Mayıs 1949’da Avrupa Konseyi’ni kurdular. Daha sonra aynı bünyede Avrupa Hareketi Örgütü oluşturuldu. Bu oluşumlar askeri olarak NATO’ya öncülük yaparken, ekonomik ortaklıkların da zeminini oluşturuyordu. 1951 yılında Belçika, F. Almanya, Fransa, İtalya, Lüksemburg ve Hollanda arasında kurulan Avrupa Kömür Çelik Topluluğu bu zeminin ilk ekonomik şekillenmesiydi.

Yine aynı ülkeler 25 Mart 1957’de imzaladıkları Roma Anlaşması’yla Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) ve Avrupa Atom Enerjisi Topluluğu’nu (Eurotom) kurdular. Bu üç topluluğun bileşimiyle Avrupa Topluluğu (AT) oluşturulmuştur.

AT’nin kuruluşu içinde yer almayan İngiltere öncülüğünde, 1960 yılında, Norveç, Danimarka, Avusturya, Portekiz, İrlanda ve İsviçre Avrupa Serbest Ticaret Bölgesi’ni (EFTA) oluşturdular. Ancak İngiltere, Danimarka ve İrlanda 1973 başında EFTA’dan ayrılarak topluluğa girdiler. EFTA’nın geri kalan üç üyesi ise AT ile serbest ticareti öngören Avrupa Ekonomik (EES) Anlaşması’nı imzaladılar.

Üç EFTA üyesinin katılımıyla bileşen sayısını arttıran AT, 1981’de Yunanistan, 1986’da İspanya ve Portekiz ve 1995’te Avusturya, Finlandiya ve İsveç’in katılımıyla üye sayısını 15’e çıkardı. 1997 zirvesinde 6 Doğu Avrupa ülkesine adaylık statüsü vererek sınırlarını genişletme çalışmasına giren AB; son olarak Türkiye’yi de adaylar arasına alarak bir anlamda doğu sınırını belirlemiş oldu.

AT, 1991 sonunda imzaladığı Maastrich Anlaşması’yla, ekonomik birlikteliği siyasi birlikteliğe taşıyarak, son tahlilde Avrupa Birleşik Devletleri’nin temeli haline gelecek olan AB’nin oluşumunu karara bağladı. Kasım 1993’te topluluk “tek pazar” özelliği kazandı ve Avrupa Birliği (AB) adını aldı.

Ekim 1997’de imzalanan Amsterdam Anlaşması da AB anlaşması olarak AB tarihi içinde yerini aldı. Anlaşma temel özgürlükleri ihlal eden üyelerin Bakanlar Konseyi’ndeki oy hakkını askıya alma olanağını veriyordu. Anlaşma uyarınca 2002’ye kadar “özgürlük, güvenlik ve adalet” alanı oluşturulacak. Kişilerin serbest dolaşımı bütün AB ülkelerinde garanti altına alınırken, göçmen, siyasi sığınma, vize politikası ve adli işbirliği mevzuatlarının uyumlaştırılması ile ortak bir politika haline gelecek. Aynı anlaşmada, genişleme konusunda “Kopenhag kriterleri”nin esas alınacağı, bu kriterlere uyan ülkelerin birliğe dahil edileceği belirtiliyordu. Bu kriterlerin tanımlanması ise şöyleydi: “Üyelik, aday ülkenin demokrasiyi, hukukun üstünlüğünü, insan haklarını ve azınlıkların korunmasını güvence altına alan kurumların istikrara kavuşturulmuş olmasını, işleyen bir piyasa ekonomisinin mevcudiyetini, AB içindeki rekabet ve piyasa güçleriyle baş etme kapasitesini gerektirmektedir.” Üye olmak için bu koşulların olması aranıyor adayıda.

AB’nin başlıca organları

Avrupa Komisyonu: AB’nin yürütme organı durumundaki komisyonun temel görevleri üç başlık altında sıralanıyor. 1- Yeni yasa önerileri hazırlamak, 2- AB yasalarını korumak, 3- AB’nin yürütme organı olarak politika oluşturmak ve uygulamak. Güya AB eşitlik ilkesine dayalıdır. Ama bazıları daha eşit! İngiltere, Almanya, İspanya, Fransa, İtalya komisyonda iki üyeyle temsil edilirlerken, diğerleri birer üyeyle temsil edilmektedirler. Bu “büyük” ülkelerin diğer ülkeler üzerindeki hakimiyetini de düşündüğümüzde, AB’nin en yetkin organının kimlerin hakimiyetinde olduğu açığa çıkar.

Avrupa Parlamentosu: Parlamento komisyon ve konseyle uyum içinde çalışan, çalışmak zorunda olan bir tür danışma organıdır. AP’nin kendi başına karar alabildiği alanlar oldukça sınırlıdır. Buna rağmen komisyon rekabet, tarım, ticaret politikalarında adeta tam bir özerkliğe sahiptir. Üstelik komisyon parlamentonun tüm

toplantılarına katılarak, danışma organı durumundaki nispeten geniş katımlı parlamentoyu da bir anlamda denetimi altına almaktadır. Burada denetim altına alanlar tabii ki AB içindeki büyüklerdir!

Avrupa Konseyi: Her altı ayda bir toplanmak zorunda olan konsey, AP ile birlikte yasama işlevi görür. Komisyon yasa önerileri hazırlamasına rağmen, AB politikaları ve öncelikleri konularında kararlar alamaz. Önemli kararlar ve yasal düzenlemeler Avrupa Konseyi’nin yetkisindedir.

AB’nin diğer organlarından biri olan **AB Genel İşler Konseyi**, AB içindeki yasaları uyguluyor ve denetliyor. **Sayıştay**, AB bütçesini denetlemekle görevli. **AB Ekonomi ve Sosyal Komitesi**, **Komisyon ve Konsey’e** kendi alanına ilişkin görüş bildiriyor. **Lahey Uluslararası Adalet Divanı (UAD)** ise, Avrupa yasalarına uygun davranılıp davranılmadığını denetlemekle yükümlü.

AB emperyalizminin ABD vesayetinden kurtulma girişimi:

Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği (AGSK)

Helsinki Zirve’nin önemli bir diğer gündem maddesi de, Türkiye’yi AB açısından cazip hale getiren nedenlerden biri olan, AGSK doğrultusunda atılacak adımlardır.

İkinci paylaşım savaşının ardından emperyalist kampta hegemonyayı eline geçiren ABD, bunu, ekonomik gücüyle olduğu kadar, askeri gücüyle de sağlıyordu. Soğuk Savaş yıllarında askeri harcamalara ağırlık veren ABD emperyalizmi, askeri yönde güçlenirken ekonomik açıdan geriliyordu. “Sovyet tehdidi”ne karşı ABD’nin askeri gücüne gereksinim duyan diğer emperyalist ülkeler, ABD ekonomisinin ayakta kalmasına yardımcı olurlarken, “Sovyet tehdidi”nin ortadan kalktığı Yeni Dünya Düzeni koşullarında, desteğini çektiği gibi, karşısına rakip bir güç olarak çıkmış bulunmaktadır. AB ile ABD arasındaki çelişkinin derinleştiği, aralarında kıyasıya bir rekabetin ve hegemonya savaşının olduğu, artık herkesin paylaştığı ortak bir görüş haline gelmiştir.

Ekonomik anlamda nispi olarak gerileyen ABD emperyalizmi, buna rağmen muazzam askeri gücü sayesinde halen rakip batılı emperyalist güçlere ve Japonya’ya kendi hegemonyasını kabul ettirmeyi başarmaktadır. NATO içindeki hakimiyetini ve askeri gücünü kullanan ABD, diğer emperyalist ülkelerin dış politikasını birçok durumda kendi yedeğine alabilmektedir. Körfez ve Kosova krizleri bunun örnekleridir. AB ülkelerinin önemli konularda kendi dış politikalarını ABD ayarlı olarak yaşama geçirmek zorunda kalmaları, hegemonya savaşında onlar payına önemli bir dezavantajdır. AGSK bunu ortadan kaldırmaya yönelik bir girişimdir.

Her ne kadar bazı Avrupalı emperyalist ülkeler aynı amaç doğrultusunda daha önce Batı Avrupa Birliği’ni (BAB) oluşturmuş olsalar da, BAB misyonunu yerine getirmede pek başarılı olamadı. ‘89 yıkılışı ile birlikte, BAB da da birtakım değişikliklere gidildi.

BAB, AB’nin savunma boyutunu üstlenen, NATO’nun Avrupa ayağını güçlendirecek bir araç olarak biçimlendirildi. BAB’a üye olmak içinse AB’ye tam üye olma koşulu getirilmişti.

AB ülkeleri NATO 50. kuruluş yılı zirvesinde Avrupa ordusunun önemli bir kilometre taşını döşemeyi düşünüyorlardı. AB NATO içinde AGSK’nin tanınmasını istedi. Tanındı tanınmasına ama, bu hiç de AB’nin istediği biçimde olmadı. AB, NATO gücünü kullanarak, ama NATO’dan bağımsız karar alabilecek bir AGSK’nin tanınmasını istiyordu. Zirvede ise bir tür tabeladan öteye geçmeyecek bir AGSK tanındı. Zirvede AB’nin isteğine cepheden karşı duran Türkiye idi; üstünü kazıyan altından ABD çıkacak yine! Türkiye (ABD) AGSK karar mekanizmasında yer almayı, yer almadığı takdirde askeri gücünü AGSK hizmetine sunmayacağını belirtiyordu. Sonuç Türkiye’nin lehine çıktı, buna en çok da ABD sevindi.

İlk raundu kaybeden AB, elbette ki kendi askeri gücüne kavuşma hedefinden şaşmadı. Helsinki Zirvesi öncesinde, Almanya ve NATO’nun askeri kanadında tam olarak yer almayan Fransa, zirveye sunulmak üzere AB Dönem Başkanı’na AGSK konulu bir taslak verdiler. Dönem Başkanı zirveye, AB’nin kendi askeri gücüne kavuşması temelinde, kendisine verilen taslağın “fotokopisi” mahiyetinde bir rapor hazırladı. AB yeni yüzyılda kendi askeri gücünü oluşturmakta ısrarlı.

AB bugün Türkiye’yi AGSK operasyonları konusunda karar mekanizması içine dahil etmiyorsa, bu Türkiye-ABD ilişkilerinin boyutundan kaynaklanan bir durumdur. Zira karar mekanizmasında Türkiye’nin olması demek, işin özünde ABD’nin de olması demektir. Eski Almanya başbakanı Helmut Kohl’ün Türkiye’yi “ABD’nin Truva atı” olarak nitelemesi elbette boşuna değil.

Türk burjuvazisinin “AB serüveni”

AB, Kıbrıs ve Ege...

A. S. Kızılkaya

Emperyalist kurtlar sofrasında paylaşılan ada: Kıbrıs

Yunanistan Türkiye'nin adaylığını veto etmemek için son ana dek üç koşul dayatıyordu, kendi dışında kalan diğer 14 AB ülkesine. Bunlardan birincisi zirve kararlarında Kıbrıs sorununun, Rum yönetiminin üyeliğini etkilemeyeceğine ilişkin bir ifadeye yer verilmesiydi.

Lüksemburg zirvesinde Güney Kıbrıs adaylığa alınırken, Türkiye'nin adaylığı Kıbrıs sorunu da gerekçe gösterilerek ertelenmişti. AB'nin bu yönlü kararının amacı Kıbrıs sorununda kendi tezleri doğrultusunda Türkiye'nin taviz vermesiydi.

Ecevit'in Eylül sonunda gerçekleştirdiği ABD gezisi sırasında, Clinton yönetimi Kıbrıs sorununda AB'nin tersine Türkiye'nin tezleri doğrultusunda bir çözüme sıcak baktıklarını belirtmişti. Adada taraflara eşit statü tanınmasına ve Türkiye tezi olan konfederasyon benzeri bir yapılmaya onay vermişlerdi.

3 Aralık'ta New York'ta başlayan Denктаş-Klerides dolaylı görüşmelerine iki tarafın da eşit statülerde çağırılması ABD basıncının sonucudur. Şu durumda ABD Ada'da kendi denetimini kurabilmek için önemli adımlar atmış durumdadır. Bu koşullarda Kıbrıs sorununun Türkiye'nin adaylığının önüne bir engel olarak getirilmesi, Türkiye'yi AB'den uzaklaştıracak gibi, Türkiye'nin KKTC ile bütünleşme yönündeki tehdidini yaşama geçirmesi gibi bir risk doğuracaktı. AB'nin dili değişmeye başladı bunun üzerine. Kıbrıs sorunu ve Türkiye'nin adaylığının kabulü birbirinden ayrı olarak ele alınmalı, demeye başladılar. Güya öyle de yaptılar!

Atina'nın diğer iki koşulu ise şöyleydi: “Aday ülkelerin belirli bir tarihe kadar Uluslararası Adalet Divanı (UAD) yetkisini tanımak zorunda olması,” Yunanistan'ın önerdiği “yol haritası” ya da AB Komisyonu'nun “ortaklık ilişkisi” çerçevesinde Türkiye'nin aday ülke olarak sorumluluklarını yerine getirmesi.

AB deklarasyonunda sorunun yer alışı biçimi Yunanistan (AB) tezleri doğrultusundadır. Deklarasyonda yer alan ifadeler karşısında Denктаş'ın üzülməsi, Klerides'in sevinmesi boşuna değildir. Türk burjuvazisi ABD'nin de basıncıyla Kıbrıs konusunda taviz vermek zorunda kalmıştır. ABD gücüne güveniyor. Türkiye'ye, adaylığı kabul edin, gerisi görüşmelerde tamamlanır derken, kendi gücüne duyduğu güvenle konuşuyor ABD. Deklarasyonda kullanılan muğlak ifadeler, dönem başkanının Ecevit'e gönderdiği mektupta 2004'ün, sorunun UAD'ye götürülme tarihi değil, bunun görüşmelerinin yapılacağı tarihtir demesi (aynı şey Ege sorununda da geçerlidir) Kıbrıs sorunun geleceğinin tayininin güç dengelerine bağlı olduğunu gösteriyor. Ama Türkiye ve Yunanistan'ın gücünden çok ABD ve AB emperyalistlerinin güç dengeleri belirleyici olacaktır. Bütün bu görüşmelerde Kıbrıs'da yaşayan Türk ve Rum halkları ise satranç tahtasındaki piyonlar durumuna düşürülmektedir.

Kıbrıs sorunu ne Türk teziyle ne de Yunan teziyle çözülür. Sorunun çözümü Kıbrıs halklarının bağımsız devrimci iradelerini kullanabilmelerindedir.

Ege sorununda da Kıbrıs benzeri bir “çözüm”

Ege'de kıta sahanlığı konusunda yaşanan sorun sadece Yunanistan'ın kıta sahanlığını 12 mil, Türkiye'nin ise 6 mil olarak savunmasından kaynaklanmıyor. Sorun asıl olarak Yunanistan'ın adalarında kıta sahanlığının anakara kadar, yani 12 mil olmasını istemesinden kaynaklanıyor. Uluslararası sözleşmeler Yunanistan'ın isteği lehinde. Türkiye ise özgünlükten yararlanarak, “hakkaniyet” ilkesine dayanarak kendi istemini dayatıyor.

1974'e dek öyle pek önemli bir sorun olarak görülen

kıta sahanlığı sorunu Lahey'e getirilmiyor. Ne var ki Yunanistan'ın Ege'de petrol ve doğalgaz bulunduğunu açıklaması üzerine, kıta sahanlığı iki ülke burjuvazisi arasında önemli bir sorun haline geliyor. Çünkü kıta sahanlığına sahip olan ülke, o sınırlar içindeki tüm zenginlikleri işletme hakkına da sahip oluyor.

İlginçtir sorunu Lahey'e götürmek üzere görüşmeleri başlatan ilk taraf Türkiye olmuştur. Tabii o zamanlarda Yunanistan AB üyesi değildi. Yine de Türk burjuvazisi Lahey'de istediği gibi bir sonuç çıkamayacağını görmüş olmalı ki, 1977'de görüşmelere son vererek sorunu Lahey'e götürmekten vazgeçti.

Adalet Divanı Atina'nın geçici koruma tedbirleri alınması isteğiyle açtığı davayı geri çevirdi. Ankara'nın onayı olmadığı için sorunu karara bağlama yetkisi yok divanın. Ancak temenniden öteye geçmeyen bir karar alabildi; ikili görüşmelerle sorun çözülünceye kadar tek taraflı eylemlerden kaçınılmasını “karara” bağladı.

Özetlemek gerekirse, Yunan burjuvazisi sorunun çözümünü de uluslararası kriterleri esas alan UAD'a götürmek istiyor. Türk burjuvazisi ise özgün durumun esas alınmasını istiyor ve bu isteğe UAD'ın pek prim vermeyeceğinin de bilincinde. Türkiye'nin Lahey'den kaçınmasının, Yunanistan'ın ınsa Lahey ısrarının nedeni budur.

Türkiye'nin adaylığını tanıyan belgede sorun, ne Türkiye'nin ne de Yunanistan'ın adları anılmadan, genel ifadelerle yazıldı: “AB Konseyi anlaşmazlıkların BM şartına uygun olarak barışçıl yollarla çözümü ilkesini vurgular ve aday ülkelerden, tüm sınırsal ve ilgili diğer sorunların çözümünde her türlü çabayı göstermelerini talep eder. Bunda başarısız olunması halinde, anlaşmazlığı makul bir süre zarfında UAD'a getirmekteler.” Bu sözlerin ardından yine ad verilmeden “özgün” duruma değiniliyor ve en geç 2004'te sorun siyasal görüşmelerle çözülmeyecek olursa, UAD'da gözden geçirilecektir, deniliyor.

Gözden geçirme deyimi muğlaktır. Bu muğlaklık sayesinde hem Yunanistan sevinmekte hem de Türkiye burjuvazisi verdiği tavizi gölgeleyebilmektedir. Tabii bu taviz de, Kıbrıs konusunda olduğu gibi kağıt üzerinde bir tavizdir. Gerçekte ise sorunun çözümü yine güç dengelerine bağlıdır. Güç dengelerinden kasıt yine AB ve ABD emperyalistleri arasındaki güç dengesidir.

AB ve ABD Kıbrıs ve Ege sorunlarında tam bir rekabet halindeyken, ikisinin de kesiştiği ortak bir noktaları var. Ege ve Akdeniz'de suların durulmasını istiyor her iki emperyalist güç de. Çünkü bölgede suların durulması Ortadoğu'ya uzanan yolda sükunet getirecektir. Asıl çatışma ise, bu yolun sonunda Ortadoğu'da olacaktır, hatta olmaktadır. Doğal zenginlikleriyle oldukça iştah kabartan Ortadoğu'ya hakim olabilmek için Doğu Akdeniz'in ortasında bulunan Kıbrıs ve Türkiye ayrı bir önem kazanıyor. Buna bir de buraların kendi zenginlikleri ve pazar koşulları eklendiğinde, önem daha da artmakta ve son zamanlarda emperyalistlerin gözünde Türkiye'nin “kıymete” binmesi anlaşılır olmaktadır. Bu yüzden verili durumda sorunu sadece Kıbrıs ve Ege'yle sınırlı olarak anlamak yeterli değildir. Bundan da önemli olan Ortadoğu bağlamında ele almak gerekiyor sorunu.

Türkiye, Yunanistan'ın başvurusundan 1.5 ay sonra, 31 Mayıs 1959'da, AET'ye üyelik başvurusunda bulundu. 12 Eylül 1963'te de “ortaklık anlaşması” niteliğindeki ünlü Ankara Anlaşması imzalandı. Anlaşma 1964 başından itibaren yürürlüğe girdi.

1973 başından itibaren geçerlilik kazanan ve Türkiye AET ilişkilerinde bir geçiş dönemini ifade eden karma protokol ise 1970 Kasım'ında imzalandı. 1978'de Ecevit hükümeti ekonomik sıkıntılar nedeniyle protokolün işleyişini durdurdu. 1980 başlarında, Demirel hükümeti tarafından yeniden işlerlik kazandırılrsa da, 12 Eylül sonrasında AET'yle ilişkilerin dondurulması üzerine protokol yeniden durduruldu.

1986'da ilişkileri yeniden başlatan Özal hükümeti, 1987'de tam üyelik için başvurdu. 1989'da başvuru geri çevrildi. 1992'de Demirel hükümeti Gümrük Birliği için harekete geçti ve 1995'te Gümrük Birliği'ne giriş Çiller hükümeti döneminde gerçekleşti.

Türk burjuvazisi artık kendini AB içinde görmek istemekteydi. 1997 Lüksemburg Zirvesi'nde bu istek alabildiğine yoğunluk kazansa da geri çevrildi. Üstelik aynı zirvede, Kıbrıs Rum kesiminin adaylığı kabul edildi. Lüksemburg sonrası gerilen ipler, Cardiff Zirvesi'nde yumuşatıldı. Cardiff Zirvesi'nde Türkiye resmen aday olmamasına karşın, komisyon tarafından adaymış gibi görülüp hakkında rapor yazılması karara bağlandı.

Haziran 1999'da Köln'de yapılan zirveden hemen önce, Ecevit Almanya Başbakanı ve AB Dönem Başkanı Gerhard Schröder'e bir mektup gönderdi. Mektupta Kopenhag kriterlerine uyum sağlanmasından Kürt sorununda atılacak adımlara dek bir dizi teminatlar veriliyordu. Almanya Türkiye'nin adaylığını desteklemekteydi Köln Zirvesi'nde. Ancak Yunanistan'ın ve İskandinav ülkelerinin reddetmesi sonucu, Türkiye'nin adaylığı ertelendi. Erteleme Helsinki Zirvesi'ne kadardı. Adaylığa karşı olan üyeler daha o zamandan Helsinki Zirvesi'nde Türkiye'nin adaylığını onaylayacaklarının ipuçlarını verdiler. En son 17 Ağustos depreminden hemen sonra, AB dışişleri bakanları gayri resmi toplantısında Türkiye'nin adaylığının Helsinki Zirvesi'nde kabul edileceği yönünde epey bir gelişme oldu.

Ve Helsinki Zirvesi'nde gelişme, öncesinde verilen ipuçları doğrultusunda oldu, Türkiye AB adaylığına kabul edildi.

“9 Aralık Kararları”: İMF-TÜSİAD programı uygulanmaya devam ediyor

Kapsam ve toplumsal etkileri 24 Ocak Kararları'yla karşılaştırılan “para ve kur programı” açıklandı. Merkez Bankası Başkanı Gazi Erçel tarafından açıklanan kararlar, burjuva medya tarafından “9 Aralık devrimi”, “2000’lerin programı” olarak manşetlere taşındı. Açıklanan program tümüyle İMF-TÜSİAD damgası taşımaktadır. Bu gizlenmeye dahi gerek duyulmamakta, stand-by anlaşmasının önündeki son engelin kaldırılması anlamına geldiği belirtilmektedir. Programın açıklandığı gün TÜSİAD Ankara’ya tam bir çıkartma yapmıştır.

Açıklanan “para ve kur politikası” aslında 18 Nisan seçimleri sonrasında kurulan hükümetin önüne konulan İMF-TÜSİAD programından başka bir şey değildir. Bu program zaten aylardır parça parça uygulanıyor. Son “para ve kur politikası” bu programın yalnızca en önemli halkalarından biridir. Bilindiği gibi, bu programın diğer halkaları; sosyal güvenlik yasası, uluslararası tahkim, düşük ücret politikası ve tarımda destekleme alımlarının düşürülmesidir.

“Para ve kur politikası”; Temmuz-Ağustos aylarında kamuoyuna yansıdığı zaman Hikmet Uluğbay’ın intiharıyla hasır altı edilen “para kurulu”ndan başka bir şey değildir. Yine bu dönemde dillendirilen ancak yaşama geçirilemeyen “ek vergi” işe “deprem vergisi” adı altında uygulamaya sokulmuştur. “9 Aralık Kararları”na paralel olarak çıkacak olan Bankalar Yasası, “tarım reformu”, sosyal güvenlik yasasını tamamlayıcı yasalar, uluslararası tahkime uyum yasaları ve Telekom ve enerjide özelleştirmeye dönük düzenlemeler de şu an meclis gündemindedir.

Bu programın içeriğine geçmeden önce, programın 24 Ocak Kararları’yla paralellik kurulmasından dolayı kısa bazı karşılaştırmalar yapalım.

24 Ocak Kararları’ndan “9 Aralık Kararları”na...

“9 Aralık Kararları”nın 24 Ocak Kararları ile eş değerde tutulması, herşeyden önce 24 Ocak Kararları’nın iflasını göstermektedir. Ancak şunu belirtmek gerekir ki, bu “iflas” herşeyden önce düzenin iflasıdır. Yoksa 24 Ocak Kararları’yla düzenin yaşadığı kriz altiltilmese de, bir dönem için hafifletilebilmiştir. Burada açığa çıkan, düzenin yapısal krizinin ağırlığı ve sürekliliğinin düzenin 24 Ocak Kararları gibi kapsamlı ve şiddetli bir saldırı ve “yeniden yapılandırma” programını boşa çıkarmış olmasıdır. Bundan dolayıdır ki, düzen yeni bir 24 Ocak Kararları almak durumunda kalmıştır.

24 Ocak Kararları’nın temelinde “ithal ikameci kalkınma modeli”nden “ihracata dayalı kalkınma modeli”ne geçiş söz konusuydu. ‘80’lere damgasını vuran bu “model”le Türkiye sanayisi ucuz emek kullanımına dayanan sektörlere yönlendirilirken, teşvik ve ucuz krediler, devalüasyon ve döviz kurunun dalgalanmaya bırakılmasıyla bu sektörlerin ihracat olanakları arttırılmaya çalışılıyordu. Geline yerde, uluslararası rekabete dayanacak ve uluslararası mali piyasalarla uyumu sağlayabilecek daha az sayıdaki tekelin ayakta kalacağı, gerisinin ezilip yok olacağı bir sanayi, mali ve ticari ortam

yaratılmaktadır. Bu durum Türkiye’nin tam bir serbest bölgeye dönüştürülmesi anlamına geliyor. Başka bir ifadeyle emperyalist tekellerin dünya çapında temellerini döşedikleri egemenliklerinin önündeki son engellerin kaldırıldığı uluslararası mali ve ticaret piyasalarına “uyum” sağlanmasıdır. Düzenin ekonomi bürokratları da bu politikaları iki kelimeyle özetlemektedirler; “yapısal uyum ve entegrasyon”.

24 Ocak Kararları ile “9 Aralık Kararları” arasında kurulan benzerliklerden birisi de bu programın arkasında duracak kararlı bir “siyasal otorite”nin olması sorunudur. Zira bu çaptaki bir saldırı programını uygulamak için her türlü baskı ve zora başvurulabilecek kararlılıkta bir “siyasal otorite” olmaksızın programa karşı verilecek tepkilerin engellenmesi mümkün değildir. Merkez Bankası Başkanı 9 Aralık’ta yaptığı açıklamada, programın üç temel unsur üzerinden işleneceğini belirtiyor ve ekliyor: “4. ve en önemli ayak “siyasi iradenin desteğidir, diğer unsurları harekete geçiren en önemli ve en büyük etken budur” diyor.

Bu, burjuva politikacılarının her dönem geveledikleri “ekonomik istikrar” için “siyasal istikrar” tekerlemelerinin somut karşılığıdır. “Siyasal istikrar”ın sağlanmasında; parçalı burjuva siyasetinin birleştirilmesi ve toplumsal muhalefet örgütlülüklerinin ezilmesi temel hedeftir.

Emperyalist-kapitalist sisteme “yapısal uyum” ve “entegrasyon”: Sömürü ve köleliğin derinleştirilmesi

“9 Aralık Kararları”, kapsamı 9 Aralık’ta açıklanan kararları aşan daha geniş bir kapsama sahiptir

Bu programa neden ihtiyaç duyuluyor? Bu sorunun sorulması şunun için gereklidir. Bugün Türkiye kapitalizminin genel tablosuna bakıldığında, ekonominin en büyük kalemini faiz ve spekülasyon kazançlar oluşturmaktadır. Bu durum tekelleri sermaye için de geçerlidir. Sermayenin kaymak tabakası da gelirinin %80’ini bu yolla karşılamaktadır. Dolayısıyla açıklanan program tekelleri sermayenin çıkarlarına dokunur gibi görünmektedir. Oysa sermayenin uzun vadeli çıkarları düşünüldüğünde, tam tersi bir durumu ifade etmektedir. Spekülasyon kazancın üretim ve yatırım için kullanılan sermayeden daha tatlı bir kâr sağlamasına rağmen, bu uzun vadede düzenin altını oymaktadır. Bu nedenle ki Gazi Erçel, “9 Aralık programı”nı açıklarken, tekelleri sermayenin programdan zarar göreceği yönündeki kaygılarını gidermek için, “piyasalara uzun vadeli yeni bir bakış açısı getiriyoruz” demektedir ve “uzun vadeli bakılması”nı istemektedir.

Spekülasyon sermayenin üretime yönelmiş sermayeye göre ağırlık kazanması kapitalizmin kriz dönemlerinde olağan bir durumdur. Her kriz döneminde sermaye üretici yatırımlardan kaçarak spekülasyon alanlara yönelir. Üretim düşer, dış ticaret açığı hızla büyür ve kronikleşen bir hal alır. İç talep daralır, yeni finansman sorunları çıkar. Bunun kendisi işe spekülasyon para piyasalarını spekülasyon sermaye için gittikçe “risk”li hale getirir. Ve oluşan

saadet zinciri büyüyen “risk”le karşılaştığı yerden kopar. Zincir koptuğu yerle kalmaz, peş peşe kopuş devam eder ve sistem çöker. Tek bir ülke için bu “risk”, bugün her ülkenin bütünüle daha kopmaz bir iç içeliğe sahip olduğu dünya emperyalist-kapitalist sistemini de derinden etkileyen bir niteliğe sahip olduğu için bulunduğu ülkeyle sınırlı kalmaz. Kriz zincirleme olarak emperyalist-kapitalist sistemin geneline doğru büyür, sistemi bir bütün olarak tehdit eder.

Dünyaya bir ahtapot gibi yayılan uluslararası mali sermayenin vantuzları borçlanma ve spekülasyon para piyasalarından beslenmektedir. Eğer bulunduğu ülkede para piyasaları güven vermiyor ve verilen borçların geri ödenmesi tehlikeye giriyorsa, bu ülkelerdeki kazancını güvence altına alacak müdahaleleri yapmak durumunda kalmaktadır. Ve bu müdahaleleri gerçekleştirmek üzere İMF yeni “istikrar paketleri”yle o ülkenin kapısını çalmaktadır.

Tehlike gerçeğe dönüştüğünde, uluslararası mali sermaye için tehlike ortadan kaldırılana, piyasalar İMF operasyonlarıyla güven kazanana kadar bu ülkeler terk edilmektedir. Ancak bu kaçış, uluslararası mali sermayeye, sistemin zayıf halkalarının birer birer çökmesi gibi bir maliyet çıkarmaktadır. Uzak Asya’dan başlayarak Rusya’yı içerisine alan kriz hatırlanırsa, söylenenler yerli yerine oturacaktır.

Buraya kadar söylenenler, “9 Aralık Kararları”nın nasıl bir ihtiyaca yanıt verdiğini açıklamaktadır. Para piyasalarındaki riski azaltmak, uluslararası mali sermaye için güvenli bir para piyasası oluşturmak, bağımlı ülkeden emperyalist merkeze kaynak akışını güvenceye almak ve en önemlisi sistemi güvenceye almaktır.

Bu ihtiyaç doğrultusunda açıklanan programla, sistemdeki “risk” oluşturan “çürük”ler ayıklanarak piyasada güçlü tekellerin egemenliğini pekiştirmek, faiz oranlarını düşürerek spekülasyon para piyasasına doğru bozulan dengeyi yeniden kurmak, böylece “mali sektöre sağlam bir temel yaratmak” hedeflenmektedir. Yeni bankalar yasası ile birleşmeler zorunlu hale getirilmekte, banka kapatma ve tasfiyelerinin önü açılmaktadır. Bugün 81 olan banka sayısının yeni yasayla 10 civarına düşürülmesi öngörülmektedir.

“Deprem vergisi” de bu çerçevede değerlendirilebilir. “Deprem vergisi”yle, bono ve tahvil faiz gelirleri geriye dönük olarak da vergilendirilerek, böylece piyasalarda “risk” taşıyan finans şirketlerinin ayaklarının altındaki zemin çekilmektedir. Bu operasyon sonucu ortaya çıkabilecek dış borç finansmanı ise, vergi yasasıyla, igneden ipliğe yapılan zamlarla karşılanacaktır. Dolayısıyla fatura bir kez daha işçi ve emekçilere ödetilecektir.

Elbetteki son operasyonlar devletin iç borçlanmadan vazgeçeceği anlamına gelmiyor. Yapılan sadece iç borçlanmanın koşullarını değiştirmektir. Bu durumda yeni koşullara ayak uyduramayan “çürükler” ayıklanacak, bu ayıklanmayla güçlenecek az sayıdaki tekelleri burjuva bu çöplükten beslenmeye devam edecektir.

Yine son programdaki geniş çaplı özelleştirmeler dış borç finansman sorununu çözecek bir kaynak

olarak kullanılacak, bu bütçe açığını hafifletecektir. Son özelleştirme programında yer alan devlet bankalarının özelleştirilmesiyle tekelleşen sermaye mali piyasalarda daha güçlü ve egemen bir konuma getirilecektir.

Faizler ve enflasyon nasıl düşürülecek?

Devlet “9 Aralık Kararları”yla reel faiz oranını ve enflasyonu düşüreceğini iddia ediyor, bu hedeflere ulaşmak için iki yol izleyeceğini savunuyor. Bunlardan birincisi piyasalardaki aşırı para arzını iç borçlanmaya çekmeyerek iç piyasada talebi artırmak; ikincisi ise, döviz kurunda uygulanacağı gibi enflasyonda da üç yıllık bir enflasyon hedefi belirlenerek, ücretler ve emekli aylıklarını hedeflenen enflasyona uygun hale getirmek.

İşçi ve emekçilerin yaşamlarını derinden etkilemesi nedeniyle bu ikincisi üzerinde özellikle durmak gerekiyor. Yeni programla işçi ve emekçilerin geçmiş kayıplarının üzerine bir sünger çekilmektedir. Gazi Erçel, “eski fiyat ve ücret alışkanlıklarımızı bir yana bırakın” demektedir. Önümüzdeki ilk TİS’ten başlayarak saptanmış enflasyon oranı üzerinden zam verilecektir. Bu saldırı sendikaları işlevsizleştirmekte ve TİS’leri geçersiz kılmaktadır. Dahası yeni program, “Kamu Harcama Reformu” adı altında kamu emekçilerini kitlesel olarak işsiz bırakacak yeni düzenlemeleri içermektedir. “9 Aralık Kararları”nda bu saldırı açıklanmamış olsa da, burjuva medyada “9 Aralık devrimi” patırtısı arasında “kritik düzenlemeler” olarak “kamu harcama reformu” dillendirilmektedir.

“9 Aralık Kararları”nın en önemli maddelerinden biri de “tarım reformu”dur. Destekleme alımlarının ve sübvansiyonların kaldırılacağı bu “reform”la küçük üretici ve yoksul köylüyü tam bir yıkım beklerken, uluslararası tarım tekelleri bu yasayı dört gözle beklemektedirler.

İşçi ve emekçilerin boyutları böylesine derin olan bu yıkım programına karşı güçlü bir yanıt verebilmesi için birleşik-militan bir mücadeleyi yükseltmekten başka bir seçenekleri yoktur. Saldırı programının ilk halkalarına Temmuz eylemlilikleriyle yanıt verilmeye çalışılmış, ancak sendikal ihanet bu saldırıyı püskürtmenin önüne geçmiş, eylemlerin bir genel grevle taçlanması engellenmiştir. Oysa Temmuz eylemlilikleri bu yolu açmıştır. Yanıt bellidir: Ya saldırı dışı dış bir mücadeleyle püskürtülecek ya da eldeki kazanımlar dahi teslim edilecek, kapitalist barbarlık yaşamımızı tam bir cehenneme çevirecektir.

Tutulması gereken yol, işçi sınıfının birleşik-militan mücadelesini yükseltmektir

Saldırırlara karşı *direnelim!*

Yeni bin yıla yaklaşırken sermayenin örgütleri teker toplanıyor. Sermaye, hükümetin eline işçi ve emekçilere yeni saldırı direktiflerini vermek için aralıksız çalışıyor. Geçtiğimiz hafta önce TÜSİAD ve ardından TİSK toplandı.

TÜSİAD’ın hükümete yeni direktifleri

Sermaye sınıfının tekelleşen kesimlerinin temsilcisi olan TÜSİAD bu toplantılar öncesinde hükümeti, deprem vergileri nedeniyle eleştiri yağmuruna tutmuştu. Ama, geçen hafta Ankara’da üyeleriyle bir araya gelip, Yüksek İstişare Toplantısı’nı yaptıktan sonra, bu eleştirilerini geri çektiler. Ne tür güvenceler alındı? Ne tür pazarlıklar yapıldı? Bilinmiyor. Ama hükümetin kendilerini; önümüzdeki dönemde, tekelleşen sermaye için açacağı yağma ve sömürü alanlarından elde edecekleri kârların, ödedikleri vergileri kat be kat telafi edeceğine inandığı görülüyor.

Patronlar toplantısından; hükümetten, bir an evvel kolları sıvayarak, patronların yürürlüğe konmasını istediği kanunları hızla meclisten geçirmesini isteme kararı çıktı. IMF’nin yıkım programı ile kesişen bu taleplerin uygulandığını bir an evvel görmek istiyorlar. TÜSİAD’ın listesinin başında, önceki yıllardan kalan özelleştirmesi gecikmiş işletmelerin satışının acilen yapılması var. Sağlık alanında özel sağlık sigortasının hayata geçmesi, özel emeklilik sigortasının teşvik edilmesi vb. ise, bunu takip ediyor. SSK hastaneleri başta olmak üzere, enerji alanında, Petkim, Tüpraş, Aliağa gibi rafinerilerinin tahkim yasalarına uygun olarak özelleştirilmesi isteniyor. Kamu alanında hedeflenen personel indiriminin mutlaka gerçekleştirilmesi isteniyor. Bunun önünde engel olarak gördükleri kamu emekçilerinin mücadelesinin sahte sendika yasasıyla bastırılması öneriliyor. Tarım sübvansiyonlarının kaldırılması, yoksul köylü ve küçük üreticinin tasfiye edilmesi, dünya piyasalarına açılmak adına birkaç tekelin çıkarı için tarım sektörünün çökertilmesi, TÜSİAD’ın yeni hedefleri arasında.

Uşaklar efendileri için geceli gündüzlü çalışacaklar

TÜSİAD Başkanı, sermayenin yeminli memuru B. Ecevit’i ziyaretinde, “deprem kanununu nasıl bir gecede geçirdiyseniz, beş altı kanunu da böyle bir gecede geçirmelisiniz.” diyor. Hükümetin açıkladığı ekonomik istikrar programına destek olmak için kendi işçilerine de memurlar gibi %25’in üzerinde ücret artışı yapmayacaklarını da açıkladılar. Gerekçe olarak da hükümetin enflasyon hedefinin gerçekleşeceğine inandıklarını açıkladılar. Ürünlerine yapacakları fiyat artışlarının ise enflasyon oranında olacağına dair bir güvence veremeyeceklerini açıkladılar.

Hükümet deprem yardımlarını tam bir yağma ve talana çevirirken, kendisi için asıl önemli olanın IMF’nin ve TÜSİAD’ın direktiflerini yerine getirmek olduğunu bir kez daha gösterdi. 2000 bütçesini, yeni deprem vergileri ve üst üste yapacakları zamlarla denkleştirecekler. Bunun için TÜSİAD’ın son toplantısı hem sermaye hem de hükümet için önemli. TÜSİAD emretti de hükümet ne zaman yerine getirmede... Sermayenin bu uşak vekilleri uykusuz kalır, gece külüplerindeki eğlencelerinden ve çiğ köfte partilerinden dahi feragat ederek elbette ki canla başla gerekeni yapacaklar, efedilerinin direktiflerini harfiyen uygulayacaklar.

“Sosyal patlamalar her an kapıda”

TÜSİAD Başkanı Erkut Yüceoğlu, “tüm bunları meclisten geçireceğiz, ama bu konularda halk ikna olmalı” diyor. İşçi ve emekçiler nasıl ikna olacaklar? Devletin elindeki sopasıyla ikna edecekler tabii ki. Medyaya her gün okumuş alimlerini çıkararak, bir taraftan AB’ye giriyoruz diyecekler, öte yandan Ortadoğu’da, Balkanlar’da, Kafkaslar’da Türk’ün gücünü anlatacaklar. Bu güç, her ne hikmetse özelleştirme, SSK’nın tasfiyesi, binlerce işçinin-emekçinin işsiz kalması sayesinde büyüyen bir güç. Artık bu yalanlara ezilen kitlelerin karnı tok.

Devletin işçi ve emekçiler için yıkım devleti olduğunu en iyi, 17 Ağustos, 12 Kasım depremini yaşayanlar anladı. Türk-İş Başkanı B. Meral yeniden seçilmesinin hemen ardından yaptığı ilk basın toplantısında, “sosyal patlamalar her an kapıda” açıklaması yaptı. Sendika ağaları, bu sözleri ara sıra boşuna söylemiyorlar. Yaklaşan toplu sözleşme ve özelleştirilecek kurumlardaki işçilerin öfkesinin önlenemeyeceği kaygısı ile, “seçimler bile bize çare olmayabilir” demek istiyorlar. Hükümeti ve sermayeyi şimdiden uyarmayı borç biliyor. Türk-İş Kongresi’nde B. Meral az bir farkla başkan seçilmişti. Birçok delegenin oyunu satın alarak koltuğa yeniden oturmuştu. Ama o koltukta bundan sonra diken üzerinde oturacağının endişesini yaşıyor.

5’li çete artık 7’li çete oldu

TÜSİAD Başkanı “halk ikna edilmeli” diyor. Bu iknacıların diğer bir ayağı da sivil toplum örgütleri. Şimdi bu örgütler kurumsallaşıyor. Türk-İş, TESK, TOBB, Hak-İş ve DİSK’tan oluşan beşli ESK çetesine şimdi TİSK ve TZOB katıldı. Orta ölçekli sanayi, orta burjuvazi ile tarımda büyük ve orta ölçekli üreticiler temsil edilecek. Hükümetin uygulamaya koyacağı, tarım politikalarının sahiplenilmesi, TZOB eliyle gerçekleştirilecek. Bu uygulamada, tarımda tekelleşmeye gidilirken, borçları karşılığında küçük üreticinin toprağı elinden alınacak. Devletin tarımdaki kredileri tekellerin elinde toplanacak.

TİSK Başkanı Refik Baydur’un ise, dağılan Emek Platformu’nun tekrar toparlanması, buna işlerlik kazandırılması talebi varmış. Daha birkaç ay önce SSK yasa tasarısı ile ilgili “işsizlik sigortası bu ülkede olmaz, ben yağlı işçi çalıştırmam” diyen kişinin Emek Platformu için söyledikleri, herhalde işçileri çok düşündüğünden değil. Saldırırlar için, önce sendikalar ikna edilmeli diye düşünüyorlar. İkna olmayanlar içinse doğal olarak baskı ve terör politikası gündeme getirilecek. Hain sendikacılar satın alındıktan, aşırı uçların törpülenmesi de başarılırsa, sermaye için dikensiz gül bahçesi yaratılmış olacak.

İşçi sınıfının büyüyen öfkesini dizginleyemeyecekler

Ama işçi sınıfının büyüyen öfkesini dizginleyemeyecekler. B. Meral’in “sosyal patlama kapıda” derken endişesi boşuna değil. Sermayenin ve sendika ağalarının korkulu rüyası, işçi sınıfı henüz sistemli ve örgütlü olmasa da, bu kendiliğinden patlamalarla toplumun tüm ezilen kesimlerini sarsacaktır.

Örgütlü mücadele ile kendiliğinden patlamaları, birleşik militan işçi eylemlerine dönüştürmek için tüm engelleri aşalım!

Devrim, komünist işçi partisinin önderliğinde, savaşılan işçilerle gelecek!

Çok yönlü sömürü planının bir parçası:

Ordunun modernizasyonu ve profesyonel ordu

Türkiye kapitalizmi, ABD emperyalizmini dünya ve bölge politikalarının gereklerine uygun hızlı bir yapılanma içerisinde. Söz konusu olan çok yönlü bir yapılanmadır. ABD güdümünde bu doğrultuda atılan adımlar, Türkiye'nin iktisadi, siyasi ve askeri bağımlılığını her geçen gün daha fazla pekiştirmekte, Türkiye ve onun üzerinden bölgenin emperyalist talanına devasa boyutlar kazandırmaktadır.

Başta petrol ve doğalgaz olmak üzere dünyanın en zengin enerji ve maden kaynaklarının bulunduğu iki bölge (Kafkasya ve Ortadoğu) arasındaki jeopolitik konumu nedeniyle Türkiye, emperyalistler arası rekabet ve çatışmalarda hesaba katılması gereken bir ülke olarak değerlendiriliyor. Tepeden trnağa emperyalizme bağımlı iktisadi-siyasi yapısıyla bu konum onu gerici politikaların basit bir aracı, emperyalizmin sıçrama tahtası haline getirmiş bulunuyor. İktisadi alanda taşeronluk, siyasi alanda gericiğin ve gerici iktidarların desteklenmesi, askeri alanda koçbaşılık emperyalist bölge politikaları çerçevesindeki konumunu ve rolünü tanımlıyor.

İşbirlikçi tekceli sermaye sınıfı bu rolünü yerine getirmek için işçi-emekçi sınıflara ve bölge halklarına sefalet ve yıkım getirecek anlaşmalara imza atıyor, buna uygun yapılanmalara gidiyor. “Adriyatik’ten Çin Seddi’ne Türk yurdu” demagojisini bu rolün ideolojik kılıfı olarak özel bir tarzda kullanıyor. Bu dayanaksız hayal “Büyük Türkiye”, “Büyük gelişmeler ve büyük fırsatlar”, “Türkiye’yi bekleyen parlak gelecek” olarak sunuluyor. Bu manipülatif boş söylemlerin ne kadar dayanaksız olduğunu görmek için üç alanda üstlenilen role karşılık bahsedilen sözde kazanımlara ilişkin birer örnek vereceğiz ve üçüncüsü üzerinde duracağız.

Birincisi; Kafkasya’daki emperyalist sömürde taşeronluk rolünün karşılığında tekceli burjuvaziye düşen pay, en iyi durumda (Bakü-Ceyhan boru hattı) %6-7’yi geçmiyor. Bu aynı projede ABD’ye düşen pay, katılımcı ülkelerin toplamından daha fazla bir oranı (%36-40) oluşturuyor. Verilen kısıntı bile fazla görülmüş olacak ki, Türkiye olası risklerden doğacak zararlara ortak ediliyor. Dahası emperyalistlerin kasasına girecek kârların karşılığı olarak Türkiye toprakları “enerji koridoru” tanımlamasında ifadesini bulan bir çöplüğe dönüştürülecek. Türkiye’nin Avrasya’daki büyüklüğünün ve yakalayacağı fırsatların karşılığı ve anlamı taşeronluk sınırını aşmıyor.

İkincisi; bir takım kısıntılar uğruna siyasi bağımlılık onur kırıcı boyutlara ulaşıyor. Clinton’ın son Türkiye gezisi emperyalizme uşaklığın sayısız fotoğrafıyla doludur. Uçaktan indiği andan itibaren basit protokol gereklerini bile yerine getirme ihtiyacı duymuyor. Güvenliğini ABD’den getirdiği koruma ordusu alıyor. Ziyaret ve protokoller bizzat ABD’nin ihtiyaçlarına göre düzenleniyor. İkiyüzlüce sarfedilmiş birkaç “övgü” içeren sözcük, başı okşanmış uşağın gurur kaynağı olarak burjuva medyada manşete çıkarılıyor. Bu uşaklık sözde ev sahipliği görünümünde AGİT görüşmeleri sürecinde de devam ediyor.

Üçüncüsü; emperyalizm başta petrol ve doğalgaz olmak üzere Kafkasya ve Ortadoğu’daki zenginlikleri gasp etmek amacıyla uygulayacağı gerici politikaları hayata geçirmek üzere Türk ordusunu kendi belirlediği sınırlar içinde yapılandırıyor, silahlandırıyor. “Ordunun modernizasyonu” ve “profesyonel ordu” olarak sunulan bu proje gerici politikaların somutlanmasının ifadesi. Böylece bir yandan “modernizasyon” adı altında emperyalist silah tekellerine muzazzam kâr kaynakları sunulacak; diğer yandan, Türk ordusu bölge halklarına karşı yıkıcı-vurucu bir güç olarak kullanıma hazır hale getirilecek.

“Ordunun modernizasyonu” olarak sunulan proje, önümüzdeki 20 yıllık süre içinde toplam maliyeti 150 milyar doları bulan silah alımından oluşuyor. Teknik eğitim, teknik servis, iyileştirmeler, ara yatırımlar ve onarım masrafları bu maliyete dahil değil. IMF ve Dünya Bankası’ndan şimdiye kadar alınan kredi ve borçlanma toplamının 1-1.5 katına eşit olan bu silahlanma faturası, daha şimdiden silah tekellerinin

ıştahını kabartıyor, rekabeti körüklüyor.

Modernizasyonun ilk parçasını oluşturan 8 milyar dolarlık tank ihalesi (1000 adet tank) soğuk savaşın sona ermesinin ardından, üstelik silah indirimine gidildiği ve tank satışlarının düştüğü bir dönemde gündeme gelmesi son derece dikkate değer. Genelkurmay bunu tehdit altındaki Türkiye’nin ihtiyacının farklı olduğu biçiminde gerekçelendirmektedir. Kuşkusuz bu kadar tank almak için öne sürülen “tehdit” ve “ihtiyaç”, Türkiye’nin kendi başına belirlediği ve kendisi ile sınırlandırdığı bir gerekçelendirme değil. AGİT’in İstanbul zirvesinde imzalanan “Güncelleştirilmiş Avrupa Konvansiyonel Kuvvetler Anlaşması” (AKKA) gereğince, Türkiye dışındaki diğer üye ülkeler konvansiyonel silahlarda belli indirimlere gitmek durumunda kalacaklar. Bir tek Türkiye bu uygulamanın dışında tutuluyor. İndirime tabi olmadığı gibi, konvansiyonel silahlarını (tank, top, sevkியatta kullanılan helikopter vb.) artırabiliyor. Buna gerekçe olarak Kürt sorunu gösteriliyor. Üstelik mevcut hali ve gidişatıyla Kürt sorunu giderek bir tehlike olmaktan çıkmak üzereyken. Kuşkusuz ki Türkiye’ye tanınan konvansiyonel silahlanma ayrıcalığı Batılı emperyalistlerin, özellikle de ABD’nin işine geldiği için, onların bölge politikalarına ve iktisadi çıkarlarına uygun olduğu için kabul görmüştür.

Türkiye, satın alacağı 1000 tank dışta tutulursa, dünyanın en fazla tankına sahip üçüncü ülke konumunda. Satın alacağı yeni 1000 tank ile Rusya’yı da geride bırakarak ikinci sıraya yerleşecek ve Asya ve Avrupa’nın en fazla tanka sahip ülkesi olacaktır. Öte yandan, ömrü 30 yılı geçmeyen ve her biri 5 ile 8 milyon dolara mal olan tanklara dönük yatırımın modernizasyon olarak sunulması ise tam bir sahtekarlıktır. Tankların yedek parça ihtiyacı ve teknik servisinin dışarıdan karşılanacak olması bile silah tekellerine büyük bir ek vurgun kapısı demektir.

Kara hareketına dayalı savaşlar için üretilen tanklar modern silahların yanında son derece yetersizdir. Dünyada tank alımına ilişkin sayının düşmesinin bir nedeni budur. Ancak daha geri bir teknolojiye ve işgale dayalı bir savaşta işlevli olacak bir tank alımı Türkiye’nin bölgede oynayacağı rolle yakından ilgilidir. Emperyalistler hem silah tekellerine pazar alanı yaratmakta, hem de bölge politikaları doğrultusunda Türkiye’yi silahlandırmaktadırlar. AKKA Antlaşması’nda Türkiye’nin muaf tutulmasının bir nedeni budur. Türkiye’de Genelkurmay başkanlarına kadar askeri kademelerin belirlenmesinde söz sahibi olan ABD’nin, bu iki işi bir arada yürütmesi hiç de zor değildir. Modernizasyon olarak sunulan proje üzerinde siyasilerin hiçbir belirleyiciliğinin olmadığı bizzat Savunma Bakanlığı tarafından dile getirilmektedir. Söz konusu olan, direktiflerini doğrudan ABD’den alan Genelkurmay’ın projesidir.

Silah sanayi ve ticareti tekeller için en kârlı alanların başında gelmektedir. Sayısı bir elin beş parmağını geçmeyen silah üreticisi emperyalist ülkeler kendilerine pazar yaratmak için kıyasıya bir rekabet içindedirler. Yeni silah pazarları yaratmak için bölgesel savaşları körüklemeyi bir politika haline getirmişlerdir. Siyasal olarak nüfuz edebildikleri bölgelerde anlaşmazlıkları körükleyerek ya da yeni çatışma ortamları yaratarak ülkeleri birbirine düşürmektedirler. Pekçok bölgesel savaşın arka planında bu emperyalist politika rol oynamaktadır. (İran-İrak savaşı, vb.)

Türkiye’nin artan önemine sıkça yapılan vurgular eşliğinde TSK’nın kara savaşı ihtiyaçlarına uygun olarak modernleştirilmesi ile bu savaş yatırımcılığı politikası arasında güçlü ilişkiler olduğunu belirtmiştik. Bu kendisini yalnızca silahlanmaya ayrılan payın artışında değil, aynı zamanda “profesyonel ordu” girişimiyle de ortaya koymaktadır. Neden “profesyonel ordu” sorusunun yanıtını, Kafkasya’da, Ortadoğu’da ve NATO’nun girme ihtiyacı duyacağı her toprak parçasında daha profesyonel ve uzun süreli bir savaşı-ışgali-katliamı-problemleri askerler tarafından karşılan ihtiyacın kendisinde buluyoruz. Emekçi halk

çocuklarından oluşan bir ordu ile istenilen savaş gücüne tam olarak erişilemeyeceğini emperyalistler kendi deneyimlerinden biliyorlar. Bunun için emperyalist devletlerin nerdeyse tümü yıllardır, hem içte hem dışta kullanılmak üzere, ellerinde profesyonel katillerden oluşan bir ordu bulunduruyorlar.

Şimdi emperyalistlerin bölgedeki iktisadi ve siyasi çıkarlarını uşakça savunan Türkiye’ye askeri alanda daha ileri bir rol biçiliyor. Kore’de, Somali’de, Bosna’da hizmette rüstünü ispatlamış Türkiye’yi artık daha geniş ölçekli bir kullanım sahası ve hedefi beklemektedir. Türkiye, bu amaçla, Avrupa’nın en büyük kara ordusuna sahip Rusya’nın ve olası anti-emperyalist devrimci direnişlerin karşısına dikilecek en büyük kolluk kuvveti olarak sözde modernize edilmektedir. Modernizasyon projesi ile emperyalist silah tekellerine büyük bir kâr kaynağı yaratılırken, modernize olmuş bir TSK ile bölgedeki yeni kâr kaynaklarına el atılmaktadır. Böylece emperyalistler bir taşla birkaç kuş birden vurmaktadır.

Emperyalist çıkarlar doğrultusunda işbirlikçi tekeci burjuvazi eliyle Türkiye’nin içine girdiği yapılanma yıkım politikaları üzerinden şekillenmektedir. İçerde işçi ve emekçiler üzerindeki sömürünün son kerteye vardırılması, ülke kaynaklarının ve doğal zenginliklerinin talanı, dışta bölgedeki zenginliklerin emperyalistlerin sofrasına sunulması için, gerektiğinde sonu halkların katledilmesine ve kör bir boğazlaşmaya varan bir yıkım... Bunun için, kara savaşına göre şekillenmiş Türk ordusunun modernize edilmesi ve profesyonel bir niteliğe kavuşturulması hedefleniyor.

Türkiyeli işçi ve emekçiler bu yıkımı artan işsizlik, sefalet ücretleri, her türlü demokratik haktan ve gelecek güvencesinden yoksunluk olarak yaşıyorlar. Kaynakları kredi borçlarına, silahlanmaya, rantiyeye ve asalak burjuvaziye peşkeş çeken bütçeden emekçilere yalnızca sefalet içinde yaşayacakları kısıntılar, depremin viraneye çevirdiği kentlerde naylon çadırlar, açlıktan-soğuktan kırlmak düşmektedir. Emekçiler yalnızca yarınlarnı değil, bugünlerini de kaybediyorlar. Yıllarca boğazlarından kısırak elde avuçta tutmayı başardıklarını da parça parça sermayeye kaptırıyorlar. Aç gözlü işbirlikçi sermaye sınıfı bununla da yetinmiyor, efendisinin sofrasından kendisine düşecek kısıntılar için bölge halklarına karşı da yıkıcı bir savaş politikası izliyor. Gerektiğinde emperyalistlerin çıkarı için halkların kanını akıtmak için silahlanıyor.

Bu yıkım politikaları karşısında sessizlik açıkık, işsizlik ve sefaletin daha da derinleşmesi demektir. Bir avuç asalak hayatımızı cehenneme çevirmek için yapılıyor ve silahlanıyorsa, çıkarlarını korumak için sürdürdükleri savaşın bir gereği olarak yapıyorlar bunu. Öyleyse emekçiler de bu savaşın gereklerini yerine getirmeli, en büyük silahları olan örgütlülüklerini kuşanarak mücadele alanlarına çıkmalıdır. Partisinin saflarında kenetlenerek sınıf savaşını yükseltmelidirler. Bölge halklarıyla birleşerek emperyalist talana ve halkların boğazlanmasına dur demelidirler.

Kapitalizm barbarlık ve yıkım demektir. Sosyalizm mücadelesini yükseltelim.

Emperyalistlere, savaşa, asalak sermaye sınıfına değil, emekçilere bütçe!

**Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!**

En fazla tanka sahip ülkeler

ABD	7684
Rusya	5510
Türkiye	4206
Ukrayna	4014
Almanya	4014
Yunanistan	1715
Polonya	1675
İtalya	1256

Ekonomik saldırı paketlerine geçit vermeyelim!

Sermaye hükümeti 2000 yılında uygulayacağı ekonomik programı açıkladı. Bu programın “25 yıldır kronik hale gelen enflasyon sorunun sonu olacağı” yalanıyla emekçi kitlelerin “yararına olacak” görüntüsü yaratılmak isteniyor.

Sermaye çevreleri neden enflasyonun düşürülmesini istiyorlar? Öncelikle bu soru yanıtlanmalıdır. Bugüne kadar enflasyon sayesinde hem faizci/rantçı sermaye, hem de sermaye devleti işçi ve emekçileri dolaylı olarak soymuşlardı. Faizciler, enflasyonu bahane olarak ileri sürüp yüksek faiz istediler. Devlet de enflasyon sayesinde dolaylı vergi uyguladı. Bugün ise, bu döngünün son sınırına gelindi. Artık yeni soygun yöntemleri devreye sokmak istiyorlar. Çünkü yüksek enflasyon artık ekonomik krizi büyüten ve riskleri yükselten bir işlev görüyor. Sermaye sınıfının her sömürü yöntemi bir süre sonra kendisini vuran bir silaha dönüşüyor. Artık daha az riskle ve kolay kontrol edilebilir yöntemlerle sömürü sistemini tahkim etmek istiyorlar. Özellikle tekelleci sermayenin enflasyonun düşürülmesi talebinin ardında bu gerçek yatıyor. Enflasyonu düşürme yöntemini de yeni bir sömürü ve soygun yolu olarak görüyorlar. Bu programın esasını, işçi ve emekçilerin bütçeden aldıkları payın neredeyse sıfırlanması ve sosyal harcamaların, temel yatırımların durdurulması oluşturuyor. Çünkü sermaye sınıfı işçi ve emekçilere giden parayı kapitalist ekonominin denetimi dışına çıkmış, israf edilmiş bir kaynak olarak görüyor. Bu miktar ne kadar az olursa ekonomiyi o kadar iyi yönetebileceklerini iddia ediyorlar. Sonuç olarak enflasyonu düşürebilseler de, düşüremeseler de, bu uygulamalardan kazançlı çıkacak tek taraf sermaye sınıfı olacaktır. Çünkü onlar enflasyon oranlarını ürettikleri ürünlere yaptıkları zamlarla, faiz oranlarını yükselterek, emekçilere fatura etme imkanına sahiptirler. Emekçiler ise sermaye sınıfının egemenliği altında her iki durumda da zararlı olacaklardır. Enflasyon gerçekten düşse bile, bu, ücretlerin çok çok düşürülmesi sayesinde gerçekleşecek, işçi-emekçiler alım güçleri düşük olduğu için yine temel ihtiyaçlarını karşılayamayacak, sefaletle mahkum olacaklardır.

Hükümetin, 2000 ekonomik programının diğer bir ayağını da döviz kurlarının denetim altına alınması oluşturuyor. Sermaye hükümeti İMF ile imzalayacağı stand-by anlaşması sonrasında geleceğini söylediği krediler ile döviz piyasasına müdahale ederek döviz kurlarındaki artışın da hedeflenen enflasyon oranının üzerine çıkmasına izin vermeyeceğini açıkladı. Sermaye çevrelerini çok mutlu eden bu kararların uygulamada ne tür biçimler alacağını ise hep birlikte göreceğiz. Çünkü bizler, önce döviz kurlarını düşürüp piyasadan yakınları aracılığıyla döviz toplayan, sonra da Merkez Bankasının yetkilerini kullanarak döviz kurlarını yükselten siyasetçileri çok gördük. Bu tür operasyonlarla milyarlarca dolarlık vurgunlar yapıldığına çok şahit olduk. Bu dolandırıcılığın adı da serbest piyasa ekonomisi oluyor.

Sermaye hükümetinin son açıkladığı ekonomik karar ise, 6 ay süre ile KİT ürünlerine zam yapılmayacağı yönünde. 17 Ağustos depreminden sonra ölenlerin cesetleri soğumadan zamları peş peşe yapan aynı hükümet değil miydi? Şimdi ne değişti? Aslında KİT ürünlerinin pek çoğu dolar endeksli olarak satılıyor. Yani hükümet zam kararı almadan, dolardaki kur artışına göre bu ürünler her gün zamlanıyor. Elektrik, su, petrol fiyatları otomatik olarak artıyor. Hükümetin bu açıklaması, emekçileri yatıştırma amaçlı bir yalandan başka bir şey değildir. Üstelik son bir ayda iğneden ipliğe herşeye çok yüksek zamlar zaten yapılmıştır. Deprem vergisi nedeniyle, sermaye sınıfından alınacak ek vergiler de daha vergiler ödenmeden fiyatlara yansıtılmıştır.

İşçi ve emekçiler, mezarda emeklilik, sosyal hakların gaspı yasalarına karşı Temmuz eylemlilikleriyle tepkilerini ortaya koymaya başlamıştı. Yaz aylarında işçi ve emekçilerin yükselen öfkesine karşılık, 17 Ağustos depremini sermaye devleti cankurtaran olarak gördü. Sosyal yıkım altında ezilenlerin öfkesine depremin öfkesi eklendi. Bu devletin ne kadar çürüdüğünü kitleler açıktan gördü. Aldığı ekonomik kararlar ise emekçi kitlelerin daha fazla sömürülmesinden başka bir sonuç üretmeyecektir. Bu da emekçi kitlelerdeki öfkeyi artıracak, mücadele dinamiklerini ateşleyecektir. Bu öfkeyi örgütlemek ve doğru hedeflere yöneltmek de komünistlerin görevidir.

Kahrolsun kapitalist sömürü düzeni!

Yaşasın eşitlik, refah, özgürlük ve kardeşlik düzeni sosyalizm!

Devlet tabutluklar için yeni bahaneler buluyor

Son günlerde Metris ve Ulucanlar cezaevlerinde faşistlerin çıkardığı olaylar bahane edilerek, devrimci tutsaklara yönelik gerçekleştirilecek yeni saldırı ve katliamlara zemin hazırlanıyor.

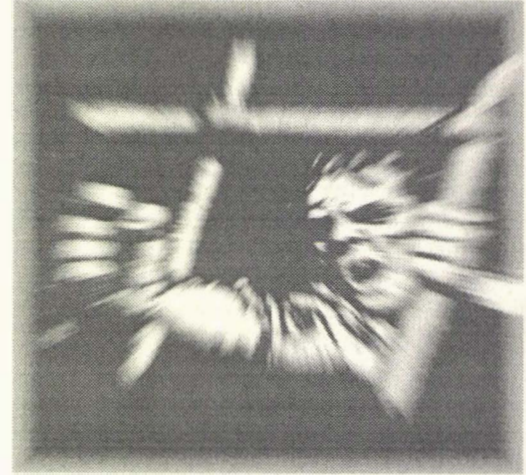
Bu olaylardan birincisi, Metris Cezaevi'nde yaşanan olaylar. Bilindiği gibi, arama gerekçesiyle cezaevinin içine giren askerler tutuklularca rehin alınmıştı. Bunun üzerine egemenlerin basın yayın kuruluşlarında; yetkililerin açıklamalarında; “askerlerin aramaya silahsız girdikleri için rehin alındıkları” biçiminde ifadeler yer alıyordu. Böylece bundan sonra aramalara askerlerin silahlarıyla girebilmesi için gerekli manilatif ortam yaratılmaya çalışılıyor. Bu da cezaevlerinde yeni saldırılara, yeni katliamlara hazırlıktan başka bir şey değildir.

Ulucanlar Cezaevi'nde faşist çetelerin çıkardığı yangın bahane edilerek, cezaevi boşaltılmak isteniyor. Bunun bir sonucu olarak da, Ulucanlar Cezaevi'nde kalmakta olan devrimci tutsaklar, yine Ankara yakınlarında ve yakın bir zamanda tamamlanacak olan hücre tipi (Ayaş) cezaevine nakledilmek isteniyor.

Her iki olay da devrimci tutsakların dışında gelişmesine rağmen, bu olaylar devrimci tutsaklara yönelik girişilebilecek saldırıların zemini yapılmaya çalışılıyor. Her fırsatta hücre tipi saldırısını gündeme getiren egemenler, faşist ve uşak medyayı oldukça etkin bir biçimde, kamuoyunu yanıltmak için kullanıyor. Bununla devrimci tutsaklara yönelik intikamcı, katliamcı politikaları, adli tutuklulara yönelik baskıcı politikaları ve faşist çetelere yönelik koruyucu, kollayıcı (dolayısıyla rant elde etmeye yönelik) politikaları gizlemeye çalışılıyor. Böylece kamuoyu yalan haber ve yönlendirmelerle yanıltılıyor.

Devletin resmi ve “sivil” sözcüleri, “ideal biçim”, “oda tipi”, “villa tipi” gibi yalan, demagojik söylemlerle kamuoyu yaratarak “hücre tipi” cezaevlerini yani tabutlukları emekçi halkımıza pazarlamaya çalışıyor.

Sorunun önemli olan başka bir yanı da, cezaevlerinde “hücre tipi” ne karşı çıkan devrimci tutsakların planlı olarak katledilmesidir.

Bunu en son Ulucanlar katliamında yaşadık. Katliam öncesi Bayrampaşa Cezaevi'nde faşist çeteler arasında uyuşturucu rantını bölüşme üzerinden yaşanan silahlı çatışma; “devlet cezaevlerine hakim değil, içerde silah var” söylemleriyle kamuoyu şişirilmiş ve hemen arkasından Ulucanlar katliamı gerçekleştirilmiştir. Bugün de aynı senaryo gündeme getirilmeye çalışılıyor. Metris'teki rehin ve Ulucanlar'daki yangınla şişirilen kamuoyu, Burdur'da gerçekleştirilebilecek bir katliama tanık olabilir. Burdur'da sürekli bir gerilim politikası (Ulucanlar'daki katliam öncesi gibi) izleyen devlet, tutsakların insani, sosyal ve siyasal tüm haklarını gasp etmiş durumdadır. Burada kısa zamanda bir katliama girişilebileceğini, bunun zemininin hazırlandığını ve durumun aciliyetini görmek gerekir.

Yeni katliamların yaşanmaması ve daha önemlisi insan onurunu, kişiliğini hiçe sayan “hücre tipi” uygulamasının, yani bundan böyle her faşizme ve düzene karşı muhalif herkesi bekleyen diri diri tabutluklara konulma sisteminin önüne geçmek, bu politikaya izin vermemek için, insana ve insanlığın tüm sorunlarına sahip çıkma iddiasında olan tüm kurum, kuruluş, çevre ve kişileri her zamankinden daha duyarlı olmaya, çeşitli biçimlerde somut tavır almaya çağırıyoruz.

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu (CMK)

“Bedel ödeyerek kazandıklarımızı, bedel ödeterek koruyacağız”

Devlet, işçi ve emekçilere yönelik saldırılarının bir parçası olarak, cezaevlerine yönelik saldırı politikasını pervasızca sürdürüyor. Ulucanlar katliamının üzerinden henüz aylar geçmemişken, birçok cezaevinde tedavilerin engellenmesinden gazete vb. ihtiyaçların verilmemesine, ziyaret saatlerinin kısıtlanmasından ailelere yönelik baskıların artırılmasına, onursuz arama dayatmasına varan bir dizi hak gaspı ve saldırı gündeme getiriliyor.

Öte yandan, çeteler, dini gerici vb. lerinin, cezaevlerinde kendilerine sağlanan imkanlardan yararlanarak çıkardıkları olayları kullanarak, burjuva medya cezaevlerini ve biz devrimci tutsakları yeniden hedef haline getiriyor. “F tipleri tamamlanıyor”, “2000 yılında F tipine geçilecek” yaygaraları ile, kamuoyunu yeni katliamlara hazırlamaya çalışıyor.

Biz devrimci tutsaklar olarak Buca, Ümraniye, Diyarbakır'da, '96 SAG-ÖO'da ve en son Ulucanlar'da olduğu gibi, bedel ödemek ve ödetmek konusunda hiçbir zaman tereddüt etmedik. Sermaye iktidarının saldırı dalgasına, Ulucanlar direnişçilerinin yolundan tereddütsüz yürüyerek bugün de yarın da barikat olmaya devam edeceğiz. Bedel ödeyerek kazandıklarımızı, bedel ödeterek koruyacağız.

Bu çerçevede, Gebze Cezaevi'ndeki TKİP davası tutukluları olarak, CMK'nın sayım vermeme eylemi kararını destekliyoruz ve katlıyoruz.

TKİP Dava Tutsakları/Gebze Özel Tip Cezaevi

Mamak Belediyesi işçileri:

Gün dayanışma ve mücadele günüdür!

Mamak Belediyesi işçileri 9 aydır maaş, ikramiye ve diğer ekonomik-sosyal haklarını alamamışlardır. Alacakları iki milyara yaklaşan işçilere sadece son 2 aylık maaşları verilmiş, diğer alacakları ise ödenmemiştir. Genel-İş Mamak Şubesi'nde örgütlü işçiler, 27 Ekim'de bir günlük iş bırakma eylemi ve aynı gün Mamak Belediyesi önünde bir basın açıklaması yaptılar ve süreci anlatan bildirilerini dağıttılar.

İşçiler, yaptıkları basın açıklamasında, 9 aydır maaşlarını ve içerideki alacaklarını alamadıkları için çok zor durumda kaldıklarını, çocuklarının okul masraflarını karşılayamadıklarını, üniversiteyi kazanan çocuklarını okula gönderemediklerini açıkladılar.

İşçiler, aç açına çalıştırıldıkları yetmiyormuş gibi, sudan sebeplerle disipline sevk edilerek işten atılmaya başlamışlar. 13 işçi işten atılırken 100'den fazlası da disipline verilmiş. Bütün işten atmalar yasalara aykırı olarak gerçekleştiriliyor ve işçilerin tazminatları dahi verilmiyor. İşyerinde tüm işçilere baskı yapılmakta, disipline verip atmak için binbir gerekçe uydurularak belediye işçiler için cehenneme çevrilmiştir.

Yapılan basın açıklamasında; işçiler 9 ay bu kötü koşullara mahkum edilirken FP'li Belediye Başkanı Gazi Şahin'in maaşını tıkrır tıkrır aldığı, yasaklı bölgedeki evini belediyenin imkanlarını kullanarak villa haline getirdiği, kendi yandaşı derneklere çimento ve kum verdiği, altyapısı geçmemiş yollara yağmur yağ demeden binlerce ton asfaltı serdirdiği anlatıldı. Belediyenin imkanlarını islami sermayeye peşkeş çekmek için işçilere maaş verilmezken, 100 milyon TL'lik çekler verilerek zorla Nazar Market'ten alışveriş yaptırılmış.

Son 2 aydır maaşların verilmesine karşın, içerideki alacakları, 6 yıllık birikmişleri ve diğer sosyal hakları karşılanmamaktadır. 9 aydır Mamak esnafına ve halkına borçlandırılmış işçiler şimdi bunun sıkıntısını yaşamaktadırlar. Belediye Başkanı her gün Mamak'taki tüm hizmetleri yerine getiren işçilere alacaklarını ödemezken, belediyenin tüm olanaklarını kendine ve kendi zihniyetinde olan yandaşlarına peşkeş çekmektedir.

IMF bütçesi gündeme sokularak önümüzdeki süreçte zam üstüne zam yağdırılacak, belediye işçisinin alacakları enflasyon karşısında eriyip gidecektir. Tüm bunlar Mamak Belediyesi işçileri tarafından bilinmektedir. DISK Genel-İş Altındağ Şubesi'nde örgütlü olan işçiler sendikalarına sahip çıkarak mücadelelerini yükseltmeyi hedeflemektedirler. Bunun için kendi seslerine kulak verilmesini, günün dayanışma ve mücadele günü olduğunu haykırmaktadırlar.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Kızıl Bayrak/Ankara

İşte bu düzenin “yüce” adaleti:

Çeteler ve tescilli katiller meclisteyken, çocuk yaşta öğrenciler yargıç önünde!

İstanbul'un Gazi Mahallesi'nde bir ilköğretim okulu; Atatürk Çiftliği İlköğretim okulu. Bu okuldaki bir sınıfın öğrencilerinin dersleri eğitim döneminin başlangıcından beri boş geçmekte. Haftada sadece iki ders görmektedirler.

Ve 6 Ekim 1998 tarihinde eylem kararı alan çocuklar sorunlarının karşılığı temel taleplerle yola çıktılar. Okul harçlıklarıyla aldıkları kartonların üzerine, “Öğretmen hakkımız, söke söke alırız!”, “Öğretmen istiyoruz!”, “Çeteler mecliste, öğrenciler hapiste!” yazarak, Gazi Mahallesi'nde yürüyüş yaptılar.

Eylemin boyutuna ve niteliğine bakıldığında çok “mütevazı” gibi görünmesine rağmen, burjuva eğitiminden kaynaklı ve tüm öğrencilerin maruz kaldığı sorunlara parmak basıyordu. Burjuvazi bu “mütevazı” eyleme göz yumamazdı. Yummadı da.

Burjuvazi atalarından kendisine miras kalan bir sözün (“Yılanın başını küçükken ez”) gereğini yerine getirerek, yaşları 12-14 arasında değişen 6 ilköğretim öğrencisini sırf eğitim (bu burjuva eğitim olsa bile) görmek istedikleri için eylem yapmaları karşısında sınıfsal görevini yerine getirmiş, coplu kolluk güçleriyle olaya müdahale etmiştir.

Polis-idare işbirliğine büyük bir örnek

Eylem sırasında 30'u bulan öğrencilerin sayısı, gözaltına alınmadan önce uğradıkları Atatürk Çiftliği İlköğretim Okulu'nda müdür yardımcılarının yaptığı seçimle altıya indi. Bunu haklarında dava açılan öğrencilerden Y. T. şöyle dile getiriyor: “Okulda müdür yardımcılar seçti, polis de gözaltına

aldı.”

Birçok devrimci ve demokratin işkenceye maruz kaldığı, katledildiği Gazi Mahallesi'ndeki karakolda “sorgu”ları (buna biz işkenceleri diyelim) yapıldıktan sonra savcılığa çıkarıldılar.

Aradan kısa bir süre geçmesinin ardından Y. T. (14), S. K. (13), G. Ü. (13), D. D. (12), E. İ. (12), G. K.'nin (13) evine, haklarında 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefetten dava açıldığına dair belgeler ulaştı.

Türkiye'de işkence öyle bir boyut almıştır ki, sermayenin baş sözcüsü Süleyman Demirel bile işkence gerçeğini itiraf etmek zorunda kalmıştır. Artık çocuklarımız bile, devletin, kendi gözünde suç olarak görülen en ufak bir olaya ilk tepkisinin işkence olduğunu biliyorlar. Öğrenci velilerinin aktarımına göre; çocukların “Bizi hapse atacaklar, işkence yapacaklar?” düşünceleriyle psikolojik dengelerinin tümüyle bozulduğu belirtiliyor. Ayrıca veliler bunu “Yeni bir Manisa Davası” olarak nitelendiriyor.

Sermayenin kendi borazanı medya organlarından *Radikal* gazetesi bile, olayı, “Sıra bebeklere geliyor” başlığıyla yayınladı. Herhalde bebeklerimiz de kendi isteklerini isyankar bir şekilde ifade etmek gibi bir şansları olsa, burjuvazinin kanlı rejimi onların da “gözlerinin yaşına” bakmazdı.

Burjuvazini kokuşmuş iktidarı öğle bir noktaya gelmiştir ki, kendi sistemi içerisinde en doğal bir hak olarak görülebilecek eğitim istemini bile terörle karşılıyor, buna yönelik çocuk yaşta öğrencilerin bu denli masum bir eylemine bile tahammül edemiyor. Bu bile bu çürümüş düzen ile onu ayakta tutmaya çalışan kanlı rejimin nerelere kadar düştüğünün bir göstergesidir.

HADEP Kongresi'nden izlenimler

12 Aralık '99 günü Abdi İpekçi Spor Salonu'nda yapılan kongreye binlerce kişi katıldı. Salonun son günlerin moda sloganı “barış, eşitlik, özgürlük” içerikli pankartlarla dolu olması, HADEP'in düzenle barışık olmak isteğinin somut göstergesiydi: “Savaşa hayır, barış hemen!”, “Demokratik Türkiye, demokratik üniversite!”, “Gençlik gelecek, gelecek demokratik cumhuriyet!”, “Savaşı durdurun, anneleri sevindirin!”, “Çözümün adı barıştır!”, “Gençlik coşkusuyla barışı selamlıyoruz!”

Barışı selamlayan gençlik atmosferi diri tutmaya çalışıyor, sloganların attırılmasına öncülük ediyordu. Kitlenin canlı bir görünümü vardı. İnsan hakları haftası nedeniyle partinin çıkardığı bildirinin okunmasıyla kongre başladı. Salonda yerel kıyafetler giymiş Kürt kadınları Kürt müziği eşliğinde halaylar çekiyorlardı.

Salona giren Ahmet Turan Demir dakikalarca ayakta alkışlandı. “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganı ile başkanlarını karşıladılar. Semah gösterisi yapıldı. Kongre'nin açılış konuşmasını İl Başkanı Veli Haydar Güleç yaptı. Barıştan ve kardeşlikten sık sık bahseden bir konuşmaydı. Konuşma aralarında “Gençlik barışın teminatıdır!” sloganı atıldı.

Demokrasiden sık sık bahsedilen bir kongrede herşey önceden ayarlanmıştı: Hiçbir karşı düşünce yok, tartışma yok, hatasız, doğru yolda ilerleyen bir parti ve onun İstanbul'un İl Kongresi... Divan oluşturuldu, gündem okundu, gündem maddelerine geçildi. Salon saygı duruşuna davet edildi. “Şehit namının!” sloganları eşliğinde saygı duruşu gerçekleştirildi.

HADEP Genel Başkanı'nın yaptığı konuşmanın dikkat çeken yönleri vardı: Barışın önünde hiçbir güç duramayacaktır. Kürt sorunu çözülsün, kardeşlik, eşitlik, özgürlük gelsin. Acılar çektik, bedeller ödedik, çektiğimiz sıkıntıların boşuna olmadığını burada görüyoruz. TÜSIAD, demokrasi ve insan hakları diyor. Yargının tepesindeki insan, yargıyı gayri meşru ilan ediyor. Mesut Yılmaz vb. demokrasi diyor. Bu gelişmeler azimli mücadelemizle olmuştur. AB'ne bizim önemli katkımız olacak. AB üyeliği bizim isteğimizdir. AB'ne üyelik inşallah bizim iktidarımızda olacak. Anayasamızın demokratikleştirilmesi, idamın kaldırılması, genel affın çıkarılması gerekli. Ülkenin

demokratikleştirilmesi için herkes elinden geleni yapmalıdır. Kritik süreçte tüm partililerimiz özenle davranmalıdır. Kültür ve dil seferberliği başlatmalıyız. Gelenek ve göreneklerimizi geliştirmeliyiz. %15'lik zammı kabul etmiyoruz. Emekçiye grevli-toplusözleşmeli sendikal hak verilmelidir. Yasal demokratik mücadeleyi esas alan bir partimiz vardır. Şiddet ve baskıyı kınıyoruz, vb...

Çalışma raporu okunurken “İdama hayır, Öcalan'a özgürlük!”, “Silahlar sussun, barış hemen şimdi!” sloganları atıldı. “Biji serok Apo!” sloganının atılması, divan tarafından, “partimizin tespit ettiği sloganların dışına çıkılmasın” uyarısıyla engellendi.

Koma Azad küçük bir konser verdi. Hernepeş marşı söylenirken trübünlerde oturanlar sahaya inerek ellerinde HADEP bayraklarıyla marşa eşlik ettiler. Aday listesi okundu. Oy birliğiyle Kemal Peköz HADEP İstanbul il başkanlığına seçildi. Kongre sona erdi.

Kongre, mücadele çizgisinin nasıl yön değiştirdiğini tüm çıplaklığıyla ortaya serdi. Bir zamanlar “barışın teminatı” olarak gerilla gösterilirdi, şimdi gençlik! Bağımsız sosyalist Kürdistan'ın yerini “demokratik cumhuriyet” sloganı almıştı. Bir zamanlar PKK bayraklarının dalgalandığı kongrelerde şimdi “Biji serok Apo!” sloganı bile atılmıyordu. AB'yi oluşturan emperyalist ülkeler kirli savaşta yardım ettikleri gerekçesiyle lanetlenirken, şimdi AB üyeliğinin HADEP iktidarı ile gerçekleştirileceği savunuluyordu... Düzen içi çözüm ve barış kongreye damgasını vurmuştu.

Kürt halkı er ya da geç “düzen içi çözüm” ve sözde “barış”ın ne anlama geldiğinin bilincine varıp, kurtuluşun yolunun sosyalizm ve devrimde ısrar etmekten geçtiğini görecekler.

Kürdistan coğrafyası daha önce de teslimiyetlere ve ihanetlere tanık olmuştur. Ama tohum toprağa düşmüştür bir kere. Zafer direnen, özgürlüğü uğruna savaşan Kürt ulusunun olacaktır.

**Kürt ulusuna özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!
Kirli barışa hayır, barış devrimde, sosyalizmde!
İstanbul'dan bir kamu emekçisi**

Kamu emekçileri tarihinin en kapsamlı saldırısıyla yüz yüze

Kamu emekçileri tarihinin en büyük saldırısıyla karşı karşıya. IMF ile sermaye devletinin üzerinde anlaştıkları "mucize paket" genelde işçi ve emekçilere özeldir ise kamu emekçilerine dönük kapsamlı saldırıları içeriyor. Kamu emekçilerine dönük saldırının özgün yanlarını kavrayabilmek için IMF yıkım programının çerçevesine bir bakalım.

İMF ile sermaye hükümeti işçi ve emekçilere dönük saldırı programında anlaştı. Daha doğrusu, on yıllardan beridir Türkiye'nin iktisadi mali

politikalarını belirleyen IMF ve Dünya Bankası'nın istekleri, büyük bir onursuzlukla sermaye hükümeti tarafından bir kez daha olduğu gibi kabul edildi. IMF programı her zaman olduğu gibi işçi ve emekçilerin sefaletinin daha da katmerleştirilmesi üzerinden şekillendi.

Başta işçi sınıfı, kamu emekçileri ve emekçi köylülük saldırının odağında bulunuyor. Hükümet, hizmetinde olduğu tekelci sermayenin ihtiyacı olan kaynağı sağlamanın ve emperyalistlere olan dış borç ödemelerinin güvenceye alınmasının IMF ile Dünya Bankası'nın onaylayacağı kredilerden geçtiği bilinciyle hareket ediyor. IMF'nin vahşet programlarını uygulamanın yolunun emekçilere yönelik baskı, şiddet ve terörü arttırmaktan geçtiği de iyi biliniyor. IMF verdiği kredinin geri ödenmesinin garantiye alınmasını istiyor. Bunun içindir ki babasının çiftliği gibi Türkiye'yi ziyaret edip sermaye devletini ikide bir teftiş ediyor.

Yeni IMF reçetesinden bazı başlıklar

İMF'nin üç kuruş kredi karşılığında yerine getirilmesini istediği talepleri var. Bu programa göre;

* Özelleştirme hızlanacak, 2000 yılının ilk altı ayı içinde THY, TÜPRAŞ, POAŞ özelleştirilecek.

* Bankacılık reformu gerçekleştirilecek, küçük bankalar ya kapatılacak ya da birleşmeye zorlanacak. Tekelci sermayenin elindeki büyük bankaların mevduatı devlet güvencesine alınacak.

* Enflasyonun düşürülmesi adına, ücret ve maaşlara sefalet zamları süreklileştirilecek. Yoksullaşma bu mali politikaların sonucu olarak daha da artacak.

* Asgari ücret sefalet zamlarına göre belirlenecek.

* Kamu emekçilerinin istihdamı daraltılacak. İlk aşamada kamu emekçilerinin sayısı yüzde 20 oranında azaltılarak, 2000 yılının sonuna doğru bir milyonun altına düşürülecek. 2003 yılına kadar ise her dört kamu emekçisinin üçü işinden ekmeğinden edilmiş olacak.

* Personel yasa tasarısı çıkarılacak, böylelikle kamu emekçilerinin istihdam güvencesi yok edilecek. Aynı zamanda bu yasada devlet memurlarının işten çıkarılmalarını kolaylaştıracak

hükümler yer alacak.

* Tarıma dönük sübvansiyonlar ortadan kaldırılacak, destekleme alımlarına son verilecek.

Hükümet, işçi ve emekçiler için yıkımın daha da derinleştirilmesi anlamına gelen bu programı eksiksiz olarak gerçekleştireceğine dair söz verdi. Daha şimdiden süratle sözünün gereği olan uygulamaları başlattı.

Kamu emekçilerine dönük saldırılar ayyuka çıkıyor

İMF yıkım programının önemli bir ayağını kamu emekçilerine dönük saldırılar oluşturuyor. Kamu emekçileri son derece vahşi bir programla yüz yüze bulunuyor. Bu program kamu emekçilerine dönük en kapsamlı saldırı programıdır.

Sefalet zamları süreklileştiriliyor: Yılbaşında belirlenecek hayali enflasyon oranları üzerinden sadaka maaş artışları belirlenecek. Daha şimdiden sermaye hükümeti tarafından tam bir pervasızlıkla uygulanmaya başlanmıştır.

Kamu emekçilerinin ücretlerinde 1980'den bu yana IMF "mucize paketleri" sayesinde yüzde 50'lik gerileme söz konusudur. Bir de hayali enflasyon hedefleriyle belirlenecek maaş zamları üzerinden sadaka artışları süreklileştirilirse, burjuva iktisatçıların bile kabul ettikleri bir gerçek ortaya çıkacak; üç yıl bu program uygulanırsa ücretler yüzde 35 oranında gerileyecek.

Personel yasa tasarısı ile kamu emekçilerinin iş güvencesi ortadan kaldırılmak isteniyor:

Kamu emekçilerinin "iş güvencesi"nin ortadan kaldırılması IMF saldırı programının önemli bir ayağını oluşturuyor. Zira kamu emekçilerinin istihdamının daraltılması, ilk aşamada 250 bin kamu emekçisinin işinden ekmeğinden edilmesi için, böylesi bir yasaya ihtiyaç var. Gündemde olan personel yasa tasarısı iş

güvencesini sınırlıyor. Bir yandan işsizlik kılıcını kamu emekçilerinin başında sallandırırken, bir yandan da kamu emekçilerinin işten çıkarılmasını yasal güvenceye alıyor. "Laik Demokratik Cumhuriyeti" tehdit eden faaliyetlerde bulunan "şeriatçı" kamu emekçilerinin işten çıkarılmasının kolaylaştırılması demagogileriyle gündeme getirilen yasanın, çok geçmeden sendikal hak ve özgürlükleri için mücadele eden, fiili ve meşru temelde alanlara çıkan öncü-devrimci kamu emekçilerini hedeflediği anlaşıldı. Aynı zamanda bu tasarı kamu emekçilerinin özlük haklarını da buduyor. İşyerlerinde amirlerin yetkilerini alabildiğine genişletiyor.

Sahte sendika yasası tekrar gündemde: Kamu emekçileri on yıldır sermaye devletinin her türlü saldırılarına karşı büyük bir inançla sendikal hak ve özgürlükler mücadelesini yürütüyor. Sermaye devletinin kamu emekçilerinin mücadelesini boğmak için kullandığı baskı ve şiddet

aralıksız devam ediyor. Onbinlerce kamu emekçisi adli ve idari soruşturmalardan geçirildi. Binlerce kamu emekçisi sürgün ve kıyımlara tabi tutuldu. Onlarca kamu emekçisi sendikal hak ve özgürlükler mücadelesi verdiği için işinden-ekmeğinden oldu, bu uğurda şehit düştü.

Kamu emekçileri sermaye devletinin bu saldırılarına inat grevli toplu sözleşmeli sendika için mücadele etmeye devam etti, ediyor. Geline yerde sermaye devleti kamu emekçileri sendikalarını inkar politikasından vazgeçmiştir. Şimdiki haince plan, sahte sendika yasasıyla kamu emekçileri sendikalarını cendereye almak, içini boşaltıp sendikaları birer dayanışma örgütüne dönüştürmektir.

Bununla da yetinmiyor, bizzat kendi güdümünde hareket eden Türk Kamu-Sen'i muhatap almak istiyor. Sermaye medyası bu doğrultuda sürekli olarak Türk Kamu-Sen'i öne çıkarıyor. Bir avuç hırsız bürokrat tarafından kurulan bu kontr-sendika, KESK yöneticilerinin de kendilerini meşrulaştırıcı pratiği sayesinde epey yol almıştır. Kamu emekçilerinin tepkilerine rağmen, "emekçilerin hakları için ortak mücadele" adına Türk Kamu-Sen'le masaya oturmanın tarihsel sorumluluğu yeni yetme KESK bürokratlarına aittir.

Sahte sendika yasasının kapsamı devletin haince planını tüm açıklığı ile ortaya koyuyor. Kamu emekçileri sendika yasası toplu sözleşme ve grev hakkını içermiyor. Grevi yasaklıyor, toplu görüşmeyi öngörüyor. Toplu görüşmeler yetkili kamu emekçileri sendikasıyla yapılacak. Uzlaşmazlık durumundaysa zam oranı Yüksek Hakem Kurulu tarafından belirlenecek. Aslında bu sadaka zamlarının devlet tarafından belirlenmesinden başkaca bir anlam taşıyor.

Yasa daha önce 4 Mart '98'de meclis gündemine getirildi. Ancak kamu emekçilerinin 4-5 Mart'ta gerçekleştirdikleri şanlı Kızılay direnişiyle sermaye devletin sahte sendika yasası saldırısı boşa çıkarıldı. Sermaye hükümeti kamu emekçilerinin kararlılığı karşısında yasağı geri çekmek zorunda kaldı.

Aralık ayı içerisinde sahte sendika yasası tekrar gündeme getirilecek. Bu amaçla Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı, KESK'i, Türk Kamu-Sen'i, Memur-Sen'i toplantıya çağırdı. Kontra bir sendika olan Türk Kamu-Sen daha şimdiden yasağı savunmaya başlamıştır. Kaldı ki, daha önce de grevsiz-toplusözleşmesiz yasanın çıkmaması için tarihinde görülmemiş eylemleri gerçekleştirme "onur"u da bu hainlere aittir.

Saldırıları boşa çıkarmak için KESK ne yapıyor?

Ortaya koyduğumuz tablo kamu emekçilerinin tarihinin en kapsamlı saldırılarıyla yüz yüze olduğunu gösteriyor. Peki KESK bürokratları ne yapıyor? Esas olarak durumu kurtarmaya dayalı, kamu emekçilerinin karşı karşıya bulunduğu sorunları çözmekten uzak "eylem" takvimleriyle yasak savmaya çalışıyor. KESK bürokratları bu denli büyük saldırıların kapsamını kamu emekçilerine mal etmek için bile herhangi bir girişimde bulunmuyor. Ağzından düşürmediği "yüzümüzü sendikalarımıza dönelim" düşüncesinin gereğini yerine getirip, KESK kitlesini uyarma görevini dahi yerine getirmiyor. KESK yöneticilerinin saldırıların kapsamına ilişkin toplantıları işyeri örgütlülüklerini de kapsayacak şekilde yaygınlaştırılması, kamu emekçilerinin bu yönde en yoğun katılımının sağlanmasına dönük bir aydınlatma programı dahi yok. Tabana karşı zerre kadar hissettikleri bir sorumlulukları olmadığı için, kamu emekçilerinin özgücüne hiç mi hiç güvenmedikleri için KESK yöneticilerinin tepeden inmeceli, tabanın demokratik katılımını önemsemeyen tutumları anlaşılabilir.

Devam edelim, KESK yöneticileri gelinen yerde ücret sendikacılığı sınırlarında, sınıflar arası mücadeleyi yadsıyan kendiliğindenci ekonomist bir eylem anlayışına sahipler. Nitekim KESK GYK'sının sefalet zamlarının

protestosuyla sınırlı bir eylem takvimi belirlemesi boşuna değildir. Öyle ki, kamu emekçilerini son derece zorlu bir süreç bekliyor. Onun da ötesinde kamu emekçilerinin iş güvencesi yok edilmek isteniyor. Kamu emekçilerinin dışıyla-tırnağıyla kurduğu sendikalar dayanışma örgütleri derekesine indirgenmek isteniyor. Ama KESK yöneticileri "eylem" takvimini sefalet ücretlerinin protestosuyla sınırlandırıyor.

Öte yandan sefalet ücretlerine karşı tepkinin örgütlenmesi, devletle toplu sözleşme masasına taraf olarak oturulması bile çok ciddi bir eylemsel hattı gerektiriyor. Düşünün ki, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için, insanca yaşanabilir bir ücret için, kamu emekçileri, işçi ve emekçilerin tarihindeki en görkemli iş bırakma eylemlerini gerçekleştirdiği halde bu süreçler kamu emekçileri açısından kazanıma dönüşmedi. Sermaye devletine geri adım atılamadı.

Şimdi KESK GYK'sının 9-10 Ekim'de sefalet ücretlerine karşı belirlediği eylem takvimine bir bakalım. Birincisi çeşitli illerde bölge mitingleri yapılacaktı, ikincisi ise 4 Aralık'ta Ankara'da merkezi bir miting gerçekleştirilecekti. Bir de örtülü de olsa 4 Aralık Ankara mitingi sonrası hizmet üretiminden gelen

gücün kullanılacağı ifade ediliyordu.

KESK yöneticilerinin sermaye devletine geri adım attırmak için açıkladığı eylem takvimi bunlardan ibaretti.

Kamu emekçileri zevahiri kurtarmaya dönük bu eylem takviminin neyi hedeflediğinin muğlak olduğunu biliyorlardı. Bölge mitingleri sönük geçti. Doğru dürüst bir çalışma yapılmamasına rağmen kamu emekçilerinin 4 Aralık Ankara mitingine katılımı çok iyiydi. Ve kamu emekçileri alabildiğince coşkuluydular. 25 bin kamu emekçisi genel grev-genel direniş şiarlarını haykırdı. KESK bürokratlarının ekonomist platformu paramparça edildi. Öyle ki, KESK bürokratları bile kamu emekçilerinin hep bir ağızdan haykırdığı siyasal şiarları mikrofondan attırmak zorunda kaldı.

Kamu emekçileri defalarca merkezi Ankara mitinglerine ülkenin dört bir yanından akın ederek katıldı. Ama hedefsiz olduğu kadar kitleyi yormaya dönük, kendini tekrar eden bu eylemlerle bir yere varılamayacağı artık kamu emekçileri tarafından da anlaşılmıştır. Bu koşullarda kamu emekçilerindeki güven bunalımı giderilemiyor.

Saldırıları boşa çıkarma sorumluluğu devrimci kamu emekçilerinin omuzlarındadır!

Kamu emekçileri hareketine yönelik en büyük engel olan sendika bürokratlarına rağmen bu süreci tersine çevirmek devrimci kamu emekçilerinin, etkin, kitlelerin ruh halini kestirebilen, dönüştürücü politik çalışmasıyla mümkündür. Zoru tercih etmek zorundayız. Bürokratların oyununu bozmanın yolu etkin bir işyeri çalışmasından geçiyor. İşyeri örgütlülüğünü politik-pratik çalışmamızın ana halkası olarak sıkıca kavramalıyız. Sosyalist kamu emekçileri sadece KESK bürokratlarının teşhiri ile veya sadece genel bir propaganda ve ajitasyon çalışmasıyla yetinemezler. Dönemin özelliklerini kavramak, tahlil etmek elbette ki önemlidir. Zira anlamadan aşmak elbette ki mümkün değildir. Ama daha da önemlisi, verili koşullar gözönünde bulundurularak, kendiliğindenci eylem anlayışına, ekonomizm sınırlarındaki politika yapış tarzına karşı alternatif politikalar üretebilmektir.

Kamu emekçileri ikili kısıpaca alınmıştır. Bir yandan sermaye devletin topyekun saldırıları, öte yandan reformizmin engelleyici politik pratiğini kamu emekçileri hareketinin aşması gerekiyor. Devrimci demokrasinin yakınmadan ibaret politikasızlığı, bu kısıpacı işini bir parça olsun zorlaştırmıyor.

Kamu emekçilerinin karşı karşıya bulunduğu tarihin en kapsamlı

saldırılarını ortaya koymak, bu saldırıları sürekli bir propaganda ve ajitasyon faaliyetine konu etmek, saldırılara karşı işyeri örgütlülüklerinden doğru mücadeleciler platformlar oluşturmaya çalışmak, var olan platformları alternatif politikalar doğrultusunda yönlendirmek göreviyle sosyalist kamu emekçileri yüz yüzedir. KESK bürokratlarının eylem takviminin en geniş kesimlere dönük olarak teşhirini yapmak, bu noktada kesintisiz bir faaliyet yürütmek sosyalist kamu emekçilerinin görevidir. Ama bu tek başına yeterli değildir. Aynı zamanda bu eylemlere de kitlesel katılımların sağlanması ve eylemlerin geleceğe ilişkin net

mücadeleciler bir mesaj vermesi için

üzerimize düşen politik sorumluluğa denk düşen bir tutumla sürece yüklenmek sosyalist kamu emekçilerinin ciddiyetinin gereğidir.

Sefalet ücretlerinin işçi sınıfının TİS'lerinde de sermaye devleti tarafından dayatılacağı bilinmez değildir. İşçi sınıfı ile birlikte hareket etme politikasına kamu emekçileri zaten büyük oranda yatkındır. Dönemin özgün sorunlarından hareketle birleşik hareket etmeyi farklı araç ve yöntemlerle kamu emekçilerine mal etmeli, bu yönde yerel emek platformlarının örgütlenmesinde önyak olmalıyız.

Sahte sendika yasasının kapsamı ve amacının ortaya konması için "sahte sendika yasasına hayır" platformlarını oluşturup kamu emekçilerini sürecin içine çekmeliyiz. İşsizliğin, sefaletin adı olan Personel Yasa Tasarısı'nın içeriği konusunda kamu emekçilerini aydınlatmak için kesintisiz bir ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütmeli, tabanın katılımıyla eylem kararları alınmaya çalışılmalıdır.

Sermayenin topyekun saldırısını boşa çıkarmak kamu emekçileri hareketine sınıfa karşı sınıf programıyla öncülük etmekten geçiyor. Sosyalist kamu emekçilerinin en önemli avantajı, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen emekçi kesimleri kucaklayan bir devrimci politik programın bilincine sahip olmalarıdır. Sosyalist kamu emekçileri genel politik açıklığın sağladığı kolaylıkla, döneme dair gelişmeleri gözönünde bulundurarak, politikayı yerel çalışmada özgüleştirmeli, var olan güçleri bu zeminde en geniş tarzda seferber etmelidir. Haydi görev başına!

KESK GYK'sının

5 Aralık toplantı sonuçları açıklandı

4 Aralık KESK eyleminden sonra KESK GYK'sı 5 Aralık'ta olağanüstü toplandı. Belli ki 4 Aralık eylemi coşkusuyla, militanlığıyla bürokratları korkutmuştu. Hemen yapılması gereken, 9-10 Ekim GYK kararları gereğince böylesi başarılı bir eylem sonrası iş bırakmaktı. Ama bürokratlar 9-10 Ekim GYK toplantısı sonrası açıklanan eylem takvimini hiçe sayarak, sermaye devletini rahatlatacak yeni bir eylem takvimi ile utanmadan kamu emekçilerinin önüne çıkmışlardır.

Bu eylem takvimine göre, 20-23 Aralık tarihleri arasında %15'lik zammı protesto eden kokart takma eylemleri yapılacak. Böylesine zorlu(!) bir eylem için tüm kamu emekçileri seferber edilmeye çalışılacaktı. Kamu emekçileri sermayenin hizmetkârı başbakana yüzde 15'lik zammı reddettiklerine dair dilekçeler gönderecekler (İşçi-emekçi düşmanı Ecevit bu protesto metinlerinden herhalde çok etkilenecektir!). TBMM, siyasi parti genel merkezleri KESK bürokratları tarafından ziyaret edilecek, sefalet zamlarına karşı destekleri istenecek. Büyük işyerleri önünde kitlesel basın açıklamaları yapılacak. Sendika şubeleri illerdeki ihale takip eden milletvekillerine mektup yazıp %15 zammının kabul edilmezliğini vurgulayacak. Nihayet 23 Aralık'ta da kamu emekçileri hastalanacak, viziteye çıkacaklar. Ardından da basın açıklaması yapılacak.

Bu takvim sefalet ücretleri dayatması sonrası KESK bürokratlarının ücret belirlemelerinde taraf olmak için yıllardan beri uygulayageldiği eylem takvimidir. Kamu emekçilerinin hak alıcı, militan mücadelesinin önüne KESK bürokratları her seferinde böylesi bir eylem takvimiyle barikat olmuşlardır.

Sefalet zamlarını, sahte sendika yasasını, kamu emekçisini işinden-ekmeğinden edecek olan personel yasa tasarısını ve benzeri saldırıları böylesi eylemsel bir takvimle boşa çıkarmak elbette ki mümkün değildir. Tamamen yasal kaygılarla kamu emekçilerinin fiili ve meşru temeldeki militan mücadelesine güvenmeyen, sermayenin saldırılarına karşı emek güçlerinin birleşik mücadelesini engelleyen bir eylem takvimi ancak böyle olabilir. Bu bürokratlar daha düne kadar kamu emekçilerinin meşru güçlerine dayanarak, sermaye devletinin yasalarını hiçe sayarak fiili temelde yaptıkları Ankara yürüyüşlerini dahi artık izinli yürüyüşlere dönüştürmüşlerdir.

Kamu emekçilerinin militan mücadelesini sermaye devletinin baskı ve terörü boğamadı. Her seferinde yangını söndürme görevi itfaiyeci sendika bürokratlarına düştü. 16-17 Haziran Kızılay meydanının zaptedilmesi eylemi boyunca sermaye devletinin tehditleri karşısında kamu emekçileri gerilemedi. Sermaye devletinin tehditleri karşısında paniğe kapılan bürokratlar utanmadan kürsüye çıkıp kitlenin dağılmasını istediler. 4-5 Mart Kızılay şanlı direnişini, kadrolu-kadrosuz köpekleriyle, panzerleriyle, copuyla tüm baskı araçlarını kullanan sermaye devleti püskürtemedi. Kitleyi dağıtma işi yine KESK yöneticilerine düştü.

KESK'e bugün egemen olan siyasal anlayış büyük bir çabayla MGK konsepti doğrultusunda KESK'i yeniden yapılandırmaya çalışıyor. Daha düne kadar devrimcilerle ve yurtseverlerle seçim ittifakına girmekten kaçınmayan ÖDP'nin, son KESK Genel Kurulu'nda bu kesimlerle mesafeyi açıp, MGK konsepti çerçevesinde hareket eden İP ve CHP ile ittifaka girmesi de bu kapsamda anlaşılabilir. Geline yerde Kürt hareketindeki tasfiyecilik, MGK ve ABD konsepti ile bağlantılı olarak, yeni bir yönetime girmiştir. Bu nedenle KESK yönetimine egemen olan ÖDP ile, barış eksenli politika yapmayı her yerde olduğu gibi KESK içerisinde de merkezine alan Kürt hareketi arasındaki yeni yakınlaşma anlaşılırdır.

Herşeye iğneden ipliğe zam yapıldığı, yüzde 15'lik sefalet zammının dayatıldığı, sahte sendika yasasının çıkarılmaya çalışıldığı, işgüvencesini yok sayan personel yasa tasarısının meclis gündeminde olduğu bu koşullarda kamu emekçilerinin iş bırakma eylemlerine hazır olmadığını söylemek tam bir aymazlıktır. Aslında, bu söylem KESK bürokratlarının kendi ruh hallerinin ifadesidir.

Kartal SSK işyeri temsilciliği basın açıklaması:

Hiçbir baskı bizleri yürüttüğümüz hak alma mücadelesinden alıkoyamaz

Direnmekten başka seçeneğimiz yok!

2000 bütçesi TBMM'de görüşülüyor. Bu faiz ve savaş bütçesinden de anlaşılıyor ki devletin kamu emekçilerinin alınterine biçtiği değer yıl be yıl azalıyor. Devletin sağlığa ve eğitime verdiği önem hızla azalıyor, buna karşılık faize, silaha, savaşa ihtiyacı sürekli artıyor.

Biz SSK Kartal Hastanesi'nin sağlık emekçileri olarak bu bütçeyi emek karşıtı niteliği nedeniyle mahkum ediyoruz. Bu bütçede bizlere ayrılan pay % 9 ama yerli-yabancı parababalarına ödenen faizlere ayrılan pay %45, silaha, savaşa ayrılan pay %12. Bu bütçe bu haliyle sermayenin kasasını doldurmak için hazırlanmış bir ibret belgesidir. Sadece kamu emekçileri için değil, tüm emekçiler için ibret olmalıdır.

Bu bütçede kamu emekçilerine %25 sefalet ücreti dayatılmaktadır. Fakat unutulmamalıdır ki, bu oran, işçi kardeşlerimizin önümüzdeki yıl alacakları ücret artışlarına da baz olacaktır. Öyleyse siyasal iktidar, bu bütçeyle sadece kamu emekçilerini değil, tüm emekçileri yoksullaştırmayı planlamaktadır.

Uluslararası tahkimle başlayıp mezarda emeklilikle süren emek düşmanı politikalara, bu bütçeyle tek taraflı belirlenmiş sefalet ücreti ve ek vergiler eklenmektedir. Herkese eşit vergi denerek vergi yükü emekçilerin sırtına bindirilmektedir. Şimdi de aldığımız vergi iadelerine göz koydular. 2000'de emekçilere ödenen vergi iade oranı yarıya indiriliyor. Her gün sağanak yağın zamlarla yılbaşındaki %15'i çoktan aldılar. Bu politikalar IMF-TÜSİAD politikalarıdır ve siyasal iktidarın kimlerin hizmetinde olduğunu göstermektedir.

Sağlık ve sosyal hizmet emekçileri bu sefaletle boyun eğmeyecektir. Bize yapılan baskılar, açılan soruşturmalar, sürgünler haklı mücadelemizi engellemeye yetseydi, SSK Kartal Hastanesi'nde başarılılabirdi bu. Bu hastaneden temsilcilerimiz sürgün edildi. Üyelerimiz cezalandırıldı (hala da cezalandırılıyor), ama SSK Kartal'ın hak mücadelesi engellenemedi. Başhekim Vesile Vehbi Öngör, SSK ve TTB tarafından cezalandırılmış, SSK Vakfı Başkanlığı tarafından "asaleten ve vekaleten idarecilik yapamaz" diye rapor tutulmuş olmasına rağmen görevinin başında ve afişlerimizi yırtmaya, sendika üyelerini tehdit etmeye ve bu arada demek eliyle hastane hizmetlerini paralı hale getirmeye devam ediyor. Ama mücadelemizi engelleyemiyor.

Biz bugün sadece bize dayatılan sefalet ücretine karşı değil tüm emekçilerin yoksullaşmasına karşı mücadele ediyoruz. Bu mücadelede omuz omuza olduğumuz işçi kardeşlerimizi, böylesi başhekimlere ödül veren Sağlık-İş'teki gibi bürokratlara karşı uyanık olmaya çağırıyoruz.

Hiçbir baskı bizleri yürüttüğümüz hak alma mücadelesinden alıkoyamaz. Biz alınterimizin insanca yaşam ücretinin, çocuklarımızın

geleceğinin mücadelesini veriyoruz. Soruyoruz bugün kamu emekçilerine; ödenen ücret ile insanca bir yaşam sürmek olanaklı mıdır? Çocuklarımıza iyi bir gelecek hazırlamak olanaklı mıdır?

Her yıl kamu emekçileri olarak yoksullaşıyoruz. 2000 bütçesi ile bu yoksullaşma devam edecek. Bunu sindirebilmek için, siyasal iktidar gibi küçük bir sermayedar azınlık dışında hiç kimseyi düşünmemek gerekiyor. Batırılan bankalara para pompalamak söz konusu olduğunda kaynak çok, silahlanma-savaş söz konusu olduğunda kaynak çok, ama kamu emekçisine gelince kaynak yok.

Bu düzen böyle devam edemez. Ücretlerimizin tek taraflı olarak ve sefalet ücreti biçiminde belirlenmesine muhakkak dur diyeceğiz. Bunun yolunun grevli-toplusözleşmeli sendikadan geçtiğini biliyoruz. Grev hakkımızı, toplusözleşme hakkımızı söke söke alacağız.

Konfederasyonumuz KESK'in eylem kararlarını bu inanç ve kararlılıkla selamlıyoruz. 4 Aralık'ta Ankara'da yükselttiğimiz sesi şimdi bütün işyerlerine taşıyoruz: "Sefaletle boyun eğmeyeceğiz!" 20 Aralık'ları, 16-17 Haziran'ları, 11 Aralık'ları ve 4 Mart'ları yaratan kamu emekçileri olarak, önümüzdeki süreçte mücadele tarihimize yaraşır bir direnişi ortaya koymaya çalışacağız.

SSK Kartal Hastanesi SES işyeri temsilciliği olarak, tüm kamu emekçilerine, tüm emekçilere sesleniyoruz. Direnmekten başka seçeneğimiz yok. Eğer direnmezsek, bu yoksullaşma artarak sürecek. Eğer direnmezsek, bize bütçenin ardından sahte sendika yasasını dayatacaklar. Eğer direnmezsek, var olan haklarımızı da geri alacaklar. Eğer direnmezsek, SSK'yı özelleştirecek, hastanelerimizi satacaklar. Eğer direnmezsek, yoksul emekçiler için sağlıklı bir yaşam imkansız hale gelecek.

Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkımız için,

Sefaletle dur demek için,
Herkese eşit, ücretsiz, nitelikli sağlık hizmeti için,

Özelleştirmelere ve SSK'nın özelleştirmesine dur demek için,

Mezarda emekli olmamak için,
Savaşa karşı barış için,
Özgürlük, eşitlik ve demokrasi için,
İnsanca, onurlu bir yaşam için,

İMF-TÜSİAD'ın emek düşmanı politikalarına ve bu politikaların uygulayıcısı siyasal iktidara karşı direnmeliyiz.

KESK'in 23 Aralık eylemine bu temelde yaklaşıyor ve tüm dostlarımızı, sınıf kardeşlerimizi de bu temelde kamu emekçilerine destek olmaya çağırıyoruz.

**SES SSK Kartal Hastanesi
İşyeri Temsilciliği**

Şimdi sırada tarımın yıkımı var...

Kurulduğundan bu yana işçi ve emekçilere dönük bir dizi yıkım politikasına imza atan Ecevit hükümetinin gündeminde bu kez tarımın yıkımı var. Emperyalist tekellere yeni pazarlar ve sömürü olanakları açmak ve kapitalizmin krizini sırtlarına yıkmak için, işçi ve emekçileri sefalete, açlığa, mezarda emekliliğe mahkum eden hükümetin yeni hedefi bu kez tarım kesiminde çalışanlar. Küçük ve orta köylüler, yarı proleterler ve tarım proleterleri.

Mezarda emeklilik, uluslararası tahkim ve özelleştirme gibi yeni tarım politikası da emperyalizm patentli. Emperyalist tekellerin yeni tarım politikasının çerçevesi 1994'te "Uruguay Round"da çizilmişti. Emperyalizmin sözcüsü kurumlar (WTO, IMF ve Dünya Bankası) tekellerin çıkarlarına uygun politikaları bağımlı ülkelerin hükümetlerine dayatmaya başladılar. Gerçi tarımla ilgili benzer dayatmaları daha önce de yapıyorlardı. Ama "Uruguay Round" bu konuda gerçek bir dönüm noktası oldu. "Uruguay Round", emperyalizme bağımlı ülkelerin "ulusal" tarım politikalarının ipinin çekildiği bir platformdu.

Emperyalistlerin, 1980'li yıllardan başlayarak, tarımsal ürün ticaretiyle ilgili çabalarında ciddi bir yoğunlaşma gözleniyor. Bunun bir mantığı da var. Biraz geriye uzanarak bunu anlamaya çalışalım.

Başta ABD olmak üzere emperyalistler İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra kendi çıkarlarının egemen olduğu bir dünya kurmaya giriştiler. Bunun için gerekli uluslararası kurumları yaratmaya çalıştılar. IMF ve Dünya Bankası bu amaçla kuruldu. ABD, uluslararası ticareti kendi lehine düzenleyecek bir ticaret örgütü için de girişimlerde bulundu. Ancak diğer emperyalistlerin itirazları nedeniyle bunu başaramadı. Fakat belli ticaret ilkelerini ve ticaretle ilgili gümrük kurallarını düzenleyen bir antlaşma (GATT) ortaya çıktı.

GATT daha çok sanayi ürünleri ticaretini düzenliyordu. O dönemde tarımsal ürünlerin uluslararası ticaretteki payı düşüktü. Tarımsal üretim azdı ve pazar sorunu da yoktu. Fiyatlar yüksekti ve ciddi bir rekabet de yaşanmıyordu.

1950-70 yılları arasında emperyalist ülkelerde tarımsal üretimde kullanılan yeni yöntem ve teknolojiler, tarıma sağlanan büyük teşvikler, özellikle ABD ve AB ülkelerinde üretimi büyük ölçüde arttırdı. Yanı sıra birçok ülke, kendi gıda yeterliliğini sağlayacak üretim artırıcı politikalar izlemişti. Uluslararası ticarete emperyalist tekellere rakip olamasa da, birçok ülkenin tarımsal üretimi, en azından kendi ihtiyaçlarının önemli bir kısmını karşılayacak düzeye ulaşmıştı. Üretim alabildiğine artmış, ancak pazarlar hayli daralmıştı. '70'li yıllardan itibaren tarımsal ürün ticaretinde rekabet kızıştı. Kıyasıya rekabet arttıkça, dünya pazarlarında fiyatlar düştü.

Kıyasıya rekabet '80'li yılların sonunda ve '90'ların ilk yıllarında doruk noktasına çıktı. ABD ve AB merkezli tarım tekelleri bu ticaret savaşında kendi hükümetlerinden çok büyük destek görüyorlardı. Fakat iş bir noktaya geldikten sonra tekellere sağlanan bu destekler ciddi rakamlara ulaştı. ABD tarımsal destek için 40 milyar dolar civarında kaynak ayırmak zorunda kalıyordu. AB'nin durumu daha farklı değildi.

Bu sorunu ancak yeni pazarlar yaratarak ve dünya fiyatlarını yükselterek açacaklarını hesaplayan emperyalist tekeller, bu doğrultuda yeni politikalar yöneldiler. Yeni politikaların temelinde bağımlı ülkelerin tarım sektörlerini çökertmek, üretimlerini ve ihracatlarını azaltmak, böylece de fiyatları yükseltmek, pazarları genişletmek düşüncesi yatıyordu. Çetin pazarlıklar, uzun tartışmalardan sonra emperyalistler bu politikayı "Uruguay Round"da bağımlı ülkelerin önüne koydular. Tarımda korumacılık ve destekleme politikaları terk

edilmeli, bu sektör her yönüyle serbest piyasa kurallarına açılmalıydı. "Tarımda liberalizasyon" gerçekleştirilmeliydi.

Emperyalist tarım politikalarının dayatıldığı bağımlı ülkelere biri de elbette Türkiye oldu. Özellikle 5 Nisan '94'te açıklanan "istikrar tedbirleri"nde tarımla ilgili hükümlere yer verildi. Et başta olmak üzere bazı gıda maddelerinin ithalatına kolaylıklar getirildi. Gübre sübvansiyonu düşürüldü. Fakat bu adımlar sınırlı kaldı. Düzen siyasetinde yaşanan çalkantı ve kriz, emperyalistlerin taleplerinin hükümetlerce tam olarak yaşama geçirilmesine olanak vermedi. IMF ve Dünya Bankası'na verilen sözlerin çoğu tutulmadı.

'98'de yaşanan derin iktisadi-mali kriz, Türkiye'de sermayenin hayli sıkışmasına yol açmıştı. Emperyalizme bağımlılığın pekiştirilmesi gene yegane çare olarak görüldü. IMF'den medet umuldu. Emperyalizmin sözcüsü kurumlar, "ekonomiyi düze çıkarmak" ve "istikrarı sağlamak" adı altında her zaman yaptıklarını yaptılar. İşçi ve emekçilere dönük dizginsiz bir saldırı paketini hükümetin önüne koydular. Siyasal ve mali desteği bu istikrar programının harfiyen uygulanması şartına bağladılar.

Planlanan ama sürekli ertelenen özelleştirmeler en kısa zamanda yapılmalı, emeklilik yaşı yükseltilmeli, uluslararası tahkim kabul edilmeli, "mali reform" yapılmalı, tarımsal destekler kaldırılmalı, ücretler aşağı çekilmeli, "memur" sayısı azaltılmalı idi. Kısacası IMF'nin her istediği yapılacak, ancak ondan sonra kredi ve yabancı sermaye muslukları açılacaktı. Ne var ki güçlü bir hükümetin, "siyasi iradenin" olmayışı daha baştan bu kapsamlı saldırıyı zora sokuyordu.

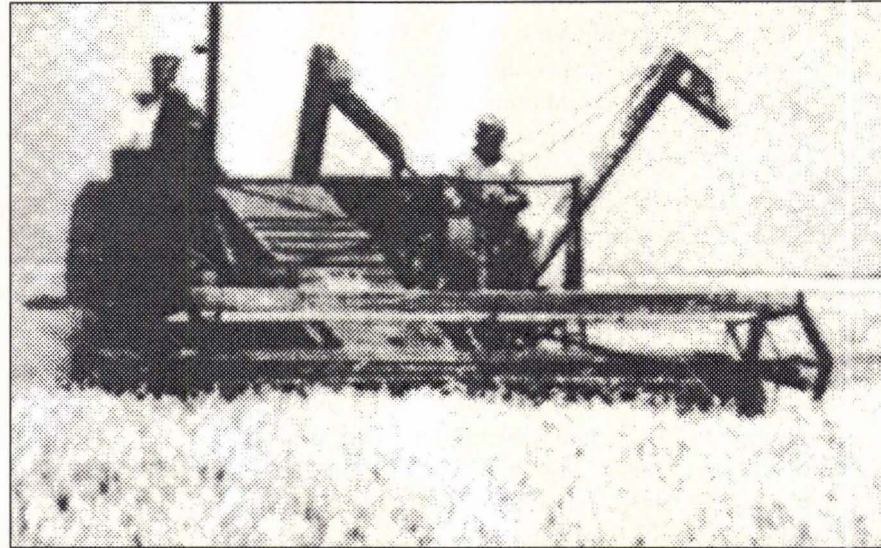
Bugünkü Ecevit hükümeti tüm sermaye çevrelerinin mutabakatıyla böyle bir ihtiyacın ürünü olarak kuruldu. Yeni hükümet büyük bir kararlılıkla işe başladı. Yerine göre şovenizmi daha da tırmandırarak, yerine göre sendikal korucuların sınıfı yanlıtan ayak oyunlarının ardına saklanarak, saldırı politikalarını peş peşe devreye soktu. Deprem felaketini, mezarda emeklilik yasasını meclisten geçirmek için, tam da temsil ettiği sınıfa yakışır bir biçimde utanmazca kullandı.

Hükümetin gayret ve çabasından hayli hoşnut olan IMF, stand-by görüşmelerini yeniden başlattı. Fakat IMF "istikrar" için yapılanları yeterli bulmuyordu. Stand-by anlaşmasının imzalanabilmesi için bu kez yeni bir saldırı paketini daha hükümetin önüne koydu. 3,5 milyar dolarlık kredi için bu saldırı paketinin uygulanması gerekiyordu. Hatta IMF, 2000 yılı bütçesinin bu program doğrultusunda hazırlanması işine bizzat gözcülük yaptı.

"Tarım reformu": Saldırı programının en önemli ayaklarından biri

Hükümetin önündeki bu yeni saldırı programının en önemli ayaklarından birini "tarım reformu" oluşturuyor. Hükümet, stand-by anlaşması için IMF'ye verdiği "niyet mektubu"nda, tarıma dönük planlarını şu cümlelerle ifade ediyor:

"Tarımsal destekleme politikası bu yıldan itibaren kademelî biçimde değiştirilecek. Destekleme kapsamındaki ürün sayısı azaltılacak ve destekleme fiyatlarındaki artış oranı da hedeflenen %25'lik

enflasyon oranı düzeyinde olacak. Tütün, çay ve şeker pancarı gibi ürünlerin ekim alanları daraltılacak ve bu ürünlerin destekleme alımlarında miktar kısıtlaması yoluna gidilecek."

Ayrıca, "Ziraat Bankası'nın tarım kesimine yönelik açtığı düşük faizli kredilerin faiz oranları önce bir miktar artırılacak. Daha sonra da piyasa faizleri düşerken bu kredilerin faiz oranları sabit tutularak sübvansiyon miktarı sıfırlanacak."

Bu alıntıda bile hayli kapsamlı bir saldırı planı var. Fakat sermayenin tarıma yansıyacak saldırılarının bunlarla sınırlı olmadığını biliyoruz. IMF ve Dünya Bankası ile yapılan pazarlıklara, hazırlanan projelere ve imzalanan antlaşmalara baktığımızda, çok daha köklü ve kapsamlı bir yıkım programı görüyoruz.

Sermayenin tarıma ilişkin niyetlerine maddeler halinde daha yakından bakalım.

* Hükümetin şimdiye kadar bir fiyat destekleme politikası vardı. Bu destekleme politikasının içi son yıllarda bir hayli boşaltılmıştı. 10 yıl kadar önce 25 civarında ürün için destekleme alım fiyatı belirleniyordu. Bu sayı her yıl düşürüldü. Şu anda 11-12 ürüne uygulanıyor. Bütçe açıkları ve dünya fiyatları bahane edilerek fiyat artış oranları her yıl enflasyon oranının altında saptandı. Gene devletin elinde para olmadığı söylenip üreticinin parası zamanında ödenmez oldu. Ya da keyfi kotalar uygulanıp üreticinin ürününün bir kısmı alınmadı. Üretici elinde kalan kota fazlasını yok pahasına tüccara kaptırdı.

Destekleme politikası şimdi tümüyle değişiyor. Şu anda Dünya Bankası'nın yürüttüğü bir pilot bölge projesi var. Pilot bölge Polatlı. Polatlı Tahıl Borsası, bu proje gereğince bir bilgisayar sistemiyle Şikago Borsası'na bağlanıyor. Amaç, Polatlı Tahıl Borsası'ndaki alım fiyatlarını, Şikago Borsası'ndaki dünya fiyatlarına göre belirlemek. Yani buğday fiyatlarında bir süre sonra dünya fiyatları geçerli olacak. Proje bir yıl Polatlı'da denenecek, ondan sonra ülkenin her yanına yaygınlaştırılacak. Bu arada Toprak Mahsulleri Ofisi de kademelî olarak devreden çıkacak, alım yapmaz olacak. TMO, sistem oturana kadar yapacağı destekleme alımlarında, yıllık fiyat artışını %14'te tutacak. Böylece üretici malını borsaya satmaya zorlanacak.

Buğday dışındaki destekleme alımları, Doğrudan Gelir Desteği (DGD) denilen sistem kurulana kadar belli şartlarla devam edecek. Alım fiyatlarındaki artış, en fazla hedeflenen enflasyon (%20-25) kadar olacak. Şeker pancarında ise, üreticiyi pancar ekiminden vazgeçirmek, böylece ekim alanlarını sınırlamak için yıllık artış %15'le sınırlanacak.

3 yılın sonunda şeker pancarı, çay ve tütün dışında hiçbir ürüne destekleme fiyatı verilmeyecek. Doğrudan Gelir Desteği olarak adlandırılan sistem geçerli olacak.

Doğrudan Gelir Desteği, şimdiye kadar hiçbir ülkenin uygulayamadığı bir yöntem. Türkiye'de de küçük ve orta köylünün hiçbir işine yaramayacak. Sadece tarım kapitalistlerinin ve zengin köylülerin cebine daha fazla kaynak aktaracak.

* Üretim girdilerine uygulanan destekler de kademeli olarak kalkacak. Devlet bundan önce tohum, gübre, ilaç, tarım ilacına belli bir sübvansiyon uyguluyordu. Bu desteğin çoğu üreticiye ulaşmasa da belli bir faydası oluyordu. Bu uygulamadan vazgeçilecek. Üretici tohumu, gübreyi, ilacı ve diğer girdileri piyasa fiyatları üzerinden satın alacak. Yani sadece parası olan bunları kullanabilecek.

* Şeker pancarı, tütün ve çayda üretim fazlası olduğu gerekçesiyle bu ürünlerde ekim alanları daraltılacak. Yıllardan beri bu ürünleri yetiştirerek geçinenlerin bir kısmına ekim izni verilmeyecek. PANKOBİRLİK, TEKEL ve Çay-Kur ekim izni olan üreticinin getirdiği tüm ürünü almayacak. Belirli bir kota uygulayacak.

* Tarımsal KİT'lerde özelleştirme hızlandırılacak.

Türkiye'de tüketilen gübrenin önemli bir kısmını üreten TÜGSAŞ ve İGSAŞ, özelleştirilecek tarımsal KİT'lerin başında geliyor. Bunların özelleştirilmesiyle gübre fiyatları artacak. Bazı gübreler üretilmeyecek ve ithal edilecek.

Tarım İşletmeleri Genel Müdürlüğü (TİGEM) de özelleştiriliyor. TİGEM'e bağlı işletmeler anonim şirketlere dönüştürülecek ve %51 hisseleri özel sektöre devredilecek. İşletmeler hisseleri olan şirketlere 10-50 yıllığına kiraya verilecek. Devlet bunların yönetimine karışmayacak, sadece kârdan pay alacak. Şimdiye kadar üreticiye ucuz tohumluk, damızlık hayvan, fidan vb. temin eden bu işletmeler birer kapitalist işletmeye dönüşecek.

Türkiye Ziraat Donatım Kurumu da satış için ihaleye çıkarılmış durumda. Üretici için ucuz ve kaliteli tarım aletleri, makineler üreten bu kurum tarihe karışacak.

Şeker fabrikalarından üçü PANKOBİRLİK'e devredilmiş durumda. Bu fabrikalar borçları yüzünden kapanma tehlikesiyle karşı karşıya.

Başta bazı TEKEL işletmeleri olmak üzere birçok tarımsal KİT ise özelleştirme sırasının kendilerine gelmesini bekliyorlar.

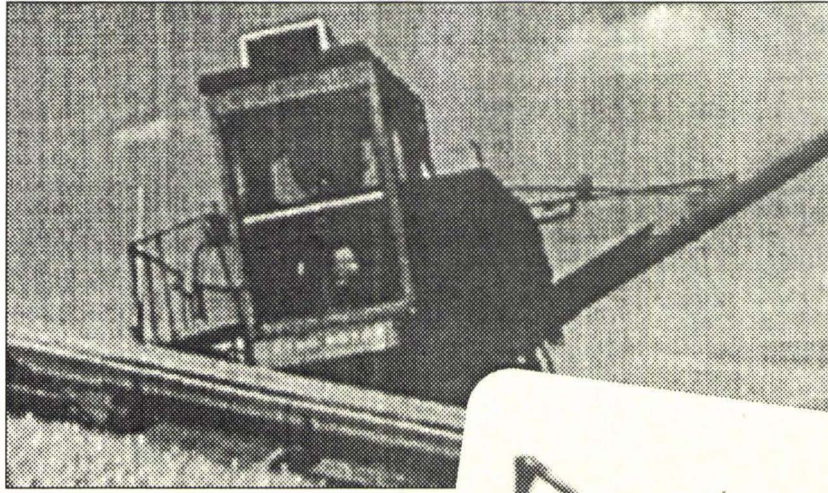
* Ziraat Bankası kredi faizlerini yükseltecek. Şimdiye kadar piyasa faizlerinin altında bir faizle üreticiye kredi açan Ziraat Bankası hayli yetersiz de olsa önemli bir işlev görüyordu. Önümüzdeki dönemde tarım kredi faiz oranları yükseltilecek, sonra da normal banka faizleriyle eşitlenecek. Nakit para ihtiyacı olan üretici bundan böyle işini tefecilerle görmek, onun ağına düşmek zorunda kalacak.

* Üretici birliklerine devlet desteği kalkıyor. Şimdiye kadar bu birlikler üreticiden alım yaptıklarında, para ödemek için devletten destek alıyorlardı. "Yeniden yapılandırma" ve "birlikleri özerkleştirme" yalanlarıyla bu politikadan vazgeçiliyor. Devlet birliklerin yönetim kurullarında yine söz sahibi olacak, fakat artık maddi destek vermeyecek. Birliklere ürününü satan üretici geç de olsa parasını alabiliyordu. Şimdi hiç alamayacak. Tabii ki bu işten düşük fiyatla alım yapan tüccarlar kârlı çıkacaklar.

Hayvancılık da vurgun yiyecek

Hayvancılık zaten son yıllarda darbe üstüne darbe yiyor. Hayvan yemlerinin giderek pahalalanması ve mera alanlarının her geçen gün daralması hayvan yetiştiricilerini zaten canından bezdiriyordu. '90'lı yıllarda bu soruna bir de yayla yasakları eklendi.

İMF politikaları doğrultusunda canlı hayvan, et ve süt ürünleri ithalatının serbest bırakılması ise hayvancılığı büyük ölçüde bitirdi. Birçok üretici hayvancılığı bıraktı. Büyük ve küçükbaş hayvan sayısı hayli azaldı. Et ve süt ürünleri fiyatları yükseldi. İşçi ve emekçilerin sofrasında et görülmez oldu.

Şimdi ise Et ve Balık Kurumu tümüyle tasfiye ediliyor. Kurumun il kombinasi daha önce elden çıkarılmış, "zarar ediyor" gerekçesiyle özel sektöre yok pahasına satılmıştı. Son olarak kurumun elinde kalan 5 kombina ve 1 balık işleme tesisi ihaleye çıkarıldı. Tüm bu kombinalar, bulundukları bölgelerde (Eskişehir, Antep, Kayseri, Burdur ve Sivas) hayvancılığın yaşamasının güvencesi sayılıyor. Yani sıra bölge halkının ucuz ve sağlıklı et ihtiyacını karşılıyor. Buraları satın alan özel sektör şirketlerinin niyeti et üretmek değil. Çok ucuza satılan bu işletmelerin arazi ve binalarını başka amaçlarla kullanmak için alıyorlar. Dolayısıyla bir kombinanın özelleştirilmesi, kapatılması ve tasfiye olması anlamına geliyor. Sonuç olarak bölgede işsizlik artıyor, hayvancılık ölüyor, et üretimi düşüyor. Et fiyatları artıyor. Tarım tekellerinin et ürünlerine de yeni pazar açılıyor.

Yıkımın boyutları çok büyük

Tarımı ve hayvancılığa dönük tüm bu saldırıların iki temel sonucu olacağını söyleyebiliriz. Bunlardan birincisi, kırlarda yaşanacak korkunç yoksullaşma, iktisadi-sosyal yıkımdır. Kırlarda tarımla uğraşan küçük ve orta köylü yığınları hızla yoksullaşacaklar, ellerindeki toprağı, traktörü içine gömüldükleri borçlar karşılığında yitireceklerdir. Çok azı bu sürece göğüs germeyi ve ayakta kalmayı başaracaktır.

Yıkımın büyük olmasının gerisinde Türkiye kırlarının iktisadi-sosyal koşulları yatmaktadır. Türkiye kapitalist bir ülke. Kırlarına da kapitalist üretim ilişkileri egemen. Geleneksel köylülük, kapitalist gelişmenin zorunlu bir sonucu olarak son 50 yıldır hemen tümüyle çözülmüş. Kırdaki modern sınıflar oluşmuş. Bir yanda kır burjuvazisi var. Tekelci sermayeyle büyük ölçüde bütünleşmiş oldukları için saldırı karşısında onların tuzu kuru. Diğer tarafta küçük köylülük ve yarı-proleter yığınlar var. Orta köylülüğün bir kesimi var. İşçi sınıfının kırlardaki uzantısı olan tarım proleterleri var.

Orta köylülüğün sözünü ettiğimiz alt kesimi, sermayenin saldırıları sonucunda daha da yoksullaşacak. Toprakları küçülecek, elindeki iş makinelerini vb. yitirebilecek. Ücretli işçi çalıştırmaları imkansızlaşacak. Hatta bir kısmı başkasının toprağında çalışmak zorunda kalacak.

Yıkım, küçük köylülük için çok daha korkunç olacak. 3-5 karış toprağında geçimini zorlukla sağlayabilen küçük köylülüğün önemli bir kesimi toprağını işleyemez ve geçinemez duruma gelecek. Elindeki herşeyi kaybedecek, yarı-proleter veya doğrudan proleter bir konum edinecek. Yarı-proleterler için ise köydeki bir karış toprağının hiçbir anlamı artık

kalmayacak. Kırlardan kentlere işgücü akışı yeniden yoğunlaşacak.

Tarımda yıkım kapitalist gelişmenin doğasında var. Türkiye'de son 50 yıldır zaten tarımda yıkım süreci işliyordu. Yeni toprakların tarıma açılması, yeni yöntemlerle birim alandaki verimin artması, tarımsal ürünlere olan talebin çoğalan nüfusla birlikte artması ve en önemlisi de çeşitli gerekçelerle tarımsal üretimin devlet tarafından destekleniyor olması, tarımdaki yıkım sürecini yavaşlatıyordu. Öyle ki, birçok ürün dalında (örneğin çayda) devlet desteği olmadan üreticilerin geçinebilmesi

mümkün değil. Resmi rakamlar, küçük ve orta köylülüğün elindeki toprağın aileye gerekli asgari büyüklüğünün ortalama 12-14 hektar olması gerektiğini kaydediyor. Bu büyüklük bazı bölgelerde ve bazı ürün türlerinde çok daha fazla. Yani küçük ve orta köylülük çok büyük ölçüde devletin uyguladığı destek politikalarıyla ayakta duruyordu. Büyük kapitalist tarım işletmelerinde yapılan tarımın yetersiz olması ve çeşitli siyasal kaygılar destekleme politikalarının sürmesine neden oluyordu. Fakat şimdi durum değişti. Dev tarım tekelleri, bağımlı ülkelerin ve bu arada Türkiye'nin tarım politikalarına el attılar. Kapitalizmde geniş ölçekli tarımın rekabeti, küçük topraklarda üretim yapmaya çalışan küçük ve orta köylülüğün yıkımının temel dinamiğidir.

İMF ve Dünya Bankası'nın yaptığı, emperyalist tekellerle küçük üretici arasındaki duvarı, yani korumacı politikaları kaldırtmak olmuştur. Kapitalizmin işleyiş yasaları tüm acımasızlığıyla Türkiye kırlarına hakim olmaya çalışmaktadır. Emperyalizmin sınırsız kâr hırsı kırlarda yaşanan yoksullaşma ve yıkımın asıl sorumlusudur.

Yıkıma karşı mücadele

Emperyalizmin yıkım politikalarına, açlığa ve sefaletle karşı mücadele etmek gerekiyor. Fakat bu nasıl olmalıdır? Sermaye devletinden, düzen partilerinden medet umarak bu yıkımın önüne geçilebilir mi? Sayısız deneyim ve şu anda yaşadıklarımız, emperyalizme karşı sermaye devletinden ve düzen partilerinden bir fayda beklemenin boşuna olduğunu gösteriyor. Zira tarımı emperyalistlere peşkeş çeken bizzat bu düzen partileridir.

Sömürüye karşı koymanın, açlığa ve sefaletle dur demenin tek yolu, emperyalizme karşı doğrudan cephe almak, ona karşı mücadele etmektir. Emperyalist-kapitalist sömürüye karşı tek tutarlı mücadeleyi ise ancak işçi sınıfı yürütebilir.

Kapitalist tarım işletmelerinde ya da tarımsal KİT'lerde çalışan tarım proleterlerinin yapması gereken, kendi sınıf örgütlerinde gücünü birleştirmek, işsizliğe, özelleştirmeye, mezarda emekliliğe karşı ücretli kölelik düzeniyle kavgaya tutuşmaktır.

Emperyalist saldırılar karşısında yoksul ve küçük köylülük hemen tümüyle örgütsüz durumdadır. Zengin köylülerle bir arada bulunduğu Ziraat Odaları, kooperatifler ve birlikler onların gerçek örgütlenmeleri değildir. Yoksul ve küçük köylü yıkıma karşı kendi öz örgütlülüklerini, birliklerini, kooperatiflerini vb. yaratmak zorundadır. Kaderlerinin zengin köylülerle değil, işçi ve emekçilerle bir olduğunu görmelidir. Kentlerdeki ve köylerdeki işçi ve emekçilerle ittifaka girmeyen, onlarla birlikte ücretli kölelik düzenine karşı mücadele etmeyen yoksul ve küçük köylünün kapitalist düzen koşullarında kazanabileceği hiçbir şey yoktur. Kapitalizm ona ağır bir yıkım ve perişanlıktan başka bir şey veremez.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri: Parti Programı

Parti programının

Mevcut program deneyimi ve pratiği üzerinden bakıldığında, Türkiye’de bu meselenin pek anlaşılmadığı açık olduğuna göre, bu konu çok daha özel bir önem taşıyor. Bazı aydın çevrelerin hazırladığı programlara baktığımızda; dünya kapitalizminin bugünkü bir takım sorunları, yansımaları, bu tarihi konjonktürde öne çıkan bir takım yönleri üzerinden bir şeyler söyleme, bunu öne çıkarma yoluna gittiklerini görüyoruz. Oysa mesele bu değil. Kapitalizmin en özsel olan, en temel olan, en karakteristik olan yönünü; şu veya bu ulusa özgü olanı değil, daha belirli bir evreye özgü olanı değil, tüm uluslar için temel olanı ve aynı çağın tüm alt evreleri için kalıcı olanı vurgulayabilmelidir programın bu bölümü. Çünkü o enternasyonalist kimliği, davanın o uluslararası niteliğini ve o nihai hedef birliğini sağlayan, tam da ulusların bu aynı temel ilişkiler ve dolayısıyla çelişkiler ağı içinde yer almaları, zaman farklılığı ile de olsa o aynı temel gelişim evrelerinden geçmeleridir.

Ve bu bölüm, sadece modern kapitalist toplum gerçeğini vermekle kalmıyor, onun kendinden ileri bir toplumsal düzenin ön koşullarını ve toplumsal dinamiklerini kendi bünyesinde nasıl ürettiğini de aynı biçimde veriyor. Bir başka ifadeyle, kapitalizmin tarih içerisinde nasıl var olma imkanı bulduğunu ve onu çöküşe hangi kaçınılmaz çelişkilerinin götüreceğini, bunu sağlayacak etkenlerin ve toplumsal gücün ne olduğunu da veriyor.

Parti programında teorik bölümün özel önemi

Cihan: Ön tartışma tutanaklarında bu konuda çok şey olduğunu varsayarak, söyleyeceklerimi mümkün mertebe kısa tutmaya çalışacağım. Aslında söyleneceklerin bir bölümü önceki oturumda bir biçimde söylenmiş de oldu. Örneğin, parti programının bilimsel temelleri üzerine söylenen herşey, birinci derecede teorik bölümü ilgilendiriyor. Bu bölümün mantığının kavranmasının çok büyük bir önemi var.

Bu parti programının en kritik bölümüdür ve ancak gerisindeki mantık kavranabildiği zaman anlamı ve önemi de gerçekten anlaşılabilir. Bu bölümü oluşturan maddelerin toplam teorik ve mantıksal bütünselliği anlaşılmadığı zaman, her ekonomi-politik kitabında sözü edilen türden marksist gerçeklermiş gibi görünür kişiye. Oysa parti programının teorik bölümünde, genel ve kuru ekonomi-politik önermeleri değil, fakat çok temel bir bilimsel devrimci teorik ve ilkesel tutum söz konusudur.

Bu mesele o kadar önemlidir ki, burjuvaziye devirmiş, iktidarı ele geçirmiş bir partide bile, iki yıl boyunca uzun uzun bu bölüm üzerine, onun yeni parti programında korunup korunmaması üzerine hararetle tartışmalar yapılabiliyor. Lenin, 1917 Mayıs’ında, “program revizyonu üzerine materyali” partiye sunarken, bu konuya ilişkin tartışmayı açıyor ve tam iki yıl boyunca, değişik vesilelerle, partinin önde gelen teorisyenleri bu meseleyi tartışıp duruyorlar. Lenin, kendi tercihi ve buna ilişkin argümanlarını gerekçelendirmek için, bu konuda birkaç temel önemde makale yazıyor ve bir dizi kongre konuşması yapıyor. Düşünün ki, tüm bunlar burjuvaziye devirerek iktidarı ele geçirmiş bir ülkede yeni parti programı, geleceği kucaklaması düşünülen ve sosyalist insanın sorunlarını içeren bir parti programı tartışılırken oluyor. Bu mesele bu türden bir program için bile bu kadar büyük bir önem taşıyabiliyor.

Lenin’in açıklamaları bize, bu bölümün neden bu denli özel bir önem taşıdığını yeterli açıklıkta ortaya koyuyor. Lenin meseleyi gerçekten çok sağlam bir çerçevede ortaya koyuyor, konuyla bağlantılı çok özel ve o ölçüde aydınlatıcı ayrıntılara iniyor.

Sovyetler Birliği’nin 20. yüzyıl tarihi içindeki toplam süreci, Lenin’in bu tartışmalarda çok dikkatli ve biraz örtülü bir biçimde ifade ettiği kaygılarının bir doğrulanması da oldu bir bakıma. Tarihin bizi geriye itmeyeceği, yeniden iktidarı kaybetmeyeceğimiz, zikzaklarla karşılaşmayacağımızın hiçbir garantisi yoktur, diyor Lenin, bu tartışmalar esnasında. Tam da eski programın kapitalizme ilişkin bölümünün neden korunması gerektiğini gerekçelendirirken. Bunları söylemesinden iki sene sonra NEP politikasının gündeme gelmesi bile, tarihi zikzakın ne anlama geldiğine çok somut, çok çarpıcı bir gösterge oluyor. NEP politikasının özellikleri ve tehlikeleri bile bu bölümün neden özel bir önem taşıdığını göstermeye yeter.

Birçok insanın klasik programların bu bölümünü (bu zaten daha çok klasik programlarda bulunan, birçok partinin bugün programlarında yer vermediği ya da üstünkörü yer verdiği bir bölümdür) belli bir kanıksamayla okuduğu, anlamını ve işlevini kavrayamadığı bir gerçektir. Bu genelde de, Türkiye sol hareketinde de böyle. Mevcut programları bunun bir kanıtı. Programlarına baktığımızda, marksist programın bu bölümünün neyi ifade ettiği konusunda pek de açık bir fikre sahip olmadıklarını görüyoruz.

Bazı akımlar el yordamıyla bir şeyleri fark etmiş görünüyorlar; kapitalizm, emperyalizm üzerine bölümlere yer veriyorlar programlarında. Ama ortaya

koydukları şeylere baktığınız zaman, meseleyi anlamadıklarını çok açık bir biçimde görebiliyorsunuz. Marksist bir program kurulu kapitalist düzene karşı savaş ilan eder, dolayısıyla kapitalizmin suçlanmasıyla başlar genel gerçeğini fark etmişler. Ama bunun ne anlama geldiğini, bu suçlamanın bilimsel mantığının, teorik ve tarihsel bütünlüğünün ne olduğunu anlamış değiller. Programlarının bu bölümünde, genellikle, Türkiye’de kapitalizmin nasıl geliştiği, hangi evrelerden geçtiği ve nerelere gelip vardığı üzerine açıklamalar da bunu gösteriyor. Teorik olmaktan çok tarihsel bir anlatım vardır burada. Oysa klasik programlarda söz konusu olan bilimsel bir teorik tutumdur. Bu iki sunuluş birbirinden tümüyle farklı şeylerdir.

Kapitalizmin bilimsel eleştirisinin evrenselliği

Ben bu bölümü kaleme almaya çalışırken şunu fark ettim. Eğer söz konusu olan kapitalizmin bilimsel bir eleştirisi olacaksa, bu bölüme salt kendi toplumunuza özgü olan bir şeyler koymak pek mümkün değil. Programın bu bölümünü, Lenin’in 1917’deki sözleriyle, “sosyo-ekonomik bir düzen olarak kapitalizmin en önemli ve en özsel özelliklerinin bir tasvirini ve tahlilini içermek” durumunda. Böyle olacaksa eğer, yani bu bölüm kapitalizmin temel işleyiş yasalarını; basit meta üretiminden kapitalist meta üretimine geçiş, üretimin ve emeğin toplumsallaşması, kapitalizmin egemen hale gelmesi ve kendi çelişkilerini üretmesi, bu çelişkilerin başlıcaları ve bu çelişkilerin kaçınılmaz bir biçimde kapitalizmin çöküşünü hazırlaması gerçeği üzerine oturacaksa eğer, zorunlu olarak genel ve evrensel olmak durumunda.

Lenin, 1902 yılı tartışmaları esnasında Plehanov’un taslağını eleştirirken, programın bu bölümünün “Rusya’ya özgü” olması gerektiğini savunuyor ve şunları söylüyor: Batı Avrupa’da bu çok gerekli değil; zira burada kapitalizm aşağı-yukarı benzer biçimlerde gelişti, benzer sonuçlara vardı, ortaya birbirine benzer ilişkiler ve sorunlar çıkardı. Bu nedenle Batı Avrupa’da programların bu bölümünün genel olması ve birbirine benzemesi anlaşılır bir durum. Ama Rusya’da kapitalizm henüz böyle bir gelişme yaşamadı. Rusya’da kapitalizmin gelişimi halihazırda yaygın serflik ilişkileriyle de iç içedir. Böyle bir ülkenin kapitalizmi de kendine özgüdür ve bu özgünlük de bizim programımızın bu bölümünde yansıyabilmek durumundadır. Çünkü bir parti programı tam da belirli bir toplumun belirli bir sınıfının, belirli bir kapitalizme karşı bir savaş ilanıdır. O halde bu belirli kapitalizmin özgünlükleri de programın bu bölümünde yansıyabilmelidir. Tüm bunlar, Lenin’in Plehanov’un taslağına yönelttiği eleştirinin en temel ögesi durumunda.

Ama aynı dönemde, hatta aynı günlerde, Lenin’in hazırladığı kendi taslağı var önümüzde. Taslağın bu bölümü incelendiğinde, bir giriş cümlesi hariç, burada salt Rusya’ya özgü olan bir şey görmek mümkün

Programı Üzerine Kongre Tartışmaları/5

in teorik bölümü

değil. Bu benim için ilginç bir gözlem oldu ve ön tartışmalar sırasında da buna işaret etmiş, üzerinde durmuştum. Sanırım tartışma tutanaklarının ilk bölümünde yer alıyor bu. Kaldı ki Lenin'in taslağına düşülmüş bir not da var. Bu notta, Lenin'in kendi taslağının teorik bölümünü Plehanov'un taslağını model alarak hazırladığı dile getiriliyor, ki bu sonradan değil, taslak Iskra yazı kurulu içinde tartışmaya sunulurken, muhtemelen de Lenin'in kendisi tarafından düşülmüş bir not.

Lenin'in kendi taslağının teorik bölümünde; *"Rusya'da meta üretimi gittikçe daha fazla gelişmekte, kapitalist üretim tarzı gittikçe daha güçlü biçimde egemen hale gelmektedir."* cümlesi dışında, Rusya'ya özgü herhangi bir şey görmek mümkün değil. Rusya'ya özgü olan her şey, tam da bu teorik bölümün bittiği yerden itibaren başlıyor. Rusya'da kapitalist gelişmenin bir başka safhada bulunduğu, bu nedenle Rus işçi sınıfının öteki ülkelerin işçi sınıfından farklı tarihi siyasal görevlerle yüz yüze bulunduğu türünden bir bağlantı cümlesiyle, programın siyasi bölümüne geçiliyor ve ancak buradan itibaren Rusya'ya özgü olana yer veriliyor, burjuva demokratik-devrime ilişkin önlemler sıralanıyor.

Böyle olması tümüyle normal. Ben kendi taslağımızı hazırlamaya çalışırken de bunu fark ettim. Sorun başka türlü konulamıyor. Burası temel esaslara ve ilkelere ilişkin bir bölüm olduğu için, ulusal olandan çok evrensel olanın verilebileceği bir bölüm. Türkiye'de kapitalizmin gelişme safhalarını anlatmakta bir güçlük yok. Biz bunu daha '87'deki ilk *Platform Taslağı*'mızda bile yaptık. Ama kapitalist gelişme sürecinin özelliklerini gelişme evreleriyle birlikte anlatmak program açısından bir şey ifade etmiyor. Bu tür bir anlatımın bir programda yeri yok, olmamalı.

Doğu ve evrimi içinde kapitalizme ilişkin temel yasallıkları ve çelişmeleri verebilmek durumundadır teorik bölüm. Programın teorik bölümü, Engels'in deyimiyle temel ilkeler ya da esaslar bölümü, bunu ortaya koyabilmek durumundadır. Nitekim Lenin, muhtemelen deneyimin ve düşünsel olgunlaşmanın da sağladığı imkanlarla, sonradan, Plehanov'un programının tam da bu eleştirdiği, zamanında özgünlükten ve savaşı bir ruhtan yoksun olmakla itham ettiği bölümünü, üstelik devrim yapmış bir ülkede, yeni parti programında olduğu gibi korunmasını savunabiliyor ve iki yıl bunun mücadelesini veriyor. Birileri, özellikle tartışmanın temel bir tarafı olan Buharin, bu bölümün mali sermaye çağının gerçekleri ışığında yeniden kaleme alınmasını öneriyorlar. Lenin bunun bile gereksiz olduğunu, programın bu bölümünün meseleyi çok iyi koyduğunu ve yeni programda da olduğu gibi korunması gerektiğini söylüyor, eski programdan yeni programa olduğu gibi aktarılması gerektiğini ısrarlı bir biçimde savunuyor.

Lenin, 1919'da, parti programının karara bağlandığı kongrede, meseleyi ortaya koyarken, bu bölüm, tam da programımızın enternasyonal karakterinin yansıdığı bölümdür, diyor ve bunu şöyle gerekçelendiriyor: Her bir ulus, her bir toplum

birbirinden farklı gelişme aşamalarında olsa bile, bugünün tüm modern ulusları, temel yasallıkları bakımından tam da aynı kapitalizm gerçeğiyle yüz yüzedirler. Biz burada, programımızın bu bölümünde, kapitalizmin temel karakteristiklerini veriyoruz. Ve bu temel karakteristiklerin bütün uluslar için evrensel olması, son derece anlaşılır bir durumdur. Programımızın enternasyonal karakterinin yansıdığı yer tam da burasıdır. Bu, programımızın, günümüzün bütün uluslarının, kapitalizm her birinde farklı gelişme aşamalarında olsa bile, kapitalizmin aynı temel karakteristikleriyle yüz yüze olduklarını gösteren bölümdür, vb., vb. Ve nitekim bakıyoruz, Rusların 1903'te kongrede onayladığı programın girişi de, tam da bu gerçeğin dile getirilişle, hareketin buradan gelen enternasyonal karakterinin ifade edilişle başlıyor:

"Meta değiş-tokuşunun gelişimi, uygar dünyanın tüm halkları arasında öylesine sıkı bir bağ kurdu ki, proletaryanın büyük kurtuluş hareketi uluslararası bir hareket haline gelmek zorundaydı ve artık uzun süredir böyledir."

"Kendisini proletaryanın dünya ordusunun bir parçası olarak gören Rus sosyal-demokrasisi, bütün diğer ülkelerin sosyal-demokratlarıyla aynı nihai hedefe ulaşmayı amaçlar. Bu nihai hedef, modern burjuva toplumunun karakteri ile ve onun gelişme seyriyle belirlenmiştir." (Seçme Eserler, C: 6, s.113 - Red.)

Demek ki; proletarya hareketinin uluslararası karakterini ve nihai hedef birliğini, tam da modern kapitalist gelişmenin oluşturduğu ve düzlediği zemin sağlıyor; *"Bu nihai hedef, modern burjuva toplumunun karakteri ile ve onun gelişme seyriyle belirlenmiştir."*

Programın bu bölümünün taşıdığı teorik ve ilkesel önemi belirtmek için söylemiş oldum tüm bunları.

Programın katı bilimsel temeli

Mevcut program deneyimi ve pratiği üzerinden bakıldığında, Türkiye'de bu meselenin pek anlaşılmadığı açık olduğuna göre, bu konu çok daha özel bir önem taşıyor. Bazı aydın çevrelerin hazırladığı programlara baktığımızda; dünya kapitalizminin bugünkü bir takım sorunları, yansımaları, bu tarihi konjonktürde öne çıkan bir takım yönleri üzerinden bir şeyler söyleme, bunu öne çıkarma yoluna gittiklerini görüyoruz. Oysa mesele bu değil. Kapitalizmin en özsel olan, en temel olan, en karakteristik olan yönünü; şu veya bu ulusa özgü olanı değil, daha belirli bir evreye özgü olanı değil, tüm uluslar için temel olanı ve aynı çağın tüm alt evreleri için kalıcı olanı vurgulayabilmelidir programın bu bölümü. Çünkü o

Bilimsel temellere dayalı ilk marksist parti programının Komünistler Birliği'nin programı olan Komünist Manifesto olduğunu biliyoruz. Çünkü tartışmalar içerisinde de örneklemiştik; Manifesto'nun "Burjuvalar ve Proleterler" başlıklı ilk bölümü, tam da kapitalizmin nasıl yükseldiğini, nasıl yerleştiğini, hangi onulmaz çelişkilerle yüz yüze kaldığını ve bu çelişkilerin onu kaçınılmaz olarak yıkıma nasıl götüreceğini anlatıyor. Marksist işçi sınıfı partisi programlarının teorik bölümünün mantığına tamı tamına oturuyor bu çerçeve. Önce kapitalizmi yükselişi içerisinde veriyor, sonra da bunu onun kaçınılmaz çöküşünün tahlili ile birleştiriyor. Bu toplam teorik-tarihsel sunuluş, ütopyik sosyalizmden bilimsel sosyalizme geçişi sağlayan temelin kendisidir zaten.

enternasyonalist kimliği, davanın o uluslararası niteliğini ve o nihai hedef birliğini sağlayan, tam da ulusların bu aynı temel ilişkiler ve dolayısıyla çelişkiler ağı içinde yer almaları, zaman farklılığı ile de olsa o aynı temel gelişim evrelerinden geçmeleridir.

Ve bu bölüm, sadece modern kapitalist toplum gerçeğini vermekle kalmıyor, onun kendinden ileri bir toplumsal düzenin ön koşullarını ve toplumsal dinamiklerini kendi bünyesinde nasıl ürettiğini de aynı biçimde veriyor. Bir başka ifadeyle, kapitalizmin tarih içerisinde nasıl var olma imkanı bulduğunu ve onu çöküşe hangi kaçınılmaz çelişkilerinin götüreceğini, bunu sağlayacak etkenlerin ve toplumsal gücün ne olduğunu da veriyor.

Bilimsel temellere dayalı ilk marksist parti programının Komünistler Birliği'nin programı olan *Komünist Manifesto* olduğunu biliyoruz. Çünkü tartışmalar içerisinde de örneklemiştik; *Manifesto*'nun *"Burjuvalar ve Proleterler"* başlıklı ilk bölümü, tam da kapitalizmin nasıl yükseldiğini, nasıl yerleştiğini, hangi onulmaz çelişkilerle yüz yüze kaldığını ve bu çelişkilerin onu kaçınılmaz olarak yıkıma nasıl götüreceğini anlatıyor. Marksist işçi sınıfı partisi programlarının teorik bölümünün mantığına tamı tamına oturuyor bu çerçeve. Önce kapitalizmi yükselişi içerisinde veriyor, sonra da bunu onun kaçınılmaz çöküşünün tahlili ile birleştiriyor. Bu toplam teorik-tarihsel sunuluş, ütopyik sosyalizmden bilimsel sosyalizme geçişi sağlayan temelin kendisidir zaten.

Çöküşü kaçınılmaz olan ve kendisini tarihe gömecek güçleri yaratmış olan kapitalizm gerçeği tespit edildikten, bu tarihe gömücü gücün de proletarya olduğu ortaya konulduktan sonra, *"Proleterler ve Komünistler"* başlıklı ikinci bölümde, proletaryanın bunu nasıl başarabileceği; bu noktada komünistlerle proletarya, öncü ile sınıfın geneli arasındaki ilişki konuluyor. *"Proleterler ve Komünistler"* bölümünün girişinde, parti ile sınıf ilişkisi üzerine temel marksist düşüncenin temellerini buluyoruz. Komünistlerin yakın siyasal hedefi üzerine bir stratejik tanım da var burada. Burjuva egemenliğinin yıkılması ve siyasal iktidarın

proletarya tarafında ele geçirilmesi olarak konuluyor ortaya bu.

Deminden beri yaptığım açıklamalara ışık tutan bir kritik nokta olarak şu söyleniyor: “*Komünistlerin vardıkları teorik sonuçlar, hiçbir şekilde şu ya da bu sözde dünya reformcusu tarafından icat edilmiş ya da keşfedilmiş olan düşünce ya da ilkelere dayanmaz.*” Yani komünist program keyfi tercihlere ya da arzulara dayanmaz. Ya da dahiyane bir takım insanların masa başında iyi bir toplumsal düzeni hayal etmeleri ve bunu bir program olarak resmetmelerine de dayanmaz. Ya neye dayanır? Okuyorum: “*Bunlar yalnızca, var olan bir sınıf mücadelesinin, gözlerimizin önünde gerçekleşen bir tarihsel hareketin gerçek ilişkilerinin genel ifadeleridir.*” Yani burada söz konusu olan; modern burjuva topluma özgü iktisadi, sosyal ve siyasal gerçeklerin teorik bir soyutlanması ve genel bir formülasyonudur. Marksizmin bilimsel karakteri ve temeli budur. Marksist bir parti programının bilimsel olabilmesi için herşeyden önce bu temele oturması gerekiyor.

Lenin gibi bir devrimci (ki, tarihte iradenin oynayabileceği rolü en ileri derecede kavramış ve bunu tarihi pratik içerisinde en parlak bir biçimde somutlamış bir devrimcidir söz konusu olan), programın sağlam ve bilimsel bir temele, ekonomik ve sosyal gerçeklerin katı temeli üzerine oturması gerektiği fikrini döne döne vurguluyor. Devrimci iradenin oynayabileceği rol, ancak bu maddi temele dayanır, onunla birlikte gerekçelendirilirse, bir anlam taşıyabilir. Özel olan ancak nesnel bir temele sahip olabilirse bir anlam, işlev ve etkinlik gücü kazanabilir. Eğer bu temelden yoksunsa, sonuç bir hiçtir.

Lenin’in kendisi; biz eğer sağlam iktisadi temellere oturan bir parti programı ortaya koyamıyorsak, bir program iddiası ile ortaya çıkmaktan vazgeçmek zorundayız, diyor. Biz işçilere, programımızın teorik bölümünde, kapitalizmin ne olduğunu, nasıl doğduğunu, ne tür çelişkiler ürettiğini ve kendi çelişkilerinin sonucu olarak nasıl kaçınılmaz olarak yıkılacağını kavratamadıktan sonra, işçilere komünistliği anlatmış olamayız, diyor. Programımızın bu bölümü, işçilere verilmesi gereken sağlam sosyalist bilincin, anti-kapitalist bilincin de temellerini oluşturuyor, diyor.

Engels’in popüler eseri ve tarihi evrim şeması

Engels’in *Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm* kitabına bakıyoruz; burada bilimsel sosyalizm bölümü olduğu gibi bir parti programı formudur, kuşkusuz programın teorik bölümü anlamında. Burada önce ütopik sosyalizm değerlendiriliyor; ütopik sosyalizmin kapitalizmi eleştirdiği, ama onu anlayamadığı için aşamadığı, onu açacak bilimsel bir çerçeve ortaya koymadığı saptandıktan sonra, bilimsel sosyalizme geçiliyor ve bilimsel sosyalizmin başardığı işin ne olduğu ortaya konuluyor. Burada, küçük ölçekli üretimden büyük ölçekli kapitalist üretimin nasıl doğduğu; kapitalist meta üretiminin nasıl yerleştiği; hangi temel çelişmeleri ürettiği; bu çelişmelerin hangi sonuçları yarattığı ve sonuçta, kapitalizmin yarattığı bir toplumsal gücün (proletaryanın), kapitalizmin yarattığı bir maddi zemin üzerinde, nasıl bir tarihi devrimci rol oynayabileceğinin bilimsel bir izahı var. Kapitalizmin en temel, en özsel özellikleri ve çelişmelerinin sunuluşu üzerinden, proletarya devrimi ve sosyalizme geçiş gerekçelendiriliyor ve nihai hedefe ilişkin tanımlarla birleştiriliyor.

Sonunda Engels, tüm bunları adeta bir program formunda, genel özet ve sonuçlar olarak toparlıyor. Burada; bir, Ortaçağ toplumu; iki, kapitalist devrim, yani burjuva toplumun doğuşu ve yerleşmesi, küçük meta üretiminden kapitalist meta üretiminin doğuşu ve

yerleşmesi, alt başlıkları olarak kapitalizmin ürettiği onulmaz çelişkiler; ve üç, nihayet proleter devrim, Engels’in deyimiyle, çelişkilerin çözümü. Marksist parti programlarının teorik bölümü, işte tam da bu tarihi seyri vermelidir. Zaten Engels de, “şimdi tarihi evrim taslağımızı kısaca özetleyelim” diyerek bu özeti yapıyor. Ve sonuç bölümünde, insanın özgürleşmesi sürecini, sınıfların ve devletin yok oluşu sürecini de verdikten sonra, sonuç paragrafında sözünü şöyle bağlıyor:

“*Bu evrensel özgürlüğe kavuşturma işini başarmak, çağdaş proletaryanın tarihi özel görevidir...*” Marksizmin özü de budur zaten, bunu gösterebilmektir. Bunu bilimsel olarak açıklamak, ortaya koyabilmektir. Bizim popülizme yönelttiğimiz eleştirinin en temel argümanı da budur.

Devam ediyor Engels; “*... Bu işin tarihi koşullarını ve böylelikle iç yüzünü anlamak, şimdi baskı altında bulunan proletaryaya, başarmaya çağrıldığı bu önemli işin koşulları ve anlamı üzerine eksiksiz bilgi vermek, bu, proleter hareketin teorik anlatımının, bilimsel sosyalizmin, ödevidir.*” (*Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm*, Sol Yayınları, 2. baskı, s.103 -Red.)

Burada parti ile sınıf arasındaki, yani özne ile nesne arasındaki ilişki tanımlanıyor. Bu tarihi görevi yerine getirmek proletaryanın görevidir. Ama bugün baskı altında bulunan, dolayısıyla bu tarihi görevinin bilincinde olmayan proletaryaya bunu anlatmak ise, proletarya hareketinin teorik dışı vurumu olan bilimsel sosyalizmin görevidir. Burada parti ile sınıf arasındaki ilişkinin temel önemde bir teorik anlatımı ve sunuluşu var.

Engels’in makalesinin bu bölümü, aslında temel eseri *Anti-Dühring*’in bir bölümünden başka bir şey değildir. Marksistler bunu sağlam bir biçimde böyle kavradıkları için, Fransız sosyalizminin önderi Lafarque, Engels’den bu bölümü işçiler için popüler hale getirmesini rica ediyor. Engels bilimsel anlatımını hiçbir biçimde bozmuyor, sadece belli bir biçimde düzenliyor ve bu işçilerin eğitiminde temel önemde popüler bir broşüre, gerçekte gerekçelendirilmiş bir programa dönüşüyor.

Biz, çevremize topladığımız sempatanız militanları ve bağ kurduğumuz işçileri öncelikle Engels’in *Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm* kitabının “*Bilimsel Sosyalizm*” bölümü temeli üzerinde özel bir tarzda eğitmeliyiz. Onları *Komünist Manifesto*, *Bilimsel Sosyalizm* ve başka bazı temel eserler üzerinden eğitmeliyiz ki, programımızın teorik bölümünün o özlü ifadeleri anlaşılabilir. Oradaki her bir vurgunun ne anlam ifade ettiği, saflarımıza katılacak ve mücadele edecek işçiler tarafından kavranabilir. Bu iki temel esere dayalı bir eğitim, emperyalizm sorununu saklı tutarsanız, gerçekte programımızın teorik bölümüne ilişkin bir eğitimden başka bir şey değildir.

Bu bilimsel temel anlaşılmadığı sürece, işçiye anti-kapitalist bilinç vermiş olmazsınız. İşçiye anti-kapitalist bilinç vermek, hiç de kabaca kapitalizm ve kapitalistler kötüdür demek ve onları buna inandırmak değildir. İşçiler bunu, bu kadarını kendi deneyimleri ile bile biliyorlar. Önemli olan kötü planın vasallığını ve onun kaçınılmaz çöküşünün teorik

mantığını kavrayabilmek, kavratabilmektir. Anti-kapitalist propaganda, kapitalizmin ve sömürücülerin kötülüğü üzerine konuşup yazmak değildir. Önemli olan, bunu bilimsel bir temel ve esaslar üzerinden yapabilmektir.

Elbette ki biz geniş işçi yığınlarına kapitalizmin kötülüklerinin teşhir ve ajitasyonunu yaparız; ama buradan etkilediğimiz ve kazandığımız her işçiye de, kapitalizm nedir, nasıl işler ve onun onulmaz çelişkilerinin ve kaçınılmaz çöküşünün temeli ve mantığı nedir, neye dayanır konusunda teorik olarak eğitmeye bakarız. Lenin 1919 Kongresi’nde güzel bir şey söylüyor: Biz proletaryanın öncüsünü yıllarca programımızın bu bilimsel teorik temeli üzerinde eğittik ve sonuçta iktidar olduk. Şimdi iktidar kuvveti bir parti olarak milyonları eğitime imkanımız var; ve biz programımızın bu bölüm temelinde artık milyonları eğitime görevi ile yüz yüzeyiz. Bu tartışmanın başka bazı kritik bölümleri var, oraya daha sonra geleceğim.

Erfurt Programı’nın giriş bölümünde, tam da Engels’in “*Bilimsel Sosyalizm*” broşüründe ortaya koyduklarının iyi, fakat çok kritik bazı noktalarda eksik bir özeti var. Engels broşüründe bütün bir tarihi tabloyu veriyor. Burada proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü temel önemde sorunlardır. Oysa Erfurt Programı, oportünist bir biçimde, meselenin bu yanlarını atlıyor. Ama kapitalizmin tarihi evriminin işleri hangi noktaya vardıracağını da iyi bir biçimde özetliyor. Zaten programın bu bölümü sonraki birçok parti programına da model oluşturuyor. Aynı tutumun Erfurt Programı’nda da olduğunu hatırlatmak için, sadece örneklemiş oldum.

Benzer bir sunuluş, deminki tartışmada da örneklediğim gibi, Rusların 1902 ve 1903 programlarında var. Benzer bir sunuluş Komünist Enternasyonal Programı’nda var. Komünist Enternasyonal Programı uzun bir giriş bölümünün

ardından, “*Dünya kapitalist sistemi, gelişmesi ve kaçınılmaz çöküşü*” başlığıyla birinci bölümünde bunu veriyor. “*Kapitalist dinamiğin yasaları ve sanayi sermayesi çağı*”, ara başlık. Hemen onu izleyen bölüm; “*Mali sermayenin emperyalizm çağı*”. 20. yüzyılda kaleme alınmış bir program olduğu için, burada artık bir de emperyalizm çağı bölümü var. Burada Lenin’in 1917’den 1919’a kadarki parti programı tartışmaları vesilesiyle savunduklarına uygun düşen bir tutum ve tercih var. Bu programın “*Kapitalist dinamiğin yasaları ve sanayi sermayesi çağı*” bölümünü incelediğimiz zaman, burada kapitalizmin yasallıklarının konulmaya çalışıldığını görüyoruz. Ancak kısa geçildiği için biraz yetersiz ve karışık. Klasik programlardaki açıklığı ve bütünselliği burada göremiyoruz.

Teorik-ilkesel bölümün muazzam politik önemi

1903 tartışmalarında Lenin’in, gerek Plehanov’un taslağı, gerekse bu programa son biçimini veren komitenin ortaya çıkardığı taslak üzerinden yaptığı tartışmalar var. Bu tartışmalar özel ayrıntılar içeriyor. Bakıyorsunuz, köylülüğe karşı tutum, küçük ölçekli üretime karşı tutum, işçi sınıfı ile öteki halk sınıfları arasındaki ayrım vb. üzerinde özel bir titizlikle duruluyor. Dikkat edin, bizim köylü sorunu üzerinden küçük-burjuva siyasal akımlara yönelttiğimiz eleştiride, DHKP-C eleştirisinde özel bir tarzda ortaya koyduğumuz temel fikirlerin kaynakları, tam da programın bu giriş bölümünde var. Yani çoğu kimsenin kanıksayarak “bunlar bilinen gerçekler” diye geçtiği maddeler, gerçekte temel önemde bir ideolojik eleştirinin temel dayanağını oluşturmaktadır.

Proletarya ile öteki halk sınıf ve tabakaları arasındaki ayrımın Plehanov’un programında biraz bulanık bir biçimde yer alması, Lenin’in haklı bir biçimde en çok tepki gösterdiği meselelerden biri. Lenin; ikide bir “işçi ve emekçiler” ibaresi kullanmayalım, işçinin yeri başkadır, emekçilerin yeri başka, işçinin yeri öteki emekçi sınıflar ya da katmanlar ile hiçbir biçimde kıyaslanamaz, diyor. Düşününüz ki aynı Lenin, köylü sorunu ya da devrim sorunları tartışıldığı zaman, köylülüğü burjuvazinin yedeği olarak görüp bir tarafa iten Plehanov’a karşı Rusya’da köylülüğün taşıdığı muazzam önemi anlatmaya çalışıyor. Ama öte yandan, meselenin teorik ve programatik çerçevede ortaya konuluşunda, anti-kapitalist marksist bir perspektif içinde konuluşunda, Plehanov’a düştüğü hatalar ya da gösterdiği dikkatsizlik ve özensizlik nedeniyle sert eleştiriler yöneltiyor. İşçi sınıfını hiçbir biçimde öteki emekçi sınıflarla karıştırmamalıyız; işçi sınıfı modern toplumda kendine özgü bir yeri olan, sonuna kadar devrimci olan, özel mülkiyet ilişkileri dışında kalan tek sınıftır; bütün öteki sınıflar şu veya bu biçimde kurulu düzen ile, özel mülkiyet ile bağı olan sınıflardır, diyen de bu aynı Lenin’dir. Rus devriminin burjuva-demokratik aşaması söz konusu olduğunda ise, dönüp Plehanov’a köylülüğün taşıdığı muazzam önemi anlatıyor.

Buradaki farkı anlamaya çalışın. Biz marksistler olarak, modern toplumun sınıflarına bakarken, proletaryanın kendine özgü benzersiz rolü üzerine çok özel bir hassasiyet gösteririz. Bu konuda popülizmi

Lenin gibi bir devrimci (ki, tarihte iradenin oynayabileceği rolü en ileri derecede kavramış ve bunu tarihi pratik içerisinde en parlak bir biçimde somutlamış bir devrimcidir söz konusu olan), programın sağlam ve bilimsel bir temele, ekonomik ve sosyal gerçeklerin katı temeli üzerine oturması gerektiği fikrini döne döne vurguluyor. Devrimci iradenin oynayabileceği rol, ancak bu maddi temele dayanır, onunla birlikte gerekçelendirilirse, bir anlam taşıyabilir. Öznel olan ancak nesnel bir temele sahip olabilirse bir anlam, işlev ve etkinlik gücü kazanabilir. Eğer bu temelden yoksunsa, sonuç bir hiçtir. Lenin’in kendisi; biz eğer sağlam iktisadi temellere oturan bir parti programı ortaya koyamıyorsak, bir program iddiası ile ortaya çıkmaktan vazgeçmek zorundayız, diyor. Biz işçilere, programımızın teorik bölümünde, kapitalizmin ne olduğunu, nasıl doğduğunu, ne tür çelişkiler ürettiğini ve kendi çelişkilerinin sonucu olarak nasıl kaçınılmaz olarak yıkılacağını kavratamadıktan sonra, işçilere komünistliği anlatmış olamayız, diyor. Programımızın bu bölümü, işçilere verilmesi gereken sağlam sosyalist bilincin, anti-kapitalist bilincin de temellerini oluşturuyor, diyor.

çok net bir biçimde eleştiririz. Ama öte yandan da, kendine özgü konumunu tanımladığımız bu öncü sınıfın arkasından sürükleyeceği öteki sınıflara da bu çerçevede gerekli ilgiyi gösteririz. Bizim yaptığımız hiçbir biçimde öteki emekçi sınıf ve katmanları küçümsemek ya da yok saymak değildir. Biz yalnızca öncü ile yedekleri birbirinden ayırıyoruz. Ve dikkat edin, öncünün rolünü doğru anlamayanlar, yerli yerine oturtamayanlar, yedeğin rolünü de doğru anlayamıyor, yerli yerine oturtamıyorlar. Programı kaleme alırken öncü ile yedeği birbirine “işçiler ve emekçiler” genel kategorisi içinde karıştıranlar, öte yandan ama, yedeklerin devrimde taşıdığı çok özel role gelince, bunu da gözden kaçırabiliyorlar. Plehanov’un tutumu bunun dikkate değer bir örneğidir.

Aynı hatalı tutumu Troçki’de de görüyoruz. Nitekim biz, tarihsel sorunlara ilişkin tartışmalar vesilesiyle de buna işaret ettik, Troçki’nin kusuru, köylülüğün taşıdığı özel önemi görmemek değil, fakat proletaryanın önderlik yeteneğine, köylülüğü ardından sürükleme gücü ve olanaklarına güvenmemektir, dedik. Troçki köylülüğün Rus devriminde taşıdığı önemi elbette biliyordu. Onun kusuru, köylülüğün Rus devriminde taşıdığı özel önemi görüp görmemek değil, proletaryada köylülüğü sürükleyebilme yeteneğini gereğince değerlendirememektir. Bu noktada, proletaryanın hegemonyasına, kendi dışındaki sınıf ve tabakaları ardından sürükleme kapasitesine duyulan bir güvensizliktir.

Devrimin ardından, devrimin kendi iradesi dışında tek ülke ile sınırlı kaldığı bir evrede, Troçki’nin başarısız kaldığı nokta yine bu oluyor. Batıda devrimin yetişmediği koşullarda, Rusya proletaryasının, orta köylülüğe karşı hassas ve dikkatli bir çizgi izleyerek, gerekirse NEP türü politikaları ile ona tavizler de vererek, onu yedekleyebileceğine bir güvensizlik var. Troçki parti kongresi tartışmalarında net bir biçimde diyor ki; eğer batıda devrim yetişmezse, bu durumda biz köylülük ile yüz yüze ve baş başa kalacağız; köylülüğün marksist açıdan hangi ilişkileri temsil ettiği ise bellidir, bu sınıfın tazyikine dayanamayız. Proletaryanın köylülüğü doğru bir politika ile kendi yedeğine alabilme kapasitesine duyulan bir güvensizlik bu. Kuşkusuz bunu bu denli açık bir tarzda ifade etmiyor. Ama bu noktada ciddi tereddütler ve inançsızlık taşıdığı ölçüde, bu bir zayıflık olarak yansıyor.

Dikkat edin, bu tartışmalar gelip hep o programatik ifadelerde anlam buluyor. Eğer bizim programımızın giriş bölümü üretici güçlerin gelişmesi, büyük ölçekli kapitalist işletmenin yerleşmesi,

rekabetin bu büyük ölçekli kapitalist işletmeyi git gide güçlendirerek küçük üretimi kaçınılmaz bir biçimde çöküşe götürmesinden söz ediyorsa; programımızın bu bölümü, küçük ölçekli üretim üzerinden yükselen köylülüğe karşı nasıl bir tavır alacağımızı da belirliyor demektir. Eğer tarihsel-toplumsal gelişmenin yönü buysa, biz köylülüğe bu yöne aykırı bir tutumla yaklaşamayız. Eğer üretici güçlerin gelişmesi onu çöküşe götürüyorsa; “biz senin çöküşünü engelleyeceğiz, senin küçük işletmeni garantileyeceğiz” diyebilir miyiz? Tarihsel hareketin seyri sosyalizm için maddi zemini düzlüyor. Biz olsa olsa ona deriz ki; kapitalizm koşulları devam ettiği sürece senin yıkılışın kaçınılmaz; burjuvazi seni sömürüyor ve kapitalist gelişme seni yıkıma sürüklüyor; seni üretim araçlarından, küçük toprağından yoksun bırakıyor, mülksüz proleterler olarak kentlere sürüyor; üstelik orada sana güvenli bir iş de sağlayamıyor.

Biz bunu anlatırız ve deriz ki; sen eğer kapitalizme karşı mücadelesinde proletarya ile birleşirsen, senin hiç de böyle yıkımı yaşamam, açlıkla, sefaletle, topraksızlıkla yüzyüze kalman gerekmez; proletarya iktidarı senin toprağına dokunmayacağı gibi, senin yıkıma uğramadan kooperatifler yoluyla kollektif üretime geçişini de kolaylaştıracaktır; sen yıkım yaşamayacaksın, sadece modern teknik gelişmenin imkanlarından iyi bir biçimde yararlanarak, büyük ölçekli kollektif üretime bir başka biçimde uyum sağlayacaksın.

Bütün marksist ekonomi-politik kitaplarında bilinen bir takım gerçekler gibi görünen bu sorunun temeli klasik programlarda, bu programların teorik bölümünde var. DHKP-C programına bakın. Mevcut iktidarın küçük üreticileri nasıl yıkıma götürdüğü, bunu nasıl böyle yaptığı anlatılıyor. Söyledikleri bütün bunları niye yapıyorsun demekten ibaret. Kapitalizmin küçük meta üretimini yıkıma götürmesi kendi başına karşı çıkılacak bir şey değil. Tarihsel olarak bu ilerici bir gelişmedir ve kaçınılmazdır. Üretici güçler geliştiği ölçüde, küçük esnaf, küçük köylü, küçük zanaatçı kaçınılmaz olarak yıkılacaktır. Ama sermayenin onu yıkış tarzı bambaşkadır. Sermaye onu yoksulluğa, açlığa, perişanlığa, işsizliğe sürükleyerek yapıyor bunu. Kapitalizm bunu kendi tarzında yapıyor. Biz bu yıkılışın kendisine gözyaşı dökmeyiz, ama bu yıkılış tarzını eleştiririz. Ve “sen bu yıkımın bu yıkıcı etkilerinden, onun yol açtığı sefalet ve perişanlıktan kurtulmak mı istiyorsun? Yapabileceğin tek şey, işçi sınıfının sermayeye karşı verdiği mücadeleyi desteklemektir” deriz. Bunlar hep programımızın teorik bölümü ile bağlantılı gerçekler.

Dikkat edin, bu olgunun temelde şu veya bu ülkeye özgü olan bir yanı yok. Bu olgu şu veya bu ülkede kendine özgü biçimler içerisinde seyredir, kapitalizm yeryüzünde bin türlü biçim alır. Ama özünde aynı işleyiş yasası vardır. Küçük meta üretiminden kapitalist meta üretimine evrilme; kapitalist meta üretiminin geliştikçe küçük meta üretimini yıkıma sürüklemesi; zanaatçıyı, köylüyü mülksüzleştirilmesi; üretim araçlarını büyük kapitalistlerin, kapitalist toprak sahiplerinin elinde tekelleştirmesi -tüm bunlar değişik ülkelerde çok değişik biçimler alsa bile, özünde bu aynı temel tarihsel seyri izliyor.

(Devam edecek...)

Kürt sorununda son gelişmeler/5

Savaş, barış ve devrim...

Savaşın ve şiddetin bir kaynağı var. Buna kaynaklık eden bir toplumsal düzen, bir sınıf egemenliği sistemi, bir toplumsal ilişkiler sistemi var. Bunu ortadan kaldırmadan barışa nasıl ulaşıyorsunuz ki? Biz şiddet yanlısı değiliz, şiddet hayranı hiç değiliz. Savaş ve şiddet bizim ideallerimiz değil, tersine, bunlar bizim için haklı ve meşru durumlarda birer zorunlu araç yalnızca. Ama bugün ortada bir savaş ve şiddet düzeni var. Ortada uzlaşmaz sınıflara bölünmüş bir toplumsal düzen, bir sömürücü ve baskıcı sınıf düzeni var. Ve bu sınıf düzeni, bu mülkiyet düzeni, bu sosyal adaletsizlik düzeni, sürekli şiddet ve savaş üretiyor, kendisini ancak savaşlarla ve şiddetle ayakta tutabiliyor. Savaşları ve şiddeti ortadan kaldırmak mı istiyorsunuz, o zaman bu düzeni, mevcut sınıf egemenliği sistemini kaldırmak zorundasınız. Tarih de, bilim de bunun ancak böyle mümkün olabileceğini gösteriyor. Bunun dışındaki her barış havariliği iddiası, kitleleri yanıltmayı amaçlayan bir yalan ve aldatmacadan başka bir şey değildir. Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek; bu, salt bir slogan değil, tarihsel olarak da doğrulanmış bilimsel bir gerçektir.

“Demokratik cumhuriyet” içi boş bir parlak söz ve bunu göstermek bir yerde kolay da. Teslimiyet yolunu seçenler, Kürt halkına tanınacak bazı kültürel hak kırıntılarını mevcut rejimin demokratikleşmesi olarak sundukları zaman inandırıcı olamıyorlar. Bir parça siyasal bilinci olan sıradan bir emekçinin buna inanması için herhangi bir neden de yok. Zira hiç değilse mücadele içerisinde emekçiler ve elbette bu arada özellikle yurtsever Kürt halk kitleleri, bu rejimin gerçekte ne olduğunu bizzat yaşayarak biliyorlar. Onların gözünde bu; özgürlüklere düşman, demokratik haklara ve değerlere düşman, emekçilere düşman, ezilen bir halka düşman, baskıya ve teröre dayalı gerici-faşist bir rejimdir.

Hayatın bu katı gerçeği karşısında “demokratik cumhuriyet” masalı herhangi bir inandırıcılık taşıyor. Ona bugün için inanıyor görünen, kendini buna inandırmaya çalışanlar için bile bu böyle. Kürt halkına sus payı olarak tanınacak olan bazı kültürel hak kırıntılarının rejimin mevcut niteliğini

değiştirmeyeceğini de herkes, “demokratik cumhuriyet” aldatmacasına sarılanlar da dahil, gerçekten biliyor. Oysa bir parça inandırıcı gelen, çok daha makul gibi görünen bir başka sorun ve istem var ortada: Barış sorunu ve istemi...

Çarpıtılan kavramlar: Savaş ve barış

Barış her zaman çok çekici bir kavram olmuştur. Bundan dolayı da her türlü yalana ve çarpıtmaya, demagojiye ve aldatmacaya alet edilebilmiştir. Emperyalistler ve gericiiler dizginsiz bir militarizmi her zaman barışı ve güvenliği korumak yalanı arkasına saklanarak savunmuşlardır. Çoğu kere, en haksız ve barbar savaşları bile güya barış adına sürdürdüklerini söylemişlerdir. Bunu bugün de dünyanın dört bir yanında sürdürülen saldırı, tehdit, müdahale ve savaş olaylarında görmekteyiz. Emperyalistler ve gericiiler, özellikle de ABD emperyalistleri, tüm bunları hep de barış adına, hep de barışı korumak için yaptıklarını söyler dururlar.

Barış, tıpkı demokrasi gibi, egemen sınıfların, burjuvazinin, emperyalistlerin, elbette bu arada her türlü oportünistin üzerine en çok laf ettikleri bir kavramdır. Kıbrıs'ı zorla işgal edersiniz, 120 binlik nüfusla yapay bir devlet yaratırsınız, adı “Barış Harekatı” olur. Savaşların hep barış adına yürütüldüğünü, en son Balkanlar'a “barış adına” müdahale edildiğini hepimiz biliyoruz. Emperyalistler nerede savaşı savaş için yürütmüş görünmüşlerdir ki? Savaş ve müdahaleler her zaman “barış adına” yapılmıştır. Irak'a müdahale, Balkanlar'a müdahale de hep barış adına yapılıyor. Demek ki barış, üzerine en çok oynanan kavramlardan biri.

Barışın çok çekici bir kavram ve istem olmasının ötesinde, barışa gerçekten ihtiyacı olanlar da her zaman işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklardır. Zira savaşların acısını ve yıkımını her zaman onlar yaşarlar. Bu nedenledir ki barış mücadelesini her zaman ezilen halklar, ezilen sınıflar vermişlerdir. Zaten her türlü savaş ve saldırganlığın barış maskesi takılarak sürdürülmesinin gerisinde de bu aynı olgu var. Barış isteyen, savaşın acı ve yıkımlarını çok iyi bilen kitleleri aldatmak için savaşa ve saldırganlığa bile barış adına bir kılıf uydurmak tarihin her döneminde başvurulmuş bir yoldur.

Ve eğer bugün Kürdistan'da sürdürülmekte olan savaş, emekçilerin hayatında büyük acılar yaratıyorsa, onların canına ve malına maloluyor, yaşamlarında büyük yıkımlar ve tahribatlar yaratıyorsa, bu durumda tabii ki barış herkesten çok emekçiler için çekici bir istem ve slogan özelliği taşır. Bundan dolayıdır ki, bugün davalarını terkederek teslimiyeti seçenler, devrimci cepheden gelen basıncı göğüsleyebilmek için, herhangi bir inandırıcılığı olmayan “demokratik cumhuriyet” masalından çok, barış demagojisine sarılıyorlar.

(Bu metin 11-12 Eylül '99 tarihlerinde verilmiş bir konferansın kayıtlarından oluşmaktadır.)

H. Fırat

Devrimcileri, “savaş yanlısı” ve barış düşmanı olmakla suçluyorlar.

Bu kuşkusuz basit bir demagoji, çirkin bir propaganda tarzıdır. Bir kere devrimcilerin, özellikle komünistlerin temel hedeflerinden biri, tam da savaştan ve şiddetten arınmış bir dünyadır. Biz bunun için komünistiz, bunun için kurulu sosyal düzene karşı savaşıyoruz, bunun için sosyalizmi istiyoruz. Şiddetten ve savaştan arınmış bir dünya bizim temel ideallerimiz arasında yer alıyor. Peki bu nasıl olacak? Böyle bir dünya nasıl kurulacak? Yanıtı gerçekte basit olan asıl ve temel soru ve sorun tam da budur. Savaşlar, çatışmalar, her türlü gerici şiddet, bugünün dünyasında bize rağmen var ve emekçi sınıflara büyük acılar yaşatmaya devam ediyor. Bütün sorun bunun nasıl ortadan kaldırılacağıdır. Şiddeti ve savaşı, onu doğuran ve besleyen her ne ise, ancak onu ortadan kaldırarak yok edebilirsiniz. Gerisi yalan ve aldatmacadır. Gerisi tarihle ve bilimle alay etmektir.

Barış sorunu, insanların, halkların ve ülkelerin barış içerisinde kardeşçe yaşaması ve refahı sorunu, öyle duygusal yakarışlar ya da iyiniyetli temenniler sorunu değildir. Eğer öyle olsaydı, yüzyıllardır çoktan barışın egemen olduğu bir dünya kurulmuş ve cennet çoktan yeryüzüne taşınmış olurdu. İnsanlık her zaman barışı özledi, oysa hala da savaşın ve şiddetin barbarlığı ile yüz yüze. Üstelik geride kalan yüzyıl içinde, insanlık tarihinin bugüne kadar görmediği ölçülerde ve tanık olmadığı barbarca biçimler içinde.

Özellikle '90'lı yıllardan bu yana dünya ölçüsünde savaşın ve şiddetin barbarlığı yeniden kendini dizginsizce koyvermiş bulunuyor. Güya “soğuk savaş” dönemi bitti, ama bakıyoruz yerini “sıcak savaş” dönemi almış durumda. Tam da “soğuk savaş”ın bitişinin hemen ardından bölgesel emperyalist savaşlar yaşanabilmiştir. Irak'a ve Yugoslavya'ya haydutça emperyalist saldırılar tam da bu sayede olanaklı olabilmıştır. Emperyalistler savaş makinelerini artık serbestçe harekete geçirebiliyorlar, savaş makinası NATO ilk kez olarak serbestçe sıcak bir savaşa sürülebilmıştır. “Yeni dünya düzeni” dönemi, İmralı'daki demokrasi ve barış havarisinin “demokratik sistemin zaferi” olarak kutsadığı bu aynı dönem, tam da halkların birbirlerini en vahşi biçimlerde boğazlamaya itildikleri bir dönem olmuştur.

Savaşın ve şiddetin bir kaynağı var. Buna kaynaklık eden bir toplumsal düzen, bir sınıf egemenliği sistemi, bir toplumsal ilişkiler sistemi var. Bunu ortadan kaldırmadan barışa nasıl ulaşıyorsunuz ki? Biz şiddet yanlısı değiliz, şiddet hayranı hiç değiliz. Savaş ve şiddet bizim ideallerimiz değil, tersine, bunlar bizim için haklı ve meşru durumlarda birer zorunlu araç yalnızca. Ama bugün ortada bir savaş ve şiddet düzeni var. Ortada uzlaşmaz sınıflara bölünmüş bir toplumsal düzen, bir sömürücü ve baskıcı sınıf düzeni var. Ve bu sınıf

düzeni, bu mülkiyet düzeni, bu sosyal adaletsizlik düzeni, sürekli şiddet ve savaş üretiyor, kendisini ancak savaşlarla ve şiddetle ayakta tutabiliyor. Savaşları ve şiddeti ortadan kaldırmak mı istiyorsunuz, o zaman bu düzeni, mevcut sınıf egemenliği sistemini kaldırmak zorundasınız. Tarih de, bilim de bunun ancak böyle mümkün olabileceğini gösteriyor. Bunun dışındaki her barış havariliği iddiası, kitleleri yanıltmayı amaçlayan bir yalan ve aldatmacadan başka bir şey değildir. Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek; bu, salt bir slogan değil, tarihsel olarak da doğrulanmış bilimsel bir gerçektir.

Sovyet halkları uzun on yıllar boyunca barış içerisinde yaşadılar. Kendilerine yönelen Hitlerci savaş birliğe, kardeşçe kenetlenerek, kahramanca göğüslediler. İkinci Emperyalist Savaş esnasında savaşın acısını çeken tüm halklara da büyük bir yardım olan dünyanın en görkemli yurtsever savaşını verdiler. Ama bakıyoruz, '90'lı yıllarda, tam da "demokratik sistemin zaferi" döneminde, dünün bu kardeş halkları akıl almaz çekişme ve düşmanlıklara, yer yer savaşlara, birbirlerini boğazlamalara itilebiliyorlar. Aynı şeyleri Yugoslav halkları yaşadılar, yaşıyorlar.

Sömürüye dayalı egemen sınıf düzenine vurulan darbeler, kurtuluş mücadeleleri, sosyal devrimler, her zaman ve her yerde halkları birleştiriyor, kaynaştırıyor ve kardeşleştiriyor. Beraberinde barışı ve refahı getiriyor. Ama sosyal eşitsizliklerin, giderek sınıfların yeniden oluştuğu ve burjuva sınıf egemenliğine yol açtığı her yerde ise, bunun tam tersi oluyor. Gericici iç savaşların, beyaz terörün, halklar arasındaki boğazlaşmaların önü açılıyor. Düşmanlıklar ve çatışmalar alıp başını gidiyor.

Halkların kardeşliğinin de, barışın da, şiddetten arınmış bir dünyanın da nasıl kurulabileceğine 20. yüzyılın tarihsel deneyimleri yeterli açıklıkta tanıklık ediyor. Tam da sosyalizme dayalı kardeşlik ortadan kalktığı zamandır ki, bu yerini boğazlaşmaya, en kör ulusal önyargılara, düşmanlığa bırakıyor.

Barış adı altında tam teslimiyet

Yineliyorum, biz savaş ve şiddet hayranı değiliz. Savaş da, şiddet de bizim komünist ideallerimize aykırıdır. Ama biz, tam da savaşın ve şiddetin ortadan kalkması için, savaş ve şiddetin gerektiğini biliyoruz. Şiddete ve savaşa dayalı düzenin ortadan kalkması, ona karşı yürütülecek savaş ve ona karşı kullanılacak şiddetle olanaklıdır. Bu da tarihin diyalektiğidir, başka türlü olması da mümkün değildir. Haklı ve haksız savaş ayrımının gündeme geldiği yer de işte burasıdır. Haksız ve gericici savaşın ve şiddetin kökünü kazımak için, haklı ve devrimci savaşlar ve şiddet gereklidir. Bu bir tarihsel zorunluluktur, bunu bilmeyenler, bilmezlikten gelenler, ya cahildir ya da düpedüz yalancı ve düzenbaz.

Dolayısıyla, barış üzerine ucuz demagogilerle barış yanlılığı ya da savaş karşıtlığı lafları etmek yeterli değildir. Neyin barışını istiyorsunuz? Öyle kendi içinde soyut, sınıf konumlarından ve çıkarlarından ayrı, herkes için aynı anlamı taşıyan bir barış yok ki. Nasıl ki savaş politikanın başka araçlarla devamı ise, barış da bir politikanın devamı, bu politikanın uzantısı olarak ortaya çıkar. Politikanız nedir? Önemli olan budur. Biz PKK barış istediği için değil, devrimi terk ettiği için ona tutum alıyoruz. PKK devrimi terk eden, kurulu egemen düzene, onun sömürgeci sistemine teslimiyeti ifade eden bir barış çizgisi izliyor. PKK için sorun barışseverlik değil,

fakat devrimi terk etmektir. Devrimi terk ederek teslimiyeti ve kurulu düzenle bütünleşmeyi seçmiş olmaktır. Barış bu utanç verici tercihin, bu yeni yönelimin duygusal ve aldatıcı bir örtüsünden başka bir şey değildir. Bu örtüyü kaldırınız, altında Türk burjuvazisinin kirli savaşla ulaşmak istediği politik sonuçları bulursunuz. Eğer illa da barıştan söz edilecekse, bu, kirli savaşın uzantısı bir kirli barıştır. Bizim karşı olduğumuz, mücadele ettiğimiz, kitleler önünde teşhir ettiğimiz, içyüzünü sergilediğimiz durum ve tutum budur.

Savaş ve şiddeti yok etmek bizim ideallerimiz arasında; ama ancak savaşın ve şiddetin kaynağını oluşturan düzeni ve sınıfları ortadan kaldırarak ona ulaşabileceğimizi de biliyoruz. Tam da bundan dolayıdır ki, biz savaş ve şiddet sorununu kendi içinde kategorik olarak tek bir payda altında toplamayız. Haklı ve devrimci savaşlar ve şiddet vardır; haksız ve gericici savaşlar ve şiddet vardır, biz bu ilkesel ayrımı yaparız ve bunu hayati önemde buluruz. Emperyalistler arası bir savaş gericici ve haksız bir savaştır. Gericici devletler arası bir savaş gericici ve haksız bir savaştır. Halkların bu savaşlardan hiçbir çıkarı yoktur. Halklar bu savaşlarda, emperyalist tekellerin ya da gericici devletlerin egemen sınıflarının dar ve bencil çıkarları için, birbirlerine kırdırılmaktadır. Bunlar gericici ve haksız savaşlardır. Buradaki şiddet gericici ve haksız bir şiddettir. Biz buna karşıyız ve buna karşı mücadele ederiz.

Ama biz aynı zamanda gerek ezilen sınıfların, gerek ezilen ulusların kendi kurtuluşları için verdikleri mücadelenin ve bunun uzantısı olan savaşların haklı olduğunu biliriz ve tam olarak destekleriz. Bu doğrultuda uygulanan şiddet haklı ve devrimci bir şiddettir, biz bu şiddeti yürekten savunuruz. Haksız olan, gericici olan şiddeti ortadan kaldırmak için, siz haklı ve devrimci olan şiddeti savunmak ve uygulamak zorundasınız. Yoksa gericici ve haksız savaşlara ilelebet mahkum olursunuz, iradesiz, çaresiz geveze pasifistler olmaktan öteye gidemezsiniz.

Dünya halklarının devrimci mücadelesinin en zayıfladığı şu dönem, emperyalistlerin yıkıcı savaşları, azgın bir beyaz terörü, keyfi saldırı ve müdahaleleri git gide yoğunlaştırdıkları bir dönem olabiliyor. Demek ki, halkların kurulu düzene, egemen sınıflara karşı mücadeleleri, bu çerçevede devrimci şiddet, gericici şiddet ve savaşları da dizginleyen bir rol oynuyor. Bu sonuçlar görülmeden ve bunun gerektirdiği ayrımlar yapılmadan, savaş ya da barış üzerine konuşulabilir mi?

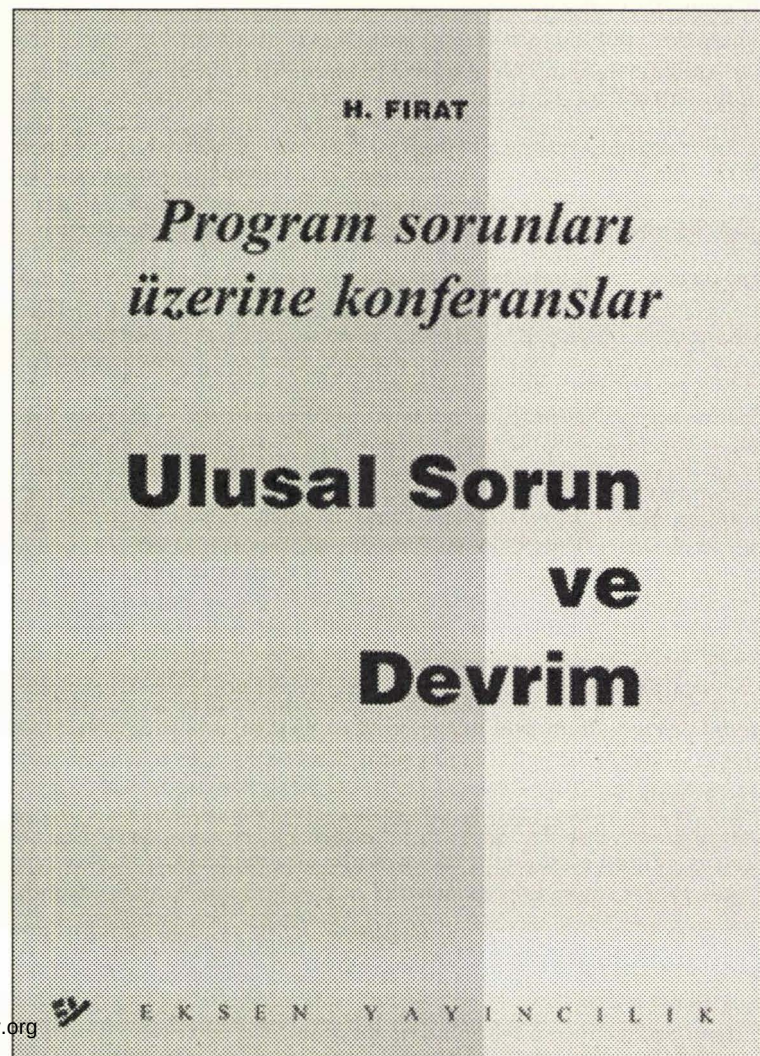
Görünüşe bakılırsa TÜSİAD oligarkları bile barış yanlısı, ama biz devrimciler savaş yanlısıyız! Elbette bu yalnızca aldatıcı bir görüntü, kaba bir aldatmaca. Yıllardır Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaş tam da kaymak tabakasını TÜSİAD'ın oluşturduğu tekelleri burjuvazinin sınıf çıkarları gereği idi, bunun ifadesi olan bir politikanın uzantısı olarak yaşanıyordu. Şimdi bu politika başarı kazanmıştır, birileri davalarını, bu davanın ifadesi olan devrimci politikalarını terk ederek teslimiyeti seçmişlerdir. Bu durumda elbetteki burjuvazinin temsilcileri, TÜSİAD oligarkları, kendi koşullarına boyun eğilmesine dayalı bir kirli barışı

çıkarlarına uygun bularak destekleyeceklerdir. Onlar zaten acımasız kirli savaş tam da bu sonuca ulaşmak için yürütmemişler miydi?

Dolayısıyla, TÜSİAD soyut bir barış yanlısı olmadığı gibi, biz de soyut ve anlamsız bir savaş yanlısı değiliz. Biz savaş değil, fakat tümüyle devrim yanlısıyız ve ancak devrimci bir savaşın haklılığına ve gerekliliğine inanırız, tüm öteki savaşlara ya da savaş girişimlerine karşı şiddetle mücadele ederiz, bunları caniyane sayarız.

Biz bugüne kadar Kürdistan'da bir değil, birbirine taban tabana zıt nitelikte iki savaş olduğunu söyleyegeldik, bunlar arasında kesin bir ayırım yaptık. Bir yanda, Türk burjuvazisi yönünden tümüyle haksız ve kirli bir savaş; öte yanda, Kürt halkı yönünden tümüyle haklı ve meşru bir ulusal kurtuluş savaşı. Türk burjuvazisinin izlediği kirli savaş politikasının uzantısı olan, onun başarısını teyid eden ve güvence altına alan bir gelişmeyi pozitif anlamda bir barış olayı olarak sunmaya kalkmak, tam bir aldatmacadır. Bu kitlelerin barış isteminin ve özlemlerinin en berbat bir biçimde kötüye kullanılmasıdır.

Soyut bir savaş istemek bizim için akıldışı bir şey olurdu. Biz yalnızca devrime hizmet eden, devrimci politikanın zorunlu bir sonucu olarak gündeme gelen haklı ve devrimci bir savaşı ister ve destekleriz. Nitekim devrim hedefi terk edildikten sonra sürdürülecek olan bir savaşı biz tümüyle anlamsız da buluruz, dahası caniyane sayarız. Böyle bir durumda, gerçekten bunca Kürt ve Türk genci niye ölüyor, niye birbirine kırdırılıyor deriz, bunu reddederiz, buna karşı şiddetle mücadele ederiz. Eğer bu savaş haklı ve meşru istemlere dayanmıyorsa, bu savaşa devrimci bir çizgi yol göstermiyorsa, bu savaş devrimci program, devrimci talepler ve devrimci hedefler doğrultusunda yürütülüyorsa, biz böyle bir savaşı neden ve nasıl savunabiliriz ki? Savaş ancak devrimci bir temele oturuyorsa ve devrimci talepler uğruna sürdürülüyorsa, devrimci bir savaştır, ancak

bu takdirde haklı, meşru ve gereklidir. Biz ancak böyle bir savaşı, ki bu durumda söz konusu olan haklı ve devrimci bir ulusal kurtuluş savaşıdır, destekleriz. Devrimci programın terk edildiği bir durumda, buna rağmen sürdürülecek bir savaşı ise biz hiçbir biçimde savunmaz ve desteklemeyiz.

Örneğin biz Barzani'nin ve Talabani'nin savaşını savunup destekliyor muyuz? Tersine, biz bunları feodal savaş ağalarının gerici boğazlaşmaları sayıyoruz. Bu savaşlarda Kürt köylülüğünün birbirine kırdırıldığını ya da emperyalistlerin hizmetinde kullanıldığını söylüyoruz. Biz böyle bir savaşı savunuyor muyuz, onu herhangi bir biçimde destekliyor muyuz?

PKK'nin devrimci programını terk ettiği bir noktada, biz PKK'nin buna rağmen sürdürme yoluna gidebileceği bir gerilla savaşını savunabilir miyiz? Neyini savunacağız ki? Savaş bizim için kendi içinde soyut bir ideal değil ki. Devrimci bir amacı, devrimci bir temeli varsa, devrimci taleplere, halkın çıkarlarına ve devrimci özelemlerine dayanıyorsa, haklı ve gerekli bir savaştır. Yoksa haksız, kör ya da düpedüz gerici, şu veya bu emperyalist gücün ya da gerici devletin denetimine girmiş, onun çıkarlarına hizmet eder hale gelen bir savaştır. Böyle bir savaş ilerici sonuçlara ya da gelişmelere hizmet etmek bir yana, tersine sadece kırım üretir, dejenere olur ve toplum üzerinde sağlıksız etkilere yolaçar. Doğal olarak bu türden bir savaşı hiçbir biçimde desteklemeyiz. Birinci temel nokta bu.

Devrimin savaşa indirgenmesi

Fakat sorunun üzerinde hemen hiç durulmayan temel önemde bir başka yönü var. Bu; devrim ile savaşın birbirine karıştırılması, daha doğrusu devrim gibi kapsamlı bir toplumsal olayın salt dar anlamda bir savaş sorununa, bir askeri çatışma ilişkisine indirgenmesidir. Bu son derece önemli bir noktadır; zira bu indirgeme bir veri olarak kabul edildikten sonra, bunu bu kez, diz boyu bir teslimiyetin örtüsünden başka bir şey olmayan sözde bir barış ihtiyacının bununla gerekçelendirilmesi izlemekte ve tamamlanmaktadır. Peki durum bu mudur? Ezilen bir halkın kurtuluşu davası ekseninde bugüne kadar olup bitenler salt bir "savaş" sorunu muydu? Bu soruyu biraz irdeleyelim.

70 yıldır varlığı reddedilmiş bir ulus gerçeği ile yüz yüzeyiz. İnkârın başlangıç dönemlerinde Kürt halkının bu inkara, ulusal kimliğinin reddedilmesine ve yok edilmesi çabasına, ulusal özelemlerinin bastırılmasına karşı bir direnişi var. Bu direnişler o dönemin tarihsel-toplumsal koşullarında yenilgilerle sonuçlanıyor. Kürtlerin o günkü uluslaşma düzeyi, hareketin önderliği ve benzeri nedenler üzerinden bakıldığında, bu anlaşılabilir bir sonuç. O dönemki modern Türk burjuvazisi karşısında, burjuva-feodal bir ideolojik-politik önderliğin damgasını vurduğu bir direnişin başarı şansı yoktu gerçekten. Nitekim bu savaşlar yenildi, Kürt halkının ulusal özelemleri bastırıldı.

Ama bu arada on yılları bulan bir dönem ve buna eşlik eden bir toplumsal gelişme süreci yaşandı, Türkiye kapitalist gelişmede önemli mesafeler aldı. Bu gelişme beraberinde modern sınıfları ve doğal olarak modern Kürt alt sınıflarının oluşumunu getirdi. Türkiye'deki genel devrim ve sosyalizm dalgasının büyümesine de bağlı olarak, Kürt halk kitleleri içerisinde de, yalnızca ilerici, devrimci, sosyalist özelemler değil, yanı sıra ulusal özelemler de şekillenmeye başladı. Kürt halkının kendi ulusal taleplerini ilk formüle ettiği dönemin tam da TİP ve

MDD şahsında Türkiye'de sol dalganın büyüdüğü bir dönem olması bu açıdan rastlantı değil. Bunun gölgesinde, bununla birlikte büyüdü zaten. Doğu Mitingleri, TİP mitingleri olarak gerçekleştirildi. Burada, bu mitinglerde sosyal özelemler ve ulusal özelemler iç içedir. "Doğu" denilirken örtülü bir biçimde bir ulusal kimlik ve coğrafya vurgulanmaktadır, ama bu mitinglerin aynı zamanda belirgin bir sosyal-siyasal muhtevası vardır, dahası bu yön ön plandadır. Sloganları belirgin bir sosyal muhteva da taşımaktadır. Deyim uygunsu ulusal yön sosyal-sınıfsal yönün bir uzantısıdır daha çok. Kullanılan sloganlarda ezilen bir ulusun sorunları ile ezilen sınıfların sorunları arasında kurulmuş organik bağlar vardır. Doğallığında vardır bu. Çünkü o özelemler ilk olarak Kürt ezilen sınıflarında karşılığını bulmuştur.

Dolayısıyla ulusal dava artık esas olarak alt sınıfların eline geçmiştir, buna işaret etmeye ve bunu geleceğim asıl konuya bağlamak istiyorum. '60'ların sonunda, giderek '70'li yıllarla birlikte, durum genel planda budur. '70'li yıllarda Türkiye'de güçlü bir devrimci sosyal mücadele vardır. Bu mücadele beraberinde güçlü bir Kürt hareketi de geliştirmiştir. Konuya ilişkin değerlendirmelerimizde vesile doğdukça vurgulandığı gibi, Türkiye'de devrimci hareketin büyüdüğü dönemler, paralelinde Kürt hareketinin büyüdüğü dönemler olmuştur. Türkiye'deki sosyal-siyasal mücadelenin büyümesi, Kürt hareketinin gelişmesini engellemek bir yana, onun gelişip serpileceği bir toprak yaratmıştır '60'lı ve '70'li yıllarda. Türkiye'deki yükseliş Kürdistan'daki yükselişi de beslemiş, güçlendirmiş, gelişip serpilmesinin koşullarını hazırlamıştır. '90'larda ise, bunun tam tersi bir gelişme yaşandı. Bunun nedenleri, özellikle de Kürt hareketinin izlediği çizgiyle bağlantılı nedenleri üzerinde ayrıca durulabilir.

Ama sözü farklı bir yere getirmek istiyorum. Kürt hareketi olarak '60'lı yıllarda yeniden boy veren ve '70'li yıllarda daha belirgin bir şekilde ortaya çıkan gelişme; Kürt alt sınıflarının özelemlerinde ifadesini bulan, doğal olarak onların sosyal kurtuluş istemleriyle de birleşen ve kesişen türden bir ulusal kurtuluş arzusuydu. Ortaya çıkan siyasal akımlara bakıyoruz, adı bile doğru-dürüst hatırlanmayan birkaç marjinal burjuva çevre hariç, hepsi sosyalist olmak ve sosyalizmi hedeflemek iddiası taşıyorlar. Türkiye KDP'sinin, yani Kürt burjuva hareketinin sözü edilebilir etkisi ve itibarı var mıdır? Tüm öteki Kürt ulusal akımları, bunlar ister reformist ister devrimci olsunlar, sosyalizm iddiası taşıyorlar. Halk kitlelerinin karşısına, biz ulusal kurtuluşunuzla birlikte size sosyal kurtuluş getireceğiz iddiasıyla çıkıyorlar. Demek ki toprak buna müsait. Demek ki ulusal kurtuluş özlemi taşıyan kitlelerin arayışları buna müsait. Kısacası sosyalist düşünceye ve devrime uygun bir toplumsal zemin var.

Bu olağan bir durum olarak görülmelidir. Zira '60'lardaki yeni uyanışla birlikte ulusal kurtuluş davası ve özlemi artık esas olarak Kürt alt sınıflarının, Kürt ezilen sınıflarının davası ve özlemi, bayrak artık onların elinde. Alt sınıflar ise her zaman ulusal kurtuluş özlemini sosyal kurtuluş

özlemiyle iç içe taşırlar. Bunun için ortaya çıkan akımların hepsi de kendi iddialarına göre birer işçi partisi, hepsi de birer sosyalist parti. Türkiye'de de bir KDP olduğu iddia ediliyor, ama 30 yıldır varlığı yokluğu belli olmayan bir akımdır bu. Ve zaten Türkiye Kürdistanı'ndaki dinamiklerden çok salt dış etkilenenin ürünü olan bir akım bu, akım denebilecekse tabii. Demek ki Kuzey Kürdistan'ın, Kürt burjuva akımlarının kendi öz kimlikleriyle ve programlarıyla doğrudan ortaya çıkabilecekleri, yeşerip gelişebilecekleri bir toprağı yokmuş. En burjuva akımlar bile sosyalist kimlik adı ve iddiasıyla ortaya çıkmak zorunda kalmışlar. Neden? Çünkü özelem esas olarak Kürt alt sınıflarından geliyor. Ve ulusal kurtuluş özlemi alt sınıflardan geldiği zaman, her zaman sosyal kurtuluş özlemiyle iç içe geçiyor.

PKK, adı üzerinde, Kürdistan'ın İşçi Partisi olmak iddiasında. Ortaya çıktığı andan itibaren kendisini marksist-leninist olarak tanımlıyor, sosyalizm için savaştığını söylüyor. Tüm temel belgeleri, programı, manifestosu, tüzüğü, bu iddialara dayalı. '70'li ve '80'li yılların tüm öteki temel belgeleri bunu ayrıca söylüyor. "Siyasal çözüm" çizgisine kadar bayrağında orak-çekiç var. Demek ki siz bir devrim partisisiniz ve eğer böyleyseniz, siz verdiğiniz mücadeleyi kelimenin teknik anlamında bir "savaş"a indirgeyemezsiniz.

Devletlerin askeri-militarist aygıtları olur ve birileriyle savaşa girerler. O savaş doğal olarak bir yerde bir barışla sonuçlanmak zorundadır. Ama bu 1967'de İsrail-Arap savaşında olduğu gibi 6 günde olur, Balkan savaşında olduğu gibi 3 ayda olur, Birinci Emperyalist Savaş'ta olduğu gibi 4 yılda olur. Ama siz bir savaş partisi değil, bir devrim partisisiniz. Siz devrim için mücadele ediyorsunuz. Sizin kendi içinde, kelimenin dar ve teknik anlamında bir "savaş" sorununuz yok, olamaz. Savaş sizin mücadelenizin bir boyutu, aldığı belli bir biçimdir. Dolayısıyla sizin kendi içinde, "ortada bir savaş varsa, onun bir barışı da olmalı" gibi bir formülünüz olamaz. Madem verilen bir savaştır, her

Kürt Ulusal Sorunu-1

Teorik

Programatik

Perspektifler

ve

Siyasal

Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

savaşın da bir barışı olacağına, olması gerektiğine göre demeye hakkınız yok. Bu nokta son derece önemlidir, zira yıllardır kelimelerle oynamaya dayalı bu demagojik açıklamaya sığınarak, devrimi terk etme çizgisi meşrulaştırılmaya çalışıldı.

Suçlanıp mahkum edilen savaşın değil devrimin terk edilmesidir

Devrim partisi devrimin başarısı için mücadele eder ve arzuladığı barışa da ancak böylece ulaşabilir. Barış burada devrimin zaferinden, kurtuluşun elde edilmesinden başka bir şey değildir. Devrim mücadelesi ise belli zamanlarda gerilla hareketi, belli zamanlarda savaş biçimini alır, günü gelir bir toplu ayaklanmaya dönüşür. Ayaklanma bastırılır, hareket geri çekilir, parti yeraltına iner, yeniden adım adım çalışır, belli parçalarda gerilla savaşı ihtiyaç haline gelir, vb. Savaş burada devrim mücadelesinin aldığı bir biçimdir. Devrim bu evrelerin herhangi biri değil, bunların tümünü de içeren daha genel bir süreçtir.

“Büyük savaş yaptık, şimdi de büyük barış yapıyoruz”! İşte bu kendini devrim partisi olarak görmeyen, sorunu salt kelimenin dar ve teknik anlamında bir savaşa indirgeyen, dolayısıyla kendini de salt bir “savaş tarafı” olarak gören bir mantığın dışı vurumudur. Bir kere düne kadar taşıdığınız devrim iddiasının bir samimiyeti ve ciddiyeti vardıysa eğer, ki kuşkusuz vardı, bu durumda sizin için savaş ya da barış sorunları askeri literatürün bildik tanımlarının ötesinde bir anlam taşımalıdır. Siz bir sosyal hareketsiniz; sizin temelde devrimci iktidar hedefine dayalı, öyle olması gereken, devrimci sosyal-siyasal hedefleriniz var. Siz ezilen bir halkın ulusal kurtuluş mücadelesini ezilen sınıfların sosyal kurtuluş arzusuyla birleştirmek iddiasındaydınız. Bu durumda sizin mücadeleniz devletler arası ilişkilere özgü savaş ve barış terimlerinin kısırlığı içinde ele alınabilir mi?

Ve siz işte bunun için, sorunu buna indirgediğiniz için, böylece devrimi tümünden terk

ettiğiniz için suçlanıyorsunuz, yoksa dar anlamda şu veya bu savaşı bıraktığınız için değil. Devrimi terk ettiğiniz bir yerde sizin savaşınız Kürt halkının kanının boşa ya da gerici politikalar için akıtılması anlamına gelir ki, böyle bir savaşın sürmesini hiçbir devrimci istemez, bu türden bir savaşı hiçbir biçimde de desteklemez.

Savaş politikanın başka araçlarla devamıdır. Biz devrimci bir savaşı neden destekleriz? Devrimci bir politikanın uzantısı olduğu, ona hizmet ettiği için. Hizmet ettiği politikadan koptuğu zaman, o savaşın bizim için hiçbir değeri yoktur. En iyimser bir durumda anlamsız ve çözümsüz bir savaştır. Sürdüğü ölçüde toplumu dejenere eder ve şovenizme zemin hazırlar yalnızca. Devrimci temellere oturmayan, devrimci amaçlara hizmet etmeyen bir savaşı, biz neden savunacakmışız ki? Kendi içinde gerilla hareketine, kendi içinde silaha tapınmamız olabilir mi bizim?

Dolayısıyla, devrimci temelini kaybetmiş bir savaşın bitmesine de hiçbir biçimde üzülmek gerekiyor. Tam tersine. Devrimci program, devrimci hedefler terk edildikten sonra, o savaşın hiçbir anlamı kalmaz. Sadece toplumun militarize edilmesine, devletin gerici şiddeti daha çok kurumlaştırmasına ve daha dizginsiz uygulamasına meşruluk zemini yaratır. Tekrar ediyorum, biz yaşanan sürece savaş bitirildiği için değil, devrim terk edildiği ve bugüne kadar devrim adına ve devrim sayesinde kazanılmış herşey ayaklar altına serildiği için şiddetle karşıyız.

Gerilla savaşı geline nokta devrim mücadelesinin önünü açmıyor mu, gerillayı geri plana çekersiniz, devrimci siyasal savaşı ön plana çıkarırsınız. Dağları ve kırları tutacağınıza, fabrikaları ve kentleri tutmaya yönelirsiniz. Kürt gençliğinin, Kürt halkının devrimci enerjisini fabrikalara, işletmelere, tarım çiftliklerine vb. başka yerlere yöneltirsiniz. Ama birileri için sorun mücadelenin önünü açmak değil, fakat onun kendisinden vazgeçmektir. Savaşın bitirilmesi adı altında devrim adına ne varsa terk etmek, emperyalist dünya sistemiyle ve Türkiye'nin kokuşmuş kapitalist düzeniyle bütünleşmektir. Burjuvazinin, onun devletin hizmetine girmektir. Dolayısıyla burada savaş ve barış ikilemi üzerinden büyük bir kavram kargaşası var. Büyük bir demagoji var. Rezil bir aldatıcı propaganda var. Tüm bunlar bilinçli bir biçimde yapılıyor ve bununla samimi insanlar ve sıradan kitleler aldatılıyor.

Sorun siyasal değil demek, Kürtler bir ulus değil demekle bir ve aynı şeydir

Haklı bir savaş yürütüyordunuz, tümüyle haklı ve meşru talepleriniz vardı. Bu talepler ortadan kalkmış değil ve bütün haklılığını ve meşruluğunu koruyor. Ulusal sorunun siyasal nitelik taşımadığını iddia etmek tarihle, bilimle, gerçekle alay etmektir. Her ulusal sorun siyasal bir sorundur. Adı üzerinde, uluslar arasındaki eşitsizlik sorunudur. Uluslar sosyal, siyasal varlıklardır. Ve ulusal sorun, bunlar arasındaki eşitsizlikten, bu eşitsizliğin bir baskı ve kölelik ilişkisi oluşturmasından doğar. Ulusal sorunun çözümü işte tam da bu eşitsizliğin giderilmesidir. Ulusal sorun tümüyle bir siyasal

sorundur. Kültürel kimlik burada siyasal sorunun bir parçasıdır. Siyaset dediğiniz; yoğunlaşmış ekonomidir, yoğunlaşmış kültürdür, yoğunlaşmış ideolojidir. Siyaset bütün bunların ortak bileşkesidir. Siyasal kimlik; bir sınıfın iktisadi, sosyal, kültürel, ideolojik, psikolojik, bütün bir özelliğini, kimliğini, çıkarını kaynaştırır kendisinde. Yani kültürel olan siyasal olana karşıt değildir. Bir ulus varsa onun tabii ki bir kültürü vardır. Hayır, bizim sorununuz siyasal değil, kültürel diyebilir misiniz?

Ama bunu Türk devleti bugün size İmralı üzerinden söylettiriyor. Tabii ki bunu boşuna yapmıyor. Kürt sorununun siyasal niteliğini kabul ettiğiniz zaman, bir ulusal varlığı kabul etmek ve onu bu konum ve kimliği üzerinden muhatap almak zorundasınız. Türkiye Türkler'den ve Kürtler'den oluşuyor, Misak-ı Milli aslında Türkiye ve Kürdistan denilen iki ülkenin birleşik bir bütünüdür, demek zorundasınız. Bunun kabul edildiği bir durumda ise, sorun karşınıza ilişkilerin tepeden tırnağa buna göre yeniden düzenlenmesi olarak çıkar. Türk burjuvazisi yıllardır bunu dememek için topyekun bir kirli savaş yürüttü ve sonunda kendi iradesini, bunun ifadesi tezlerini size kabul ettirdi. Sizin şimdi “büyük barış” dediğiniz şey bunun ifadesi bir büyük, büyüklüğü ölçüsünde de utanç verici olan bir teslimiyetten başka bir şey değil.

Bir ulusun varlığından söz ediliyorsa, bu bir siyasal varlıktır. Kültürel varlık bir alt kimliktir; Ermeniler'e, Rumlar'a bir takım başka azınlıklara tanınan türden kültürel halklar sorunudur. Oysa bir ulusun varlığının kabulü, beraberinde ulusların siyasal eşitliği talebini getirir. Bireylerin kanun önünde vatandaşlık statüsündeki eşitliği, adına “anayasal vatandaşlık” denilen resmi devlet tezi, ulusal sorunla ilgili bir konu değildir. Bu pekala etnik yönden homojen bir toplumda da söz konusu olabilen bir hukuksal eşitlik sorunudur. Resmi devlet tezi lütfedip bunu bireylerin ana dillerini ve folklorik kültürlerini kullanabilme hakkı ile birleştiriyor. Önemle altı çizilmelidir; ulusal bir topluluk olarak Kürtler'in değil, vatandaş olarak tek tek Kürt bireylerinin. İmralı duruşmalarından beri kamuoyunu yönlendiren ve kontr-gerilla ile iç içe çalışan sözde bilim adamları ve uzmanlar bu noktanın altını özenle çiziyorlar, zira liderliği şahsında Kürt hareketini bu noktaya kadar geriletmiş bulunmaktadır. Buradan bakıldığında, Türkiye'deki hristiyan azınlıkların, hiç değilse “topluluk” olarak, çok daha geniş ve kapsamlı hakları var.

Ulusal sorunun siyasal anlamını ve dolayısıyla kapsamını inkar etmek, tarihle ve bilimle alay etmektir. Ulusal sorun beraberinde ulusal eşitlik sorununu getirir. Bu tarihin bir gerçeği. Biz insanlığın uluslara bölünmesine çok hayran değiliz, bu durumun hep böyle sürüp gitmesi de çok arzu ettiğimiz bir durum değil. Bizim ideallerimiz içerisinde ulusal ayrımların tarihi süreç içerisinde ortadan kalkması, silinmesi de vardır, tek bir insanlık ailesi bizim nihai hedeflerimizden biridir. Uluslar birer tarihi kategoridir, tarih içinde ortaya çıktıklarına göre, tarihin ileriki evrelerinde de silinip gideceklerdir.

Ama ulusların varlığı bugünkü tarihsel evrenin hala katı bir realitesidir. Ulusların varlığını kabul etmeden, onlar arasındaki eşitsizliği gidermeden, onlar üzerindeki baskıyı ortadan kaldırmadan, ulusların gelecekteki tarihsel yok oluşunu da hazırlayamazsınız. Baskı ve eşitsizlik olduğu sürece ulusal ayrımlar pekişir, ulusal önyargılar güçlenir, bir tarafta sosyal şovenizm, öte tarafta ezilen ulus milliyetçiliği sürekli olarak güç kazanır. Ulusal

Kürt Ulusal Sorunu-2

Teorik Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

ayrımları azaltmak, ulusal önyargıları darbelemek mi istiyorsunuz, o zaman eşitsizliği giderin, kardeşliğin ve yakınlaşmanın, giderek birleşip bütünleşmenin önünü açın. O zaman ulusal kimlik giderek zayıflar, ortak kimlik git gide ön plana çıkar.

Sorunun üstünden atlayarak barışa ulaşamazsınız

Fakat işte tam da bunu başarabilmek için ulusal sorunun üstünden atlamayın, onu köklü bir biçimde çözün. Çözüm nerededir? Çözüm ulusların özgürlüğünde ve eşitliğindedir, gönüllü birliği, giderek tarihi kaynaşmayı ancak bu sağlayabilir. Tüm bunları ise ancak devrim ve sosyalizm gerçekleştirebilir. Bilimin dediği ve tarihin kanıtladığı budur. İnanmayanlar Sovyetler Birliği ile eski Sovyet cumhuriyetlerinin bugününü, devrim sonrası Yugoslavya ile dünkü Yugoslavya halklarının bugününü karşılaştırabilirler. Bu açıdan “Çözüm devrimde barış sosyalizmde!” sloganı, sorunun çözümünün tek gerçek ve gerçekçi çözümüdür. Tüm öteki çözümler sahte, geçici ve iğretidir. Kapitalist ilişkiler ulusal sorunu ve çatışmayı döne döne yeniden üretir. Kapitalizmin ulusal sorunun çözümünde iflas ettiği, çözer gibi görüldüğü sorunu yeni biçimler altında yeniden yeniden ürettiğini, daha Ekim Devrimi’ni izleyen ilk yıllarda, komünistler tarafından emperyalist savaşı izleyen zengin olgusal gerçeklere dayanılarak ilan edildi.

Ekim Devrimi’inin açtığı yolda ilerleyen Sovyet Birliği ulusların özgürlüğüne ve eşitliğine dayalı bir birleşme ve kardeşleşmenin pratik olarak nasıl gerçekleştirileceğini gösterdi. Özgürlük ve eşitlik temeline dayalı bir Sovyet cumhuriyetleri birliği süreci, ortaya zamanla Sovyet halkı diye bir kimlik çıkardı. Bu ulusların ve azınlıkların kendi milli özelliklerini ve zenginliklerini yitirmesi değil, tersine bunu özgürce yaşayabilmelerinin ürünü bir üst kimlikti. Hitlerin savaş makinasına karşı bu birleştirici kimliğin bayrağı altında savaşıldı, savaşan, sosyalist anavatani savunan “Sovyet” kimliği içinde birleşmiş bir tek halktı, “Sovyet halkı”ydı. Ne zaman ki, sosyalizmin kuruluşu süreci zaafa uğradı ve süreç tersine döndü, ne zaman ki sosyal eşitsizlik yeniden boyverdi, ne zaman ki gide gide çıkarları uzlaşmaz sınıflaşmalar yeniden oluştu, bu sınıfsal ayrımların ürünü olan her türlü kötülük ve sorun da yeniden kendini göstermeye başladı. İşte o zaman yeniden din, yeniden milliyetçi önyargılar güç kazandı. Önce halklar arasındaki güven ve kardeşlik zedelenmeye, zayıflamaya başladı. Yıkılışın ardından yeni burjuvazinin çıplak iktidarını yeniden kurmasıyla birlikte, her türlü sorun, kötülük ve pislikle birlikte bugünkü dinsel ve etnik boğazlaşmalar da tüm yıkıcılığı ve acımasızlığı ile yeniden boy verdi.

Düşünün ki, bugün bu duruma düşürülen bu aynı halklar, bir zamanlar, Hitler faşizmini birlikte tarihe gömmekle övünen bir tek Sovyet halkını oluşturuyorlardı, bu onlar için bir ortak kimlikti ve onlar bununla övünüyorlardı, bunun ortak gururunu yaşıyorlardı.. Neye borçluydular bunu? Ulusal kimliklerin özgürce varlığına, tüm ulusların eşitliğine, tüm azınlık milliyetlerin meşru haklarının tanınmasına borçluydular. Bugün en rezil çarpıtmalara ve inkara konu edilen Sovyet devrimi, kabile toplumlarından modern uluslar yarattı, bu açık gerçeği hangi çarpıtma ve inkar gizleyebilir. Bugünün “Türki cumhuriyetleri” modern ulusal gelişmelerini neye boçlular acaba?

Ekim Devrimi gerçekleştiğinde Orta Asya’da modern uluslardan en ufak bir iz ve eser yoktu, bir takım feodal, yarı-feodal kabileler vardı yalnızca,

mollaların egemenliğinde Buhara’da, Samara’da bir takım bölünmüş fedodal şeyhlikler vardı sadece. Gerici sınıfların, mollaların, yarı-feodal sınıfların egemenliğinde bir takım Ortaçağ toplulukları vardı. Ekim Devrimi’nin Çarlığın “halklar hapisanesi” içinde tuttuğu halklara sağladığı özgürlük ve eşitlik, dahası yüzyıllarca süren ezilmişlikten gelen eşitsizlikleri gidermek için uyguladığı pozitif ayrımcılık politikası, oralarda süreç içinde gelişmiş ve uygarlaşmış modern ulusları yarattı. Bugün Türk gericiliğinin “Türklük dünyası” adına pek övdüğü modern Orta Asya cumhuriyetleri tümüyle Ekim Devrimi’nin ürünü olmuşlardır. Bundan dolayıdır ki, Lenin’in heykelleri yıkılışa rağmen bu cumhuriyetlerin bir kısmında ayakta kalabilmiştir.

Ulusların eşitliğini gerçekleştirmeden, onların ulusal ve kültürel kimliklerinin özgürce gelişip serpilmesinin koşullarını yaratmadan, ulusal önyargıları yok edemezsiniz. Tarihin diyalektiğidir bu. Önce bastırılmış kimliği özgürleştirmek, ulusal kimlikler arasındaki eşitliği sağlamak zorundasınız. Bu eşitlik gerçekleştiği ölçüde farklılık ihtiyaç olmaktan çıkar. Giderek uluslar ortak kimlikler içerisinde kaynaşmaya başlarlar. Bu çok doğal bir süreç olarak yaşanır.

Bırakılan kurtuluş bayrağı başka ellere geçecektir

Bu ülkede 70 yıldır bastırılmış bir kimlik, bir ulus var. Bu ulusun haklı ve meşru talepleri var. Ne olacak bunlar? Barış kendi içinde güzel bir sözdür de, bu sorun çözülmeden gerçekten barış gelebilir mi, halklar kardeş olabilir mi? Şimdi İmralı savunmalarında deniliyor ki; Türkler bir üst kimliktir, tabii ki devlete ulusal rengini onlar verecektir, tabii ki resmi dil Türkçe olacaktır. Peki siz teslimiyetinizin gereği olarak bunu böyle söylediğiniz zaman, bu sorun çözülmüş mü oluyor? Böylece artık yeni bir barış ve kardeşlik dönemi mi başlamış olacak? Siz Kürt dilini, Kürt kimliğini, Kürt ulusal varlığını Türklerle eşit kabul etmediğiniz sürece, bu sorun ortadan kalkar mı? Sorunu çözmeyip yalnızca üstünden atladığınız, ya da daha da kötüsü yalnızca üstünü örttüğünüz zaman, böylece barışa mı ulaşmış oluyorsunuz? Sorunu çözmeden bıraktığınız zaman, bu sorun uğruna yeni mücadele ve savaşların gündeme gelmesini engelleyebilir misiniz? Hayır, bunların hiç biri olmayacak. Sadece 15 yıllık bir birikimi boşuna tüketmiş olursunuz, halklar yeni 10-15 yıllar yaşamak zorunda kalırlar.

Devrim çok zor, gerçekleşemez, gerçekçi olmayan bir çözüm olarak görülüyor. Ama tarih gösteriyor ki, tek gerçekçi çözüm, tek gerçekleştirilebilir çözüm, devrimci çözümdür. Sorunun devrimle çözüldüğü yerlerde halklar uzun bir süre nefes alabilişlerdir. Çözülmediği yerde

Bu ülkede 70 yıldır bastırılmış bir kimlik, bir ulus var. Bu ulusun haklı ve meşru talepleri var. Ne olacak bunlar? Barış kendi içinde güzel bir sözdür de, bu sorun çözülmeden gerçekten barış gelebilir mi, halklar kardeş olabilir mi? Şimdi İmralı savunmalarında deniliyor ki; Türkler bir üst kimliktir, tabii ki devlete ulusal rengini onlar verecektir, tabii ki resmi dil Türkçe olacaktır. Peki siz teslimiyetinizin gereği olarak bunu böyle söylediğiniz zaman, bu sorun çözülmüş mü oluyor? Böylece artık yeni bir barış ve kardeşlik dönemi mi başlamış olacak? Siz Kürt dilini, Kürt kimliğini, Kürt ulusal varlığını Türklerle eşit kabul etmediğiniz sürece, bu sorun ortadan kalkar mı? Sorunu çözmeyip yalnızca üstünden atladığınız, ya da daha da kötüsü yalnızca üstünü örttüğünüz zaman, böylece barışa mı ulaşmış oluyorsunuz? Sorunu çözmeden bıraktığınız zaman, bu sorun uğruna yeni mücadele ve savaşların gündeme gelmesini engelleyebilir misiniz? Hayır, bunların hiç biri olmayacak. Sadece 15 yıllık bir birikimi boşuna tüketmiş olursunuz, halklar yeni 10-15 yıllar yaşamak zorunda kalırlar.

mesele dejenere olup sürünüyor. Irak’da kaç kere barış oldu, kaç kere otonomi verildi, peki sonuç ne oldu? Sonuç hala savaş, hala çatışma ve yıkım, hala sonu gelmez acılar, orası hala bir savaş alanı, tam olarak militarize edilmiş bir toplum yaşamı var orada. Bu sorunu 200 sene önce çözmüş görünen modern burjuva uluslar bile, ulusal farklılık, ulusal düşmanlık, ırkçılık üretiyorlar. Belçika bunun somut bir örneği. Kapitalizm bu sorunu sürekli üretiyor çünkü.

Dolayısıyla, sorun “savaş mı barış mı” sahte ikilemi üzerinden konulamaz. Sorun, ezilen bir ulus varsa, bu eşitsizliği gidermek sorunudur. Bu sorun var olduğu sürece, bu sorun uğruna mücadele haklı ve meşrudur.

Siz teslim olmakla bir şeyi çözmüş mü oluyorsunuz? Kürt halkı ulusal kimliğini hissetti, ulusal onuru hissetti, ulusal varlık arzusunu yaşadı. Bunu yok edebilir misiniz? Bu ilk umutsuzluk ortamında bir süre için Kürt halkını hareketsiz kılabilirsiniz. Peki siz bu umudu yok edebilir misiniz? Üç yıl sonra Kürt halkı bunun muhasebesini yapamayacak mıdır? Ne oldu bizim ulusal kimliğimiz, ulusal özlemlerimiz, ulusal eşitsizliğimiz demeyecek midir?

Çünkü bir rejim var ve herşey Türk kimliği üzerine oturuyor, herşey Türk kimliği üzerinden formüle ediliyor. Dahası, Türkiye bölge lideri olsun diyorsunuz da, Türkiye bölge liderliği seferlerine Türk kimliğiyle çıkıyor. Orada kardeş Türki cumhuriyetler var, biz de onların öncüsüyüz, denilerek çıkılıyor, yayılmacı seferlere. Ortak Türk kimliği, ortak Ergenekon kimliği öne çıkarılarak, bu ırkçı-turanist bir tarzda yüceltilerek, bunun üzerinden ABD emperyalizminin hizmetinde bir yayılmacılık macerasına giriliyor. Bu kimlik bu şekilde üste çıkarıldığı sürece, bu tersinden Kürt kimliğinin iyice ezilmesini ve eritilmesini gerektirir. Bu durumda siz Kürt halkının özgürlük ve eşitlik arzusunu bastırabilir misiniz, bu mesele öyle papazca temennilerle ve Türk burjuvazisinin yayılmacı saldırgan emelleri okşanarak çözülüp ortadan kalkar mı?

Bugün yaşanan sadece şudur: Birileri bayrağı bırakıyorlar. Ama başkaları bu bayrağı yeniden yükselteceklerdir. Yükseltmek kabiliyeti olan sınıflar, o sınıfların temsilcisi olan akımlar bu bayrağı yeniden ellerine alacaklardır. Hepsi bu.

(Devam edecek...)

“Şerefsizce yaşamaktansa şereflice ölmek tercihimdir”

Şereflice öldüler!

Ulucanlar katliamının bugün 67. günü. Bu zaman zarfında çok şey yazılıp çizildi ve okuduk. Ama bunlar yeterli değil. Herşey yazılarda ve türkülerde kalmamalı. Ulucanlar'daki direnişçi öncülerimizin sesleri nasıl dünyada yankılandı ise, biz de onları örnek almalıyız, haykırışlarımızı duyurmalıyız. Eminim alçaklar yataklarında rahat uyuyamıyorlardır. İnerinden korkuyla çıkıyorlardır. Çünkü her an direnişçilerin nefeslerini enselerinde, seslerini de kulaklarında duyacaklardır. Tıpkı 26 Eylül'de kanlı şamarı suratlarına yedikleri gibi...

“Kan su ile yıkanır” derler. Hayır, biz kanı kanla yıkayacağız! Türkiye'nin kan gölüne dönüştüğü şu sıralarda sözde aydınlarımızın (isim vermeme gerek yok, herkes biliyor) barış peşinde koştuklarını görüyoruz. Bu aydınlarımıza bundan 67 gün önce Ankara'nın göbeğinde kanlı bir katliam olduğunu hatırlatalım. Belki duymamışlardır ya da unutmuşlardır. Anlamadığım bir konu var, neyin barışını yapıyorlar? TC ne vaad etmiş? Cumhuriyet'in önüne dibi boş bir demokratik sıfatı eklemenin karşılığı ne oldu? Onca bedeller ne için ödendi?

Unutanlara ve duymayanlara tekrar hatırlatalım. Ulucanlar'da 10 can, 10 fidan, 10 devrimci ve genç beyin yok edildi. Bedenleri parçalandı, alçakça yapılan her tür işkencelere maruz kaldı ve kahpece kurşunlandı. Bizim çocuklarımızın cesetlerini bile çaldılar ya da çalmaya kalktılar. Faşist Abdullah Çatlı'nın cenazesinde parlamenterler boy gösterirken, tepki bir yana övgüler yağıdırıyorlardı. Bizim çocuklarımızın cenaze törenleri ise bir asker ve polis yığınağına döndü. Ama bir kez daha yenildiler. Çünkü yenilgi onlar için bir gelenek haline gelmiştir. Cenazemizi getirirken aldanmadık, aldattık. Habib'in cenazesini 8 saatlik yolda 13 saatte getirdik. Kendini akıllı sananlar hayal kırıklığına uğradılar ve hırslarını cenaze törenine katılmak isteyenlere saldırmak ve tutuklamakla aldılar.

Bizleri yıldıramazlar! İçimiz öfkeyle doludur. TC yıllar öncesinde işlediği suçları yıllar sonra açıklıyor. Tıpkı Deniz Gezmişler'i idam ederek işledikleri suçlar gibi, bu açıklamalar da. Bahçelievler katliamını zamanın emniyet müdürü açıkladı: Katledilen gençlerin eterle bayıltılıp sonra da telle boğulduklarını, eter şişesini kendisinin ele geçirdiğini ve delil olarak sakladığını, bu eter şişesinin Ankara Numune Hastanesi'nin ameliyathanesinin ecza dolabından kimin tarafından alındığını ispatladıklarını söylüyor. Bugün bu olayın katili olan ve 7 idamla yargılanan Haluk Kırıcı için özel af yasası hazırlanabiliyor. Bu düzen, bu kanlı rejim budur işte.

TC yöneticilerine bir kez daha soralım: Ulucanlar katliamını ne zaman itiraf edeceksiniz? Bunun planlı bir faşist katliam olduğunu ne zaman açıklayacaksınız? Çocuklarımız niçin katledildiler? Yatak için mi, tünel için mi, hücre sistemini gerçekleştirmek için mi?

Habip'in sık sık kullandığı bir söz vardı: “Şerefsizce yaşamaktansa şereflice ölmek tercihimdir”, derdi ve şereflice öldü. Dün *Radikal*'de bir yazı yayınlandı. Öldürülenler suçluymuş. Buna alıştık, bu Türkiye'nin kanlı faşist rejiminin bilinen geleneği. Ölenlerin çoğu silah taşıyormuş, buna ancak gülünür. Onlarda silah olacak ve sizden ölü olmayacak! Yazdıklarınıza kendiniz de inanmıyorsunuz, ama halkı aptal yerine koymaya bir kere alışmışsınız.

Şehit olursam, anıtımı yol üstüne yapsınlar, anıt taşıma kızıl bayrağı çizsinler. Gelip geçen yoldaşlar, burada bir komünist yatıyor desinler.

Habip'in ablası

“Sen direnmeyi bilirsin...”

Merhaba dayı;
Daha önce de sana yazmıştım. Mektubuma cevap gönderememiş, teşekkür etmiştin ve zamanım yok cevap yazmaya, demiştin. Bu yazdıklarım da yanıtsız kalacak.

Senin için gençlik çok önemliydi? Gerçekten de eğitimine ihtiyacımız var.

Dayıcığım seni ilk gördüğüm günü hatırlıyorum. Askerden yeni gelmiştin, gezmeye gitmiş, fotoğraf çekmiştik. Seni daha sonra Buca Cezaevi'nde görmüştüm, babamla beraber. Şimdi diyorum ki, o zaman biraz daha büyük olsaydım da olayları kavrasaydım, herşeyin farkında olsaydım. Çok istedim Ankara'da görüşüne gelmeyi. Annem hep oyaladı, maddi zorluklardan dolayı. Nereden bilebilirdim ki seni bir daha göremeyeceğimi... Taa ki 30 Eylül gelip çatana kadar.

26 Eylül'de Ulucanlar'da katliam olduğunu duyduk. Anlamıştım senin başına gelenleri. Kendi kendime teselli veriyorum, olamaz, bu kadar kolay ölemez, diyordum. Habib Gül adını duydukça, kendi kendimize yanlılık olmuştur diyorduk. Ama hainlerin şakası olmazmış, korkularımız gerçek oldu.

30 Eylül sabah saat 06:00'da, yıllardır ayak basmadığın Helvacı'ya geliyorsun. Telefon geliyor, teyzem “köprüdeyiz, geliyoruz” diyor. Hepimiz kapıdayız, sokaklar hınca hınç dolu. Misafirimiz geliyor diye herkes ayakta. Çok geçmeden cenaze arabasının farları gözümüzü kamaştırıyor. Omuzlara alınıyorsun. Alkışlarla, zılgıtlarla ve sloganlarla karşılanıyorsun. Kendi elinle yaptığın evin bahçesinde sin. Hep yengeme soruyormuşsun, erik ağacı büyüdü mü? diye. Yengem bağılıyor, “hep sorduğun ağacın altındasın, aç gözlerini bak” diyor. Çiğdem'e sesleniyor, “babanı öp, hoşgeldin de, yıllardır gelmemişti” diyor.

Ve o an geliyor, seni görüyorum. Hainler belli ki seninle çok uğraşmışlar. Ama yine de bu güzel insanın güzelliğini bozamamışlar. Güzellik senin ruhundan geliyor. “Ağlamayı sevmiyorum, kimse ağlamasın” demişsin. Hemen toparlandık, istediğin gibi. Çünkü daha işimiz vardı. Gözyaşlarımızı içimize akıttık. Her taraf kuşatılmıştı. Senin ne kadar büyük bir insan olduğunu bir kez daha anlıyorum. Böyle onurlu bir ölüm herkese nasip olmaz.

Yola çıktık, yürüyüşe geçtik,” dağıtırım” diye tehditler alıyoruz. Siz “görevinizi” yaptınız, bırakın biz de görevimizi yapalım, diyoruz. Sloganlar yükseliyor, yoldaşların seni son yolculuğuna uğurlamaya gelmişler. Bazı zorluklardan sonra mezarlığa geliyoruz. En zor an, insanın sevdiği bir insanı kendi eliyle toprağa vermesi... O an aklımdan şu geçiyor, hadi dayı sen direnmeyi bilirsin, bizimle de diren...

Seni çok seviyoruz!
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yeğenin

Habip Gül'ün Buca

Cezaevi'ndeyken ablasına

gönderdiği yeni yıl kartı:

Sömürsüz, baskısız, sınıfsız bir toplum için!...

Yeni yılınızı kutlarım, diyorum, ama içim burkuk. Çünkü yeni yılın biz ezilenlere zulüm, yoksulluk, baskı, kan, sömürüden başka bir şey getirmeyeceği kesindir. Ama biz sosyalistler hep yeniyi, güzeli, iyiyi severiz. Yeni yıl idealimiz olan sömürsüz, baskısız, sınıfsız bir toplum için mücadelemizi yükselttiğimiz anda anlamlı olacaktır.

Güzeldir

Öğrendikçe dövüşmek,

Dövüştükçe özgürleşmek

Sevmek

Sevilmek

Ve zaferi

Gamzesinden öpebilmek

Güzeldir.

Selam ederim, hayatınızda mutluluklar dilerim.

Nevzat

On'ların anısına...

26 Eylül, şafak henüz sökmedi,

anaların çığlığı isyana çağırıyordu.

Birden tamtamların ulumaları duyuldu

Savaş çanlarıydı bunlar

Siperlerde hazırdu yoldaşlar

“Bedel ödedik, bedel ödetmeden asla!”

Bir rüzgar esti

Anadolu'nun buğday kokan yaylalarından

Karadeniz'den Mustafa Suphi'nin sesi karıştı

Doğuya, batıya, güneye ulaştı isyanımız.

Tamtamcılara emir vermişti tamtamcı başı

Yakın, yıkın, öldürün!

Ulucanları ölücanlar mı yapacaksınız?

Be hey! “Cesaretiniz varsa gelin!”

Bizler on yıllardan beri baş eğmedik

Mahirleri, Denizleri, Ulaşları, İbrahimleri

Rosaları, Liebknechtleri teslim alabildiniz mi?

Sırf gece rüyalarınızda,

Boğazınıza ezilenlerin nasırlı elleri sarıldığı için

Kan ter içinde uyanıyorsunuz kuş tüyü

yataklarınızdan

bir daha aynı rüyayı

görmemek için...

26 Eylül, şafak söküyor

Yine aynı rüyayı görmüştünüz.

“Vardık, varız, var olacağız!” diyorlar...

İşte bunun için,

en büyük tamtamcı emir verdi.

Yakın, yıkın, öldürün!

Rüyalarınızda boğulmamak,

ezilenlerin ayak seslerini duymamak için...

İşte yeniden haykırıyoruz. ON'larla birlikte

“Devrimciler ölmez, devrim davası

yenilmez!”

P. Çağlar

Ulucanlar iddianamesi: İddianamenin hazırlayıcıları

faşist katliamın suç ortaklarıdır

Nazi türü katliama Nazilere yakışır senaryo

Devletin cezaevlerine yönelik politikası her zaman imha ve teslim almaya göre şekillenmiştir. Bugüne kadar da bu politikalar çerçevesinde bir dizi katliam gerçekleşmiştir. Buca, Ümraniye ve Diyarbakır'dan sonra, son olarak Ulucanlar adını tarihe kanla yazdırmıştır. T.C. tarihinin en kapsamlı ve en vahşi cezaevi katliamı olarak nitelendirilebileceğimiz Ulucanlar'da, diğerlerinden farklı olarak, başta ateşli silahlar olmak üzere, gaz bombası, köpük, tazyikli su, kimyasal sıvılar v.s dahil, tutsakları etkisiz bırakmaya/imha etmeye yönelik her türlü araç ve yöntem kullanılmıştır.

Ama Ulucanlar katliamının en ayırtedici özelliği, oldukça kapsamlı/ayrıntılı bir plan dahilinde gerçekleştirilmiş olmasıdır. Planın ilk aşamasında, kamuoyunu bu katliama hazırlamak için medyanın bir hafta önceden seferber edilmesi bulunuyor. İkinci aşaması, uygulamanın kendisidir. Saldırı sırasında kontrgerillanın özel yetiştirilmiş silahlı timleri dışında, Ankara Emniyeti TEM, JITEM, MİT, Cezaevi yönetimi, infaz koruma memurları, hatta itfaiye bile kullanılmıştır. Devrimci tutsaklar, yangın köpüğü, tazyikli su ve ateşli silahlarla etkisiz hale getirildikten sonra, ancak "ele geçirilebilmiş" ve vahşete, görülmemiş boyutlarda bundan sonra devam edilmiştir. Ateşli silahla öldürüldüğü saptanan devrimci tutsakların bedenindeki işkence izleri, sistemin ve saldırıda kullandığı yaratıkların özelliğini anlatmaya yeter.

Planın asıl kapsamını ortaya çıkaran ise üçüncü aşamasıdır. Yani yargı aşaması. 10 devrimci tutsağın katledilmesi, onlarcasının da yaralanmasının ardından, devlet, katliam karşısında kitlelerin duyarsızlığından da güç alarak, "ne pahasına olursa olsun" saldırılarını sürdürmekte kararlı olduğunu kanıtlarcasına, katliamın mağdurlarını, yani devrimci tutsakları suçlu ilan eden bir iddianameyle kamuoyunun önüne çıkmış bulunuyor.

Katliamın üstünden 2.5 ay geçtikten sonra, nihayet, Ankara Cumhuriyet Savcılığı yaptığı soruşturmayı tamamlayarak iddianameyi hazırladı ve sonuçta vahşi bir planlı faşist katliamın hedefi olan devrimci tutsakları "suçlu buldu". Katliamcı katiller hakkında göstermelik bir dava açmaya bile gerek duymadı. Bu kontr-gerilla cumhuriyetinde şimdi görev silahlı çetelerden "cüppeli" çetelere devredilmiş bulunuyor.

Soruşturma kapsamında, 5 devrimci tutsağı öldürmekten ve 47 tutsağı yaralamaktan 145 güvenlik görevlisi hakkında "görevsizlik kararı" veriliyor. Çünkü deniliyor iddianamede; "güvenlik kuvvetlerinin yaptıkları tüm ihkazlara ve gösterdikleri çabalara rağmen teslim olmayıp onların yaralanmalarına sebep olmaları üzerine, güvenlik kuvvetleri, hem kendilerini hem diğer tutukluları korumak, terörist tutukluların kaçmalarını önleyip, ateş etmelerine engel olmak için, Jandarma Teşkilat Görev ve Yetkileri Nizamnamesi'nin 39. maddesi gereğince mukabil ateş açmış ve neticede 5 terörist tutuklu ölmüş, bir kısmı da yaralanmıştır. Yukarıda açıklandığı üzere güvenlik kuvvetleri arama sırasında direnen ve kendilerine ateşle karşılık verip, yaralanmalarına sebep olan terörist tutsaklara karşı

Jandarma Teşkilat Görev ve Nizamnamesinin 39. maddesindeki yetkilerini kullanmışlardır."

Tıpkı 1000 operasyonda olduğu gibi, tıpkı son olarak Adana'daki kanlı infazda olduğu gibi...

Asıl iğrenç ve tamda Hitlerci faşistlere özgü olanı ise, yaralı tutsaklara karşı açılan davadır. Buna göre devrimci tutsaklar birbirlerini öldürmüşlerdir. Güya 15 güvenlik görevlisini yaralamaktan ve 5 devrimci tutsağı öldürmekten, 85 devrimci tutsak hakkında; "adam öldürmek, faili gayri muayyen şekilde adam öldürmek, adam öldürmeye tam teşebbüs, yaralamak, cezaevi idaresine karşı ayaklanma, 6136 sayılı yasaya muhalefet, patlayıcı madde bulundurmak, cezaevi binasında zarara sebebiyet vermek" suçlarından, başta idam olmak üzere onlarca yıl hapis cezası isteniyor.

İddianame adı altında düzenlenen bu senaryonun iğrençliği bile, devletin bu katliamı ne kadar özenli/ayrıntılı bir planlamayla gerçekleştirdiğini anlatmaya yeter.

Birincisi, öldürülen tutsaklar ikiye ayrılmıştır. Arkadaşlarınca öldürüldüğü iddia edilen tutsaklarda, otopsi raporları ile de kabul edilen yoğun işkence izleri vardır. Bunları açıklamakta güçlük çekeceğini düşünen devlet, işkenceci kimliğinden de sıyrılmaya çalışmıştır.

İkincisi, ilk 5 kişiyi öldürmekten sorumlu olan 145 kişinin rütbesine ve sorumluluk alanına bakıldığında, bunların da özel olarak seçildiğini görüyoruz. (Kuşkusuz bunların içinde tetikçiler, TEM elemanları ve infaz koruma memurları yok.) Jandarma yarbay ve jandarma onbaşı arasında değişen sorumlulukları olan görevliler, Ankara'nın her ilçesinden 2'şer 3'şer seçilmiş durumdadır.

Üçüncüsü ise iddianamedeki yalanlardır. 2 itirafçı ve infaz koruma memurlarının ifadelerinden yola çıkarak hazırlanmış iddianame, baştan sona kadar birbirini tutmayan senaryolarla dolu. Ancak açıkça belli olan bir şey var ki, bizim de daha önce ifade ettiğimiz gibi, saldırının gerekçesi kesinlikle koğuş sorunu değil. 7. koğuşun işgal edilmiş olması bir cümle arasına sıkıştırılmış şekilde geçiyor. Operasyonun gerekçesi olarak ise arama yaptırmıyorlardı, tünel vardı, ihbarlar vardı, sayım vermiyorlardı vs. gibi açıklamalar yapılıyor.

Söyledikleri yalanlardan biri ise, tutsakların kendilerine ateş açtığı ve 6 tane görevliyi yaraladığıdır (biri başından olmak üzere). Ancak bu güne kadar ne bir yaralı asker ne de tedavi oldukları yer üzerine hiç bir açıklama yapılmamıştır.

Tam da nazilere özgü olan en büyük yalan ise, tutsakların birbirini vurdukları iddiasıdır. Burada tutsakların silah taşıdığı, birbirleriyle çıkar ilişkileri temelinde anlaşmazlıkları olduğu, her nasılsa askerler teslim olun dediklerinde birlikte barikat kurdukları, sonrasında teslim olmak isteyenlere ateş açıldığı vb. gibi iğrenç senaryolar yazılmıştır. İddianamedeki en temel noktalardan biri de, devletin Ulucanlar'da katledemediği bazı devrimcileri, bu süreçte hedef göstermesi, onlara yönelik katletme hesaplarını sürdürmesi, hiç olmadı onlarca yıl daha cezaevlerinde tutmak istemesidir.

Toplamından bakıldığında, bu iğrenç planın her

adımının, kendi içinde ulaşmak istediği bir hedef olduğu görülecektir. İlk aşamanın hedefi kamuoyunu hazırlamaktır. İkincisinin; simgeleşen kimlikleri imha etmek (Habip ve Ümit üzerinden komünist hareket ayrıca özel hedeftir), artı, katliamı azgın bir terörle gerçekleştirerek kitlelere gözdağı vermektir. Üçüncü aşama, kararlılık gösterisini ifade ediyor ve iddianameyle başlatılmış bulunuyor. Devamı, yapımı tamamlanan hücreleri kullanıma sokma çabasıyla gelecektir. İddianame sahipleri, devrimcilerin birbirini öldürdüğüne gerçekten birilerini inandırabileceklerini düşündükleri için değil, hücre tipi saldırısını sürdürmeye zemin döşemeye devam etmek için bu senaryoyu hazırlamışlardır.

Bu iddianameyi hazırlayanlar, böylece faşist katliamı gerçekleştirenlerin emir kulları olduklarını da ortaya koymuşlardır. Bu ancak karanlık kontra çetelerine özgü bir iddianame olabilir. Ulucanlar'daki katliamın içyüzü çoktan ayan beyan ortaya çıkmışken, kalkıp kamuoyu ile alay edencesine ve üstelik "adalet" adına böyle bir iddianame hazırlayabilmek için, karanlık güç odaklarının emir ve komutası altında çalışıyor olmak gerekir. Bu iddianamenin altında imzası olan savcılar, hazırladıkları iddianame ile kendilerinin de iğrenç faşist katliamın suç ortakları olduklarını göstermişlerdir.

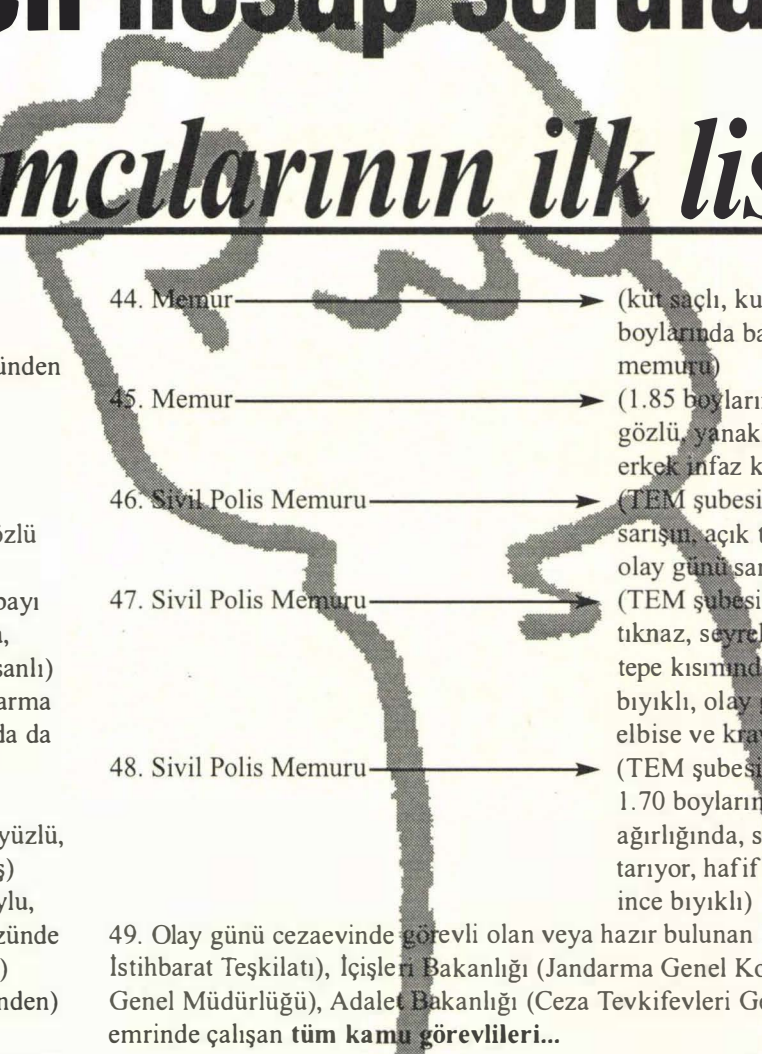
Ulucanlar operasyonu henüz tamamlanmamıştır. Cezaevlerindeki devrimci tutsaklara karşı yeni ve kapsamlı bir saldırı dalgası daha hazırlanmaktadır. Sistem, devrimci hareketi sindirmeden devrimci tutsakları hücrelere atamayacağını gayet iyi bildiğine göre, hücre tipi saldırısının, salt tutsak devrimcileri değil, ama doğrudan devrimci hareketin kendisini hedeflediği görülmelidir. Ve, devrimci hareket şahsında da sınıf hareketini. İşçi sınıfını ve emekçi kitleleri köleleştirmeden emperyalizme uyumun, devrimci hareketi sindirmeden kitleleri köleleştirmenin imkansız olduğunu bilen düşmanın, cezaevlerine yönelik bu kararlılık gösterisini sonuna kadar götüreceği açıktır.

Açık olan bir başka şey var ki, o da, devrimcilerin kararlılığıdır. İşçi sınıfı ve onun devrimcileri, tarihsel haklılığın ve meşruluğun kararlılığı ve cüretiyle, çürüten sistemin oyunlarını, ne kadar aşağılık senaryolarla sunulursa sunulsun, ne kadar vahşi yöntemlerle uygulanırsa uygulansın, boşa çıkaracak, hezimete uğratacaktır. Bu kapitalist barbarlık düzeninin kaçınılmaz sonudur.

Ama bugün, acil olarak yapılması gereken şeyler de var. Düşmanın elindeki esir yoldaşlarımız için bugün yapılması gereken en önemli şey katliamı gündemde tutmaktır. Katliamın sorumlularının yargılanması için gösterilecek her çaba, bundan sonraki saldırıların önüne barikat olacaktır. Devletin hücre tipi cezaevlerine geçişteki kararlılığı gözönüne alınırsa, bizim de saldırıyı püskürtülebilmek için ne kadar yoğun bir çaba göstermemiz gerektiği ortadadır. Bu saldırının öncelikle dışarıdan püskürtülmesi gerektiği bilinciyle davranarak öncelikle cezaevleri direnişlerinde motor gücü oynayan ailelerden yola çıkarak, işçi ve emekçileri hücre tipi saldırısına ve cezaevlerindeki tüm hak gasplarına karşı örgütlemeliyiz.

Faşist katillerden hesap sorulacak!

Ulucanlar katliamcılarının ilk listesi:

-
1. Deniz Yılmaz → (Cezaevi Jandarma Bölük Komutanı)
 2. Mesut → (Uzman Çavuş, cezaevi bölümünden olabilir)
 3. Tayfun (İkinci Adanalı) → (Astsubay veya subay, cezaevi bölümünden olabilir)
 4. Jandarma → (Jandarma erbaş veya subay, kurmay, açık yeşil ya da ela gözlü 1.70-75 boylarında)
 5. Jandarma → (Cezaevi bölümü, jandarma subayı veya erbaş, 1.70-75 boylarında, esmer, geniş burunlu, Kürt aksanlı)
 6. Jandarma astsubay → (Hakkari olarak tanınan jandarma astsubay, Niğde sevk arabasında da var, ismi buradan bulunabilir)
 7. Jandarma subay → (25-30 yaşlarında, uzun boylu, atletik yapılı, kumral, düzgün yüzlü, olay günü mavi gömlek giymiş)
 8. Jandarma subay → (veya astsubay, esmer, orta boylu, saçlarında ara ara kırıklar, yüzünde çiçek bozuğu türünde izler var)
 9. Nuri → (Uzman çavuş-cezaevi bölümünden)
 10. Rüstem ÇINKILIÇ → (Cezaevi Müdürü)
 11. Şerafettin DEMİRKESEN → (Cezaevi İkinci Müdürü)
 12. Tamer YILDIRIM → (Cezaevi İkinci Müdürü)
 13. Adem ULUTAŞ → (Cezaevi İkinci Müdürü)
 14. Uğur SALT → (Cezaevi İkinci Müdürü)
 15. Abdullah GÜRBÜZ → (Cezaevi İkinci Müdürü)
 16. Mehmet ÇELİK → (Cezaevi İkinci Müdürü)
 17. Hüseyin DOSTEL → (İnfaz Koruma Baş Memuru)
 18. Latifşah ŞAHİN → (İnfaz Koruma Baş Memuru)
 19. Tacettin HASRET → (İnfaz Koruma Baş Memuru)
 20. Cemal AVAN → (İnfaz Koruma Baş Memuru)
 21. Bekir ETYEMEZ → (İnfaz Koruma Baş Memuru)
 22. Aydın KILIÇ → (İnfaz Koruma Baş Memuru)
 23. Yusuf → (İnfaz Koruma Baş Memuru)
 24. Abbas KAHYAĞLU → (İnfaz Koruma Memuru)
 25. İsmail ERCAN → (İnfaz Koruma Memuru)
 26. Mustafa ERDOĞAN → (İnfaz Koruma Memuru)
 27. Mehmet SARI → (İnfaz Koruma Memuru)
 28. Uğur → (İnfaz Koruma Memuru)
 29. Ali KIZILKAYA → (İnfaz Koruma Memuru)
 30. Dursun KARACA → (İnfaz Koruma Memuru)
 31. Niyazi YARAMIŞ → (İnfaz Koruma Memuru)
 32. Ahmet → (İnfaz Koruma Memuru)
 33. Atilla DOĞAN → (İnfaz Koruma Memuru)
 34. Hakan → (İnfaz Koruma Memuru)
 35. Hikmet → (İnfaz Koruma Memuru)
 36. Nurbay AKÇAY → (İnfaz Koruma Memuru)
 37. Ahmet (kantin görevlisi) → (İnfaz Koruma Memuru)
 38. Necati (kantin görevlisi) → (İnfaz Koruma Memuru)
 39. Gönül (bayan) → (İnfaz Koruma Memuru)
 40. Yüksel(bayan) → (İnfaz Koruma Memuru)
 41. Necmiye (bayan) → (İnfaz Koruma Memuru)
 42. Fatma (bayan) → (İnfaz Koruma Memuru)
 43. Nimet (bayan) → (İnfaz Koruma Memuru)
 44. Memur → (küt saçlı, kumral, 1.65 boylarında bayan infaz koruma memuru)
 45. Memur → (1.85 boylarında, sarışın, açık renk gözlü, yanakları çökük, beyaz tenli erkek infaz koruma memuru)
 46. Sivil Polis Memuru → (TEM şubesinden, 25 yaşlarında sarışın, açık tenli, yuvarlak yüzlü, olay günü sarı-beyaz tişörtü var)
 47. Sivil Polis Memuru → (TEM şubesinden, kısa boylu, tıknaz, seyrek dişli, saçlarının ön ve tepe kısmında açıklık bulunan, bıyıklı, olay günü lacivert takım elbise ve kravat var)
 48. Sivil Polis Memuru → (TEM şubesinden, komiser olabilir, 1.70 boylarında, 70-80 kg. ağırlığında, siyah seyrek saçlı, yana tarıyor, hafif göbekli, renkli gözlü, ince bıyıklı)
 49. Olay günü cezaevinde görevli olan veya hazır bulunan Başbakanlık (Milli İstihbarat Teşkilatı), İçişleri Bakanlığı (Jandarma Genel Komutanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü), Adalet Bakanlığı (Ceza Tevkifhaneleri Genel Müdürlüğü) emrinde çalışan tüm kamu görevlileri...

İddianamenin ele verdiği katliamcılardan bir bölümü:

- 1- ZAHİT ENGİN: Ali ve Hatice'den olma 1961 d.'lu, il Jandarma Komutanlığı Asayiş Şube Müdürlüğü'nde J. Binbaşı, Demetevler-ANKARA.
- 2- NUH KARAASLAN: Mehmet Ali ve Aşana'dan olma 1971 doğumlu, Etimesgut Jandarma Komutanlığı Merkez Komutanlığı J. Astsb. Üçvş. ANKARA.
- 3- CEMAL DOĞAN: Veli ve Adile'den olma 1971 d.'lu, Etimesgut Jandarma Komutanlığı Merkez Karakol Amirliği'nde Jandarma Uzman çvş. ANKARA.
- 4- ERDOĞAN AYDIN: Ali Osman ve Gülizar'dan olma 1959 d.'lu, Etimesgut ilçe Jandarma Komutanlığı Jandarma astsubay Kd. Bşçvş. ANKARA.
- 5- SELİM DAĞAŞAN : Galip ve Fadime'den olma 1967 d.'lu, Ankara Kapalı Cezaevi Jandarma Komutanlığı'nda J. Astb. üçvş.
- 6- METİN ABDURRAHMANOĞLU: Ali ve Ümmühani'den olma, 1978 d.'lu, il Jandarma Komutanlığı'nda Jandarma Onbaşı.
- 7- ŞEVKET SÜNER: Kenan oğlu 1978 doğumlu, il Jandarma Komutanlığı'nda jandarma eri.
- 8- ALİ GÖK: Adil ve Müzeyyen'den olma 1979 d.'lu, il Jandarma Komutanlığı'nda Jandarma Komando Er.
- 9- METE AYDINOĞLU: Hüseyin ve Melek'ten olma 1978 d.'lu, il Jandarma Komutanlığı'nda Jandarma Kom. Er.
- 10- MEHMET İŞLER: Mehmet ve Fatma'dan olma 1968 d.'lu, Ankara Jandarma Bölge Komutanlığı'nda Asayiş Şubesi Jandarma Uzm. Çvş.
- 11- HÜSEYİN SARITAŞ: Özel Harekat Komutanlığı Jandarma Uzman çavuş.
- 12- ÜNAL SOYARSLAN: Jandarma Özel Harekat Komutanlığı jandarma Astsubay Üstçavuş.
- 13- AHMET ÖZKAN: Himmet oğlu 1978 d.'lu, Cezaevi Koruma Bölük Komutanlığı Jandarma Eri.
- 14- KUBİLAY UÇAR: Nedim ve Nazif'den olma 1978 d.'lu, Ankara il Jandarma Komutanlığı'nda Jandarma Komandan Çavuşu.
- 15- AYDIN ER: il Jandarma Komutanlığı'nda Uzman Jan. Çvş.

İddianameyi hazırlayan savcılar:

HİKMET ÖNEN-22059

CABBAR VEZİROĞLU-20355

AHMET KUTLU-20297

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://kayit.org>

Çeçen halkı dünya ölçüsünde derinleşen rekabetin

faturasını ödüyor

Kafkaslar'da emperyalist egemenlik savaşı

Rus ordusu kuşatma altında tuttuğu Grozni kenti halkına verdiği kenti terk etme ultimatomuyla, 19 Aralık seçimlerinden önce savaşı kazanmayı, en azından başkenti ele geçirmeyi planlıyor. Bundan beş yıl önce, yaklaşık aynı dönemde, '94 yılı Aralık ayında ilk Çeçenistan savaşının başlatıldığı sıralarda konuya ilişkin yaptığımız değerlendirmeyi şöyle sonuçlandırmıştık: *"Sonuç olarak, Kafkasya'da bugüne kadar dökülen kan, yaşanan dram ve acılar sadece bir başlangıcı oluşturmaktadır. Kapitalist barbarlığın karşısına ve yerine sosyalist bir alternatif çıkarılmadıkça, bu barbar sürecin enine ve boyuna genişlemesinden, yalnız Kafkasya'nın tamamını değil, ülkenin genelini sarmasından başka bir perspektif yoktur ve olamaz. Çeçenistan savaşı sadece bir ön belirtidir. Bu bağlamda, tek kelime ile eski Sovyetler Birliği halkları sosyalizmin yıkılmasının esas faturasını şimdi ödemeye başladılar."*

Yaklaşık iki yıl boyunca devam etmiş olan birinci Çeçenistan savaşı sırasında Rus ordusu ağır kayıplar vermiş ve Kremlin uzlaşma masasına oturmak zorunda kalmıştı. Kremlin'in özel temsilcisi Aleksandre Lebed'in yürüttüğü pazarlıkların iki yıllık insan kırımına ve maddi yıkıma son vermesine rağmen, biz bu yaranın böyle kapanmayacağını, tekrar gündeme geleceğini iddia etmiştik. Dayton Antlaşması'nın Balkanlar'a ne ölçüde barış getirdiğini Kosova üzerinden nasıl gördüysek, Çeçenistan konusunda '96 yılında varılan antlaşmanın da ne karar inandırıcı ve kalıcı olduğunun birkaç aydır tanığı oluyoruz.

Bu savaşın bünyesinde güncel gelişmeler üzerinden işlemeye çalıştığımız birçok faktör mevcuttur. Savaşın farklı boyutlarını, yerel nedenlerini, son birkaç aydır yaptığımız değerlendirmelerde irdelemeye çalışıyoruz. Rusya'nın içinde bulunduğu çok boyutlu bunalım, birbirleriyle boğazlaşan egemen sınıfların toplumun dikkatini başka hedeflere yöneltme çabası, Kremlin'de başlayan iktidar savaşını yönlendirme vb. türden ihtiyaçları karşılamak için Moskova'nın Kafkas halklarına saldırdığını her defasında açıklamaya çalıştık. Aynı şekilde, Kafkasya sorununun en temel dinamiklerinden birisinin bölgenin iştah kabartan zenginlikleri, bu zenginlikleri talan projelerinin olduğunu, dahası bu savaşın özünde bir petrol savaşı olduğunu vurguladık. Ancak, savaşın yol açtığı insani felaket sorunun güncel boyutunun ağır basmasına, saldırgan Rusya'nın doğrudan sorumluluğunun ön plana çıkmasına, dolayısıyla uluslararası karakterinin gözden kaçmasına yol açmaktadır. Bu nedenle, burada bu savaşın ABD emperyalizminin stratejik hesaplarına ilişkin boyutuna ağırlık vermeye çalışacağız.

Sistemin derinleşen yapısal çelişkileri ve kızışan rekabet

Kafkasya'da ya da dünyanın başka yörelerinde yaşanan benzer gelişmeler ortak bir sürecin yan ürünleri oldukları için, özü itibarıyla hiç de şaşırtıcı değildirler. Bu, her zaman vurguladığımız gibi, Sovyetler Birliği'nin dağılmaya başlaması ile birlikte Körfez savaşı üzerinden ilk köşe taşları döşenerek ABD emperyalizmi tarafından dünyaya dayatılan "yeni dünya düzeni"dir. Aradan geçen yaklaşık on yıllık süre

zarfında yaşanan gelişmeler "yeni dünya düzeni"nin, üzerinde yapılan yığınla tanımlama ve girilen kutsama yarışına rağmen, nesnel tanımını yapar niteliktedir. "Yeni dünya düzeni" uluslararası ilişki ve güçler dengesine, yaşamın her alanında, ABD emperyalizminin stratejik çıkarları doğrultusunda çeki düzen vermek ve biçimlendirmektir.

'90'lı yılların başlarında "yeni dünya düzeni" konusunda hararetli savunularda bulunan, onu insanlığın ortak kazanımı olarak göstermeye çalışan güç ve devletlerin önemli bir bölümü, Seattle Konferansı ya da başka vesilelerde ifade edildiği gibi, bugün bu tanımda birleşiyorlar. Bu güçler uluslararası güçler dengesinin tek kutuplu bir düzeye düşmüş olmalarının sancılarını çekiyor, sıkıntılarını yaşıyorlar. Körfez savaşını izleyen dönemde Ortadoğu'da ortaya çıkan pürüzler, Balkan savaşı sırasında zor bela hasır altı edilen çelişkiler, Avrupa Birliği bünyesinde oluşturulmaya çalışılan ortak ordu, Seattle Konferansı'nın fiyaskosu ve bunlara benzer sayısız daha az önemdeki gelişme bu sıkıntı ve sancıların dizginlenemediğinin örnekleri oldular.

Kısacası, dünyada sayıları ve ölçekleri sürekli artan kriz odaklarının kökeninde tek kutuplu bir sistemin hegemonyası, yani kapitalist sistemin mutlak egemenliği yatmaktadır. Kapitalist sistemin yapısal çelişkilerinin yarattığı sıkıntı ve krizlere ek olarak sistemin jandarmalığını yapan ABD'nin dayatmaları, gerginliği artıran, süreci ağırlaştıran, krizleri körükleyen bir işlev görmektedir. Yani, birbirlerini tamamlayan ve karşılıklı besleyen iki temel bunalım dinamiği, kapitalizmin çelişkili yapısı ve yol açtığı rekabet, son dönemde artık sözü pek edilmeyen "yeni dünya düzeni"nin esas karakteristiklerini oluşturmaktadır.

Bunu güncel pratik örnekler üzerinden görmek çok daha kolaydır. Örneğin dünyanın en gelişmiş ülkeleri olan Batı Avrupa ülkeleri uzun dönemdir tarım politikası alanında üretim fazlalığından kaynaklanan ciddi sıkıntılar yaşamaktadırlar. Bu ülkelerde sık sık kitlesel ve militan köylü hareketlerine tanık oluyoruz. ABD emperyalizminin Avrupa pazarından daha fazla pay talep etmesi, tehditler savurması ve yer yer yaptırımlarda bulunması, bu sıkıntıların boyutlarını arttırmakta ve söz konusu ülkelerde bu sektörün bunalımını körüklemektedir. Bir diğer örnek enerji kaynakları alanında verilebilir. Batı Avrupa tekellerinin İran ve Irak pazarına el atmaya, onların petrolünden pay almaya çalışmaları karşısında Washington, her defasında, çareyi Körfez'de militarist gerilimi arttırmakta bulmuş ve yer yer Irak'a karşı hiçbir askeri ihtiyacı karşılamayan misillemelerde bulunarak bunu engellemeye gitmiştir. Dolayısıyla, Ortadoğu, Balkanlar, Kafkasya vb. krizlerin esas çerçevesi uluslararası düzeydedir.

Kafkasya bunalımı daha ileri ölçekte bir örnek oluşturmaktadır. Dolayısıyla, Çeçenistan savaşının artık gizlenemeyen arka planı, kapitalist sistemin yol açtığı çılgin rekabete ayna tutmaktadır. Kafkasya bölgesinin tarihte en sakin yıllarını Sovyetler Birliği döneminde yaşaması, barışın ve halklar arasındaki

kardeşliğin bir tesadüf olmadığının kanıtıdır. On yıldır bölgede yaşanan gerici boğazlaşmalar karşısında dönülüp geriye bakıldığında, bu gerçek, Sovyet tarihini farklı dönemlere ayırmayı gereksizleştirecek kadar nettir. Kriz süreci çorap söküğü gibi ilerleyerek, yerel ölçekteki kapitalist restorasyon ve paylaşımın uluslararası kaba talana sıçrayarak bugüne kadar gelmiştir ve yeni boyutlar kazanmaktadır.

Bu bağlamda Kafkasya sorunu, Ortadoğu ve Balkanlar'a göre çok daha net bir tablo sunmaktadır. Günümüzde "yeni dünya düzeni"nin yol açtığı sonuçların irdelenmesi için en ideal çerçeveyi oluşturmaktadır. Kafkasya'yı Ortadoğu'dan tamamen, Balkanlar'dan kısmen ayıran temel özelliklerden birisi, geçmiş tarihsel mirasa ilişkindir. Bunalım merkezleri olan bu bölgeler aynı tarihsel süreçlerden geçmemişlerdir. İkinci emperyalist savaşın ardından yaşanan Yugoslav deneyimi çok erken bir tarihte bozulmaya başlamıştır.

Emperyalist güçler Körfez savaşı sırasında Ortadoğu'da koalisyon halinde hareket ettiler ve dağılmanın eşğine dayanmış bulunan Sovyetler Birliği gelişmelerde taraf olma kudretinden yoksundu. '90'lı yılların başlarından bu yana, gerek Bosna-Hersek gerekse de Kosova savaşı sırasında taraf güçler arasında benzer bir dengesizlik hakim oldu. Gelişmelerin kaderini belirleyen, başta ABD olmak üzere batılı emperyalist güçler oldular. Rusya, tüm iddialarına karşın, sürece müdahale edemediği gibi, üstelik içinde bulunduğu çaresizlik ve güçsüzlük tamamen açığa çıktı.

Fakat Kafkasya'nın talanı çığrından çıkmaya başladığı andan itibaren karşımıza daha farklı bir kriz tablosu çıkmaktadır. Saddam ve Miloseviç'e karşı üretilen vur politikası artık geçerliliğini kaybetmiş ve alternatifi de henüz üretilmemiştir. Çünkü, potansiyel olarak ABD'ye karşı çıkmaya muktedir olan bir güç olan Rusya krizde taraf konumundadır. Bu nedenle, "yeni dünya düzeni"nin sonuçlarını tanımlamanın günümüzdeki en ideal örneğini Kafkasya oluşturuyor. Masum Çeçen halkının her açıdan faturasını ödediği bu savaşın son tahlilde ABD ve Rusya'dan oluşan iki muhatabı mevcuttur.

ABD dünya ölçüsündeki egemenliğini tam tesis etme peşinde

Dünyada mutlak egemenliğini sağlamış olan kapitalist sistemin önderi ve jandarması ABD

emperyalizmi, bu egemenliği kendi hegemonyasına endekslemeye çalışmaktadır. Soğuk savaşın sonunun ilan edildiği günlerde ortaya atılan “yeni dünya düzeni” kavramı, başta olduğu gibi şimdi de, Washington’un gözünde, bu arayışı tanımlamaktadır. “Yeni dünya düzeni”, önemli ölçüde entegre bir yapı kazanmış olan dünya pazarının her alanda ve toptan ABD emperyalizmi tarafından kontrolü demektir. Dünya ticaretinin kurallarını ABD tekellerinin çıkarları doğrultusunda belirlemek, bu tekellerin üretimine pazar açmak, onların hammadde ihtiyaçlarını en elverişli ve güvenli koşullarda karşılamak, teknolojik üstünlüğünü korumak vb., ABD emperyalizminin stratejik kaygılarının iktisadi nitelikteki boyutlarıdır.

Ancak bu iktisadi nitelikteki hedeflere ulaşma, beraberinde politik ve askeri bir mevzilenmeyi gerektiriyor. ABD’nin Ortadoğu’da İsrail-TC ile ittifakı, Uzak Asya’da Çin Halk Cumhuriyeti’ne karşı son yıllarda gerçekleştirdiği yeni askeri ittifaklar, NATO bünyesinde yapılan reformlar ve doğuya doğru yapılan açılım, Balkanlara fiilen yerleşme bu ihtiyacı karşılamaya yöneliktirler. Ortadoğu, Kafkasya ve Balkanlar arasındaki coğrafyada onun beşinci kolu işlevini yerine getiren Türkiye’in Avrupa Birliği’ne üye edilmesi konusunda Avrupalılara yapılan baskılar da bu çerçevede değerlendirilmelidir. Afrika kıtasında henüz tali düzeyde kalan girişimleri, örneğin Kabila rejimi ile olan sıcak ilişkileri, Washington’un arka bahçesi sayılan Latin Amerika kıtasında yürürlükte olan ve düzenli takviye edilen anlaşmaları saklı tutuyoruz. Kısacası, askeri alanda ABD emperyalizmi hızlı bir silahlanma ve dünya ölçeğinde bir mevzilenme içindedir. Washington’un fırsat buldukça yeni silahlarını denemesi bu yeni silahlanmanın en somut kanıtıdır.

Rusya ABD’nin öncelikli hedefidir

Washington, dünyada IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü aracılığı ile ördüğü iktisadi ve mali egemenlik ağının, geliştirdiği askeri ittifakların yanı sıra, mevcut ya da potansiyel rakiplerini de yakın takibe almak durumundadır. Zira ABD emperyalizminin dünyayı kendi çıkarları doğrultusunda biçimlendirmesinin koşullarından bir diğeri de, kendisine rakip konumundaki güçleri zayıflatma ve yedeğinde tutmaktır. Rusya bu bağlamda Washington’un ilk hedeflerinden birisidir. Amaç Moskova’nın bir gün ABD’ye karşı cepheden tavrı

almasını, yalnızca dünya ölçeğinde değil, yerel düzeyde de onun politikasını zora sokmasının koşullarını en radikal bir biçimde ortadan kaldırmaktır. ABD’nin stratejik hesaplarında Rusya’nın neden böyle çok özel bir konuma sahip olduğu açık. ABD, Rusya ve Çin Halk Cumhuriyeti’ne karşı gösterdiği hassasiyeti, Almanya ve Japonya’ya karşı göstermemektedir. Rusya’da tüm örgütlü yapının tamamen harap edilmiş olması, bir mafya çetesinin ülkenin başına musallat edilmesi, en değerli zenginlik kaynaklarının talana tabi tutulması, bu ülkenin bir gün ABD emperyalizmine karşı çıkmasını güçleştirmek bir yana, tam tersine, belli bir aşamadan sonra bu tehlikeyi artırmaktadır.

‘90’lı yılların başlarından bu yana Washington’un önderliğinde Rusya’ya uygulanan “*demokratikleşme ve pazar ekonomisine geçme*” reçeteleri sonunda bugün bu ülkenin bir devlet olarak örgütlülüğü önemli ölçüde tasfiye edilmiş durumda. Abartmasız olarak, kimin ne yaptığı, kimin neyin kararını verdiği bile belli değil. İktisadi, mali, sosyal, kültürel, askeri, ahlaki vb. alanlarda Rusya’nın nasıl bir konuma düştüğünün kanıtları gündelik basına sık sık yansımaktadır. Sağlık durumunun akli dengesini bozacak kadar bozulduğu bir başkan, birkaç ayda bir kovulan başbakanlar, silah kaçakçılığını nükleer deniz altı satmaya kadar varıran generaller, bu ülkenin yöneticilerinin kaymak tabakasını oluşturuyorlar.

Emperyalizmin “*demokratikleşme ve pazar ekonomisine geçme*” adına icra ettiği bu tarihsel intikamının yanı sıra, NATO örgütlenmesi doğuya doğru genişletilerek, Rusya batı cephesinden askeri olarak da kısaca alınmış bulunmaktadır. Bu da yetmiyormuş gibi, bu kez de Kafkasya’ya el atılarak, güneyden de hareket alanı daraltılmaya, bölgenin zenginlik kaynakları Moskova’nın geleneksel etkinlik alanının dışına çıkarılmaya çalışılmaktadır. Washington’un bu bağlamdaki politikası, Kafkasya’nın doğal zenginliklere sahip olan güney bölgesini ABD emperyalizminin vesayeti altına almaktır. Böylece Washington hem dünyanın en önemli bir enerji kaynağını gasp etmiş olacak, hem de jeo-stratejik açıdan son derece önemli bir mekana yerleşme fırsatını yakalayabilecektir. Fakat Yeltsin iktidarını zora sokacak ters tepkilerin yükselmesine meydan vermemek için ilkin araçlar aracılığı ile bu politika icra edilmeye çalışıldı. Ancak, Rusya’nın geleneksel hasmı ve ABD’nin yeminli uşağı Türk devleti aracılığı ile, bölge halklarıyla olan tarihsel bağları istismar edilerek, birkaç yıl boyunca ısıtılan projenin esas karakteri bugün gizlenemez bir boyut kazanmıştır.

Kafkasya: ABD’nin “ulusal çıkar alanı”

‘91 yılında Sovyetler Birliği dağıldığında, Washington bir taraftan kamuoyunun dikkatini demokrasi, barış, özgürlük aldatmacasına yöneltirken, aynı zamanda Kafkasya’yı ABD açısından “ulusal çıkar alanı” olarak ilan etmişti. O dönem bu ilan uzman çevreler dışında kimsenin dikkatini çekmemişti. ABD emperyalizmi saptadığı bu stratejik hedefe ulaşabilmek için farklı yöntemler izledi. Sırasıyla Bush ve Clinton, bir yandan Boris Yeltsin iktidarını destekleyerek onun palazlanmasının koşullarını yaratırken, öte yandan da petrol ve doğalgaz tekellerini Kafkasya’da araştırma ve yatırım yapmaya teşvik ettiler. Bazı grupların yatırımları pahalı ve riskli bularak geri çekilmelerine rağmen, Washinton’daki strateji uzmanları soruna dört elle sarılmaktan geri durmadılar.

Bu arada, Rusya’nın talanının tellallığını yapan Rus sorumluları, Washington’un göz diktığı Kafkasya zenginliklerinin akıbeti ile ilgilenme

fırsatı bulabildiler. Onlar da bu zenginlikleri ortaklaşa pazarlamayı önerdiler. Bakü-Novorosisk boru hattını büyütmeyi, Kazakistan’ın Tengis petrol havzasını aynı şekilde Novorosisk’e bağlamayı, TC’nin enerji ihtiyacını Karadeniz üzerinden Mavi Akım projesi çerçevesinde karşılamayı önerdiler. Rusya’nın bu doğrultuda yaptığı işbirliği öneriler anında reddedilmediyse de kısa sürede sabote edildi. Açıkçası Kafkasya, Rusya hiçbir şekilde ortak edilmeden paylaşılmak, daha doğrusu Clinton’un “barış koridoru” diye tanımladığı Bakü-Ceyhan transfer hattı üzerinden Washington tarafından gasp edilmek isteniyor.

ABD emperyalizminin Kafkasya’yı sömürgeleştirme ve Rusya’yı daha da küçültme ve zayıflatma projesi kamuoyunda açıktan tartışılmadığı için, Washington’un niyetlerini ara sıra yapılan kısa ama anlamlı açıklamalarda aramak gerekiyor. ABD eski Savunma Bakanı Caspar Weinberger; “*Rusların Hazar Denizi bölgesinde kontrollerini yeniden tesis etmeleri, onlar açısından NATO’nun eski Varşova Pakti ülkelerine açılması eşdeğerinde bir zafer olacaktır*” diyor. Zbigniew Brzezinski, “*Rusya’nın gelecekte ne olup olmayacağını Azerbaycan’ın ve Orta Asya’nın geleceği belirleyecektir*” dedikten sonra, Amerikan hükümetine Azerbaycan’ın batı pazarına Rusya’nın etki alanında bulunan topraklardan geçmeyen bir boru hattıyla bağlanması için “*Bakü ile ilişkilerinde hassas olmasını*” salık vermektedir. Şimdilik ABD’nin bu projesi İstanbul’da imzalanan anlaşma ile teminat altına alınmış bulunuyor. Bu nedenle ABD sorumluları, “*nihayet bölgedeki geleneksel tekellerin yıkıldığını ve Rusya’nın menzilin dışına emin bir geçiş hattı*” bulunduğunu ilan ettiler. Projenin mimarı sayılan ABD Enerji Bakanı Bill Richardson ise, “*bu anlaşma stratejik niteliktedir. Dış politikamızın çok önemli bir zaferidir*” diye övünüyordu. Bakü-Ceyhan boru hattının inşasının ve faaliyete geçmesinin olabilirliği konusunda uzmanlar genellikle kötümserler. Herşeyin her an altüst olabileceğini düşünüyorlar. Kaldı ki Bakü-Ceyhan boru hattı ABD politikasının sadece bir aracı konumundadır. Burada önemli olan ABD’nin Kafkasya’ya ilişkin stratejik hesaplarının genel hatlarıdır, ki bunlarda yukarıda aktardığımız kısa açıklamalarda net bir biçimde itiraf edilmiş bulunuyor.

Rusya Washington’unbu hesaplarını boşa çıkarmak veya talandan ciddi bir pay alabilmek, bölgede söz sahibi olarak kalabilmek için Kafkasya’da şiddete başvuruyor, Çeçen halkına saldırıyor, kitleleri gerici milliyetçi duygularla seferber etmeye çalışıyor. Bu gelişmeler karşısında Moskova’da iktidar çaresizlik içinde kıvranıyor, Boris Yeltsin nükleer silahları kullanabileceğini ilan ediyor, zor ayakta durduğu halde Pekin’e kadar gidiyor, her iki ülke arasındaki sınır sorununda anlaşmaya varılıyor, ABD’nin küstahlığına karşı çıkabilmek için Çin’e stratejik ittifak öneriyor, vb.

Kısacası, Rusya, Sovyetler Birliği dönemine özlem duyuyor. Örneğin, Boris Yeltsin AGİT Zirvesi’ne gitmeye hazırlanırken Moskova’da tanınmış bir televizyon yorumcusu, ona, Kruşçev’in bir zamanlar Birleşmiş Milletler Örgütü toplantısında masaya vurduğu ünlü postalını da beraberinde götürmesini salık verdi. Bu bile adı açıkça konmadan geçmişe duyulan özlemin boyutunu gösteriyor.

Batılıların Çeçenistan savaşındaki insan kırımına neden seyirci kaldıkları, tepki göstermekte dahi zorlandıkları kendiliğinden anlaşılmaktadır. Çeçen halkının yaşadığı trajedinin sorumlularından birisi kendileridir de ondan. Aylardır süren savaş boyunca en ileri düzeyde tepkileri, geçen hafta Rus ordusu Çeçen halkına birkaç günlük ultimatom verdiği zaman, “işte bu olmadı” demek oldu. Sonuç olarak açıkça görülüyor ki, Çeçen halkı dünya ölçüsündeki bir rekabetin, bir boğazlaşmanın faturasını ödüyor.

Meksika:

UNAM'ın boykotçu öğrencileri polisle çatıştılar

12 Aralık günü Meksika başkentinde, Meksiko Otonom Özgür Üniversitesi'nin (UNAM) boykottaki öğrencileri ile polis arasında yeniden çatışmalar yaşandı. Öğrenciler ABD elçiliğine yürüyerek, Seattle'da yapılan Dünya Ticaret Örgütü konferansını ve protesto gösterilerinde gözaltına alınanların serbest bırakılması için gösteriler yaptılar. Ayrıca Amerika'da 18 yıldır ölüm hücresinde tutulan Afro-amerikan gazeteci ve insan hakları savunucusu Mumia Abu Jamal'ın serbest bırakılması taleplerini haykırdılar. Eylemde Amerikan elçiliğine taş ve ateşli maddelerin atılmasını bahane eden kolluk kuvvetleri öğrencilere azgınca saldırarak onlarca kişiyi yaraladı, 40 kişiyi gözaltına aldı.

UNAM'da Nisan ayından beri öğrenim giderlerinin artmasını protesto eden öğrencilerin işgali ise sürüyor. 270 bin öğrencisiyle Latin Amerika'nın en büyük üniversitesi olan UNAM'ın işgali, toplumun diğer ezilen ve sömürülen kesimleri tarafından, örneğin özelleştirmeye karşı mücadele eden elektrik sektöründe çalışan işçiler ve Meksiko'nun güney köylüleri tarafından da destekleniyor. Geçtiğimiz haftalarda UNAM rektörü istifa etmek zorunda kalmış ve yeni görüşmelerin önü açılmıştı. Grev komitesi ve üniversite arasında görüşmeler sürüyor. Militanca sürdürülen ve 9. aya giren UNAM'ın işgali ve boykot giderek öğrenciler üzerinde belli bir yorgunluk yaratmakta, eylemler eski canlılığını ve kitleselliğini giderek yitirmekte, diğer toplumsal kesimlerin desteği azalmakta. Diğer yandan devletin karanlık güçlerinin provokatörlerini öğrenci hareketi içine sızdırarak provokasyon yaratma ve boykot hareketini parçalama çabaları ise öğrenci hareketini bekleyen diğer bir tehlike.

Güney Kore:

Polisin saldırılarına rağmen işçiler mücadelede kararlılar

Güney Kore'de işçi sınıfı ve ezilen emekçi kesimlerin mücadeleleri yine havayı ısıtıyor. Kore Sendikalar Konfederasyonu (KCTU) bir dizi politik ve sosyal talebi kabul ettirebilmek için bazı sosyal hareketler ile ortak hareket etme kararı almıştı. Çalışma saatlerinin düşürülmesi, insan hakları yasasının çıkarılması, genel bir hastalık sigortası yasası çıkarılması, eğitim sistemiyle ilgili yasadaki değişiklikler, anti-rüşvet yasasının çıkarılması taleplerin başlıcalarıydı. Ayrıca KCTU hükümetin özelleştirme planlarına karşı, özellikle elektrik endüstrisi, ağır sanayi ve devlet hastanelerinin özelleştirilmesi ve bazılarının yabancı şirketlere satılmasından vazgeçilmesi için, eylemleriyle hükümet üzerinde baskı uyguluyorlar. Tutuklu sendikacıların derhal serbest bırakılması da talepleri arasında.

Hükümet de işçilere ve emekçilere karşı baskı politikalarını hiçbir yumuşama göstermeden aynı sertlikte sürdürüyor. Hafta başında Seul'de oturma eylemi yapan işçilerin üzerine gönderdikleri kolluk kuvvetleri, aralarında sendikalar konfederasyonu genel sekreteri ve yöneticilerinin de bulunduğu onlarca işçi ve sendikacıyı ağır yaraladı. 29 işçi gözaltına alındı. Saldırı sendikaların yeni 10 yasanın kabulü için sürdürdükleri kampanyanın ikinci gününde yaşandı. Sendikalar bu kampanyalarını millet meclisinin 18 Aralık'taki periyodik oturumuna kadar sürdürme kararı almışlardı.

Sendikaların bu oturma eylemi, geçtiğimiz hafta insan haklarını savunan gruplar tarafından ulusal güvenlik yasasının kaldırılması talepleriyle başlattıkları eylemlerin devamı olarak sürüyor. KCTU ve Kore Köylüler Birliği, Cuma günü büyük bir yürüyüş düzenleyecek. Bu yürüyüşe de polisin yine aynı azgınlıkla saldıracağı bekleniyor.

KCTU kendilerine karşı yapılan bu saldırıların hükümet temsilcileriyle planlanan görüşmelerden hemen önce başlamasını, hükümetin başka meseleler nedeniyle kitleler nezdinde teşhir olduğu ve zor durumda bulunduğu bu dönemde, protestoların yaygınlaşmasını önleyebilmek için gizli örgütlülüklerini devreye sokarak, işçilerin eylemlerini daha çekirdek halindeyken boğmayı hedeflemeleri olarak değerlendiriyor.

Hükümet tüm çabalarına rağmen iyice köşeye sıkışmış durumda. Kore'de ikinci büyük sendika olan Kore Sendikalar Birliği FKTU da, hükümet partilerinin ve Kore Endüstri Birliği binalarında oturma eylemlerini sürdürüyorlar.

Hükümet yetkilileri, ilkin, Kore Mint'te provokasyon yaratmak için grev örgütlemeleri, ikincisi, iktidardaki hükümet temsilcilerinin ve eşlerinin bir sigorta tekeli için lobi çalışmaları yürütmelerinden dolayı bağımsız bir komisyon ve savcılık karşısında ifade verecekler.

Küresel sömürüye yanıt dünya sokaklarında verilecek

Yeni yüzyılda serbest ticaretin kurallarını belirlemek, tarım ve hizmet sektörlerinde liberalizasyon konularını ele almak üzere, Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) ABD'nin Seattle kentinde III. Bakanlar toplantısını gerçekleştirdi. Toplantı hiçbir anlaşma imzalanamadan bitirildi.

Toplantılar dünyanın hemen her yerinden işçi ve tarım sendikaları, sivil toplum örgütleri, çevreciler, Meksika Zapatistaları'na varana dek çeşitli sınıfsal kökenli 50 bin kişinin protesto gösterileriyle karşılandı. '90'ların başından bu yana yere göğe sığdırılmayan Amerikan "demokrasisi", dünya ekonomisini kontrol eden uluslararası tekellerin merkezi Seattle'da sokağa çıkma yasağı ilan etti ve göstericilere azgınca saldırdı.

DTÖ zirvesine Microsoft ve Boeing gibi emperyalist tekeller sponsorluk yaptılar. Kendi alanlarında dünyada söz sahibi olan tekellerin sponsorluk yapması bile, ticaretin tam serbestleştirilmesinin ne anlama geldiği konusunda yeterince fikir vermektedir. Emperyalistlerin küreselleşmeden kasıtları, tümüyle kendi denetimlerinde bir dünya biçiminde özetlenebilir. Toplantı asıl olarak buna hizmet etmeyi amaçlıyordu.

Küresel anayasa olarak bilinen Çok Taraflı Yatırım Anlaşması (MAİ) girişiminin aldığı tepkiler sonucu uygulamaya geçirilememesi, emperyalistlerin bu girişimden artık vazgeçtikleri anlamına gelmiyordu. DTÖ toplantısının ABD ve AB tarafından belirlenen gündemi de bunu tanıtlamaktadır. OECD bünyesinde yaşama geçiremedikleri MAİ'yi, emperyalistler bu kez DTÖ bünyesinde yaşama geçireceklerdi. Toplantı bunun önemli bir adımı olacaktı. Ne var ki bu önemli adım yine atılamadı. Toplantının başarısızlıkla sonuçlanması kuşkusuz emperyalistlerin bu konuda geri adım attıkları anlamına gelmiyor. Durumu en iyi biçimde DTÖ Başkanı Mike Moore ifade etti: *"Muharebeyi kaybetmiş olabiliriz, ama bu bir savaştır ve kazanacağız."*

Emperyalistler gerçekten de kazanmak için sabırlı bir çalışma yürütüyorlar. MAİ'nin askıya alınması üzerine ABD ve AB emperyalistleri MAİ'nin izdüşümü niteliğindeki Transatlantik Ekonomik Ortaklığı (TEO) anlaşmasını geçtiğimiz yıl (18 Mayıs '98) imzalayarak DTÖ toplantısının gündemini daha o günden belirlemişlerdi.

Sonuçta toplantı başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Ama emperyalistler gündemlerini hala koruyor. Ocak ayında DTÖ'nün merkezi Cenevre'de yapılacak toplantılarının gündemi de aynı: Ticaretin serbestleştirilmesi, tarım ve hizmet sektörlerinde tam liberalizasyon. Yani sınırsız, kuralsız bir sömürü için koşulların oluşturulması...

Emperyalistlerin güdümünde ticaretin serbestleşmesi

Ticaretin serbestleştirilmesi emperyalistler tarafından İkinci Dünya Savaşı sonrasında uygulamaya sokulan bir kavramdı. Evrensel ve bölgesel anlaşmalarla sermaye ve meta ihracı yaptıkları ülkelerin gümrük duvarlarını aşağıya çekerken, kendi gümrük duvarlarını daha da yukarı çıkarıyorlardı. Yani bu kavram ilk günden itibaren tek taraflı bir serbestleşmeyi ifade etmektedir. Emperyalistlerden bağımlı ülkelere doğru serbest ticaret. Bunun tersi olanaklı olsa bile, emperyalistlerin gümrük duvarlarından geri dönmektedir.

DTÖ'nün önceli olan Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Genel Anlaşması (GATT) 1947-48 yıllarından geçici bir anlaşma olarak ortaya çıkmış, ama sonra kalıcılaştı. Dünya ticaretini liberalleştirmeyi amaçlayan GATT'ın kağıt üzerinde bir takım kuralları da vardır. Ticarete ayırım yapmama, kotaların yasaklanması, koruma aracı olarak sadece gümrük tarifelerinin kullanılması vb. Bu kurallar emperyalistler açısından kağıt üzerinde kalsa da bağımlı ülkeler için aynı şey söylenemez. Yine de GATT sanayi malları üzerinde ticaretin serbestleştirilmesinde belli ölçülerde başarılı olmuştur. Ancak tarım ürünleri ve hizmetler alanı için bu söylenemez.

GATT'ın sınırlı bir ticari alana sahip olması ve anlaşmazlıklarda bir çözüm mekanizmasının olmaması emperyalistleri yeni arayışlar içine itti. "Uruguay Raund" diye bilinen ve yedi yıl süren toplantılar sonucunda 1 Ocak '95'de DTÖ kuruldu. Bu örgüt, ticareti alabildiğine serbestleştirme ve ticari anlaşmalarda çıkan uyuşmazlıklarda çözüm mekanizması oluşturma amacıyla faaliyet yürütüyor. Bugün 135 üye ülkeden oluşan DTÖ, İMF ve Dünya Bankası'nı da arkasına almıştır. Bu, İMF ve Dünya Bankası'nın reçetelerinin DTÖ bünyesinde de rolünü oynaması anlamına geliyor.

Toplantının gündemi: Serbest sömürü

Toplantının gündemi, en özlü anlatımıyla, MAİ'nin yaşama

geçirilmesinde önemli sayılacak bir adımının atılmasıydı. Ticaretin serbestleştirilmesinde ifadesini bulan gündemin ana maddesi ise tarımın liberalizasyonuydu.

Tarımın liberalizasyonu, bağımlı ülkelerin tarım sektörlerini tümüyle çöktürmeyi ve emperyalist tarım tekellerine bağımlı kılmayı hedefliyor. Tarım kredi ve sübvansiyonlarının kaldırılmasını öngörüyor. Zira, ticaret serbestleşecekse herkes kendi yağıyla kavrulmalı! Elbetteki emperyalist tarım tekellerinin yağı dünyadaki tüm küçük üreticilerin toplamından daha fazladır. Bu durumda tarımda liberalizasyonun kimin çıkarlarına hizmet ettiği ortadadır. Bu arada ABD'nin tarımda da anti-damping uyguladığını belirtelim. Clinton'ın ifadesiyle, dünya nüfusunun %96'sına tarım ürünü satan ABD'nin bu "başarısı"nın altında hormonlu gıda üretimi yatıyor. Bu durumda tarım liberalizasyonunun ısrarlı savunucusunun ABD olması son derece anlaşılır. Bu konuda en büyük engeli ise AB ülkeleri çıkarıyor. AB ülkeleri hormonlu olduğu gerekçesiyle ABD tarım ürünlerine uyguladığı yasağı sürdürmekte kararlı görünüyor. Gündemin ana maddesi olan bu konuda herhangi bir uzlaşma sağlanamadı.

Diğer önemli bir gündem maddesi ise hizmet sektörüne ilişkindi. ABD milli gelirinin %70'ini bankacılık, telekomünikasyon ve sağlık gibi hizmet sektörlerinden sağlıyor ve bu "hizmet" dünya ölçeğinde veriliyor! Özellikle telekomünikasyon oldukça kazançlı bir gelir kapısı emperyalist tekeller için. ABD, kültür, eğitim, sağlık gibi sosyal hizmetler alanında da küresel olarak serbest hareket etmenin koşullarını zorluyor. Buna ise Kanada ve Fransa muhalif.

Toplantının gündeminin başlığını belirleyen ticaretin serbestleştirilmesi ise sermaye hareketinin serbestleştirilmesi anlamına geliyor. Bu MAİ'nin ana teması. Zirve süresince çalışma hayatından çocuk işgücü kullanımına dek birçok konu tartışıldı. Ama hiçbirinde anlaşmaya varılamadı. Emperyalistler arasında derinleşen rekabet zirvede de kendini gösterdi.

Ticaretin serbestleştirilmesi ardına gizlenen tekelleşme

Ticaretin serbestleşmesinin anlamını, yani serbest rekabetin tekelleşmeyi koşulladığını bir mahalle bakkalı bile yaşamın gerçekliğinden bilir: Rekabette güçlü olan kazanır! Yaşamın en dar alanında bile geçerli bu kural küresel boyutta çok daha fazla geçerlidir. Bizzat emperyalist tekeller tarafından dayatılan "serbest ticaret", açıktır ki tekellerin hakimiyetini daha üst boyutlara çıkaracaktır.

İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana uluslararası tekeller zaten dünyanın hakimisi durumuna gelmişlerdir. DTÖ toplantısını protesto amacıyla gerçekleştirilen bir toplantıda konuşan Tarımsal İlerleme İçin Enternasyonal Forum'dan (Kanada) Pat Roy Money'in verdiği rakamlar bu konuda yeterli açıklıktadır: "... temel sanayi dallarına, 10 ÇUŞ'un (çok uluslu şirket) küresel denetimi, 20 yıl önce yüzde 5-10 arasında seyredirken bugün, telekomünikasyonda yüzde 86, tarım ilaçlarında yüzde 85, bilgisayarda yüzde

70... ticari tohumlarda yüzde 32, biyoteknolojide yüzde 75'e yükselmiş..." (Cumhuriyet, 1 Aralık '99)

Bu denli hükmeder duruma gelen uluslararası tekeller zaten fazlasıyla serbest hareket etmektedirler. Bir engel çıkacak olsa bile, IMF ve Dünya Bankası'nın reçeteleri ve ekonomik-politik baskılarla bunlar ortadan kaldırıyor. Türkiye'de "uluslararası tahkim"ın azımsanmayacak muhalefete rağmen yasallaştırılmasını bu bağlamda değerlendirmek gerekiyor.

Durum bu olduğu halde, neden hala ticaretin serbestleştirilmesinden söz ediliyor? Serbest ticaretin emekçiler için anlamı sömürü koşullarının ağırlaşması olduğuna göre, ticaretin daha fazla serbestleşmesi, sömürünün de daha fazla azgınlaşması anlamına geliyor.

Sömürü artı-değer üzerinden gerçekleşse de, sermayenin serbest hareket etmesi doğayı, kültürü vb. de talan etmektedir. Bu yüzden ki, DTÖ toplantısını protestoya katılanlar çok değişik kesimleri kapsamaktaydı.

Muharebe sokakta kazanılacak!

"Zirvenin başarısız olması hükümetlerin görüş ayrılıklarından kaynaklanıyor. Protestoların bu durumla ilgisi yok." diyor, ABD ticaret temsilcisi Charlene Borshesky. Söylenende doğruluk payı olsa da, başarısızlığın protestolarla ilgili olmadığı koca bir yalandır.

Emperyalistler arası derinleşen çelişki zirvede de kendini dışa vurmuştur. Başta tarım liberalizasyonunda ABD, AB ve Japonya ile mutabakata varamamıştır. Çıkarları ortaklaştırıp uzlaşabilselerdi, kuşkusuz protestolara rağmen bir takım kararlar alacaklardı.

Bununla birlikte, başarısızlıkta protestoların rolü olmadığını söylemek doğru değildir. Nihayetinde yapılan toplantı 21. yüzyılda emperyalistlerin sadece sömürü koşullarını kolaylaştıracak daha fazla kazanım sağlamak değil, aynı zamanda bir dünya hükümeti oluşturarak saltanatlarını küresel boyutta güvence altına almak gibi önemli bir içerikteydi. Böylesine önemli bir toplantının böyle yoğun protestolara neden olması, emperyalistleri ihtiyatlı yaklaşmak zorunda bırakmıştır. Çünkü önemli olan karar almaktan çok bu kararları hayata geçirebilmektir. Hayata geçirmek ise, ipliği çoktan pazara çıkan küreselleşmeye karşı tepkilerin bilinçli ve örgütlü bir kalıba dökülebilmesi gibi bir riski de beraberinde getiriyor. Seattle protestoları bu riskin habercisi rolünü üstlenmiştir.

Protestocuların bugün küreselleşmenin karşısına net bir şey koyamadıkları bir gerçektir. Dahası küreselleşme yerine kapitalist ulus devleti savunur duruma düşenler dahi olmaktadır. Tüm bu bilinç bulanıklığına rağmen "Kapitalizm öldürür!" sloganı çok şey anlatmaktadır.

DTÖ başkanının sözünü ettiği muharebe emekçi sınıflara muharebeyi kazanmanın yolunu gösterir niteliktedir. Savaşı kazanacak olan dünya emekçi sınıflarıdır. Emekçi sınıfların enternasyonalist duruşuyla küreselleşmenin çanına ot tikanacaktır. Ve savaş dünya sokaklarında kazanılacaktır.

Kahrolsun küresel sömürü!
Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Gençliğin depolitizasyonuna karşı bir tepki:

Paris Gençlik Korosu

Bundan bir yılı aşkın bir süre önce Paris'in bir kenar mahallesinde, her türlü dejenerasyonun yaşandığı ve gençliğin tamamen etkisiz hale geldiği bir ortamda, birkaç genç olarak biraraya gelme ihtiyacı duyduk. Bu ortamda bizim görece bir politik kimliğimiz ve politik çevre ile ilişkilerimiz vardı. Uzun yıllardır politik kimliğimiz olmasına karşın pratikte etkili bir faaliyetimiz olmadı. Aslında bu, Avrupa'da bütün hareketlerin yaşadığı alışlagelen "siyasal faaliyetler"ın bir sonucuydu. Biz de bu çıkmazı uzun süre yaşadık. Bir yandan devrime ve sosyalizme uygun bir devrimci pratiğin gerekliliği, diğer yandan devrimci faaliyetin yoksunluğu yüzünden yoz bir ortam. Yani, yaşadığımız ortam ile ideallerimiz ve politik hedeflerimizin arasında büyük bir uçurumun olması. Sonuçta, düzene karşı kinimiz ve sosyalizme olan inancımız bizi bilinçli, hedefli ve örgütlü bir faaliyete itiyordu. Ciddi bir davaya inanmak bizi harekete geçmeye zorluyordu.

Türkiyeliler'in ve Kürdistanlılar'ın yoğun olduğu bir bölgede yaşıyoruz. Hemen hemen hepsi ekonomik nedenler yüzünden Avrupa'ya çıkmışlar ve kapitalist düzenin verdiği asgari sosyal haklarla yetinip yaşamlarını sürdürüyorlar. Ama bu sistemin yarattığı haksızlıkları ve eşitsizlikleri "doğal" kabul ederek.

Biz böyle bir ortamda yaşayan gençlere yönelik bir faaliyete geçmeyi seçtik. Buradaki gençlerle uzun yıllardır politik olmayan ilişkilerimiz vardı. Bu gençlerin yaşamını yakından bildiğimiz için faaliyetlerimizin ilk küçük ama emin adımını atmaya bilinçli bir şekilde yöneldik. Oturduğumuz bölgede bir dernek kurup iki etkinliği temel aldık. Birincisi, okuldaki derslerden sonra semtin bütün çocuklarına akşam dersleri vermeye başladık, eğitim düzeyimizin uygun olması bunu kolaylaştırdı. Bu etkinliğimiz gençlerin aileleri ile sıcak ilişki kurmamızı ve devrimcilerin nasıl insanlar olduklarını yakından görmelerini sağladı. Biz de bu toplumda yaşıyoruz ve onun bir parçasıyız. Topluma yabancılaşmamaya dikkat göstermeli, kitlelerle ilişkilerimizi her olanağı kullanarak güçlendirmeliyiz. Devrimcilerin dürüst ve temiz insanlar olduklarını, onurlu bir davayı temsil ettiklerini gösterebilmeliyiz

İkinci etkinliğimiz ise saz kursuydu ve grubumuzun doğuşu aslında burada başladı. Yine bizim biraz müzik eğitimimiz ve birikimimizin olması, gençlerde yeni bir ilgi odağı oldu. Yoz bir ortamda yaşayan gençlere devrimci değerleri, kişiliği ve kültürü göstermemiz, onlarda yeni bir kişilik geliştirmeye başladı. Çünkü biz herşeyin karşısında alternatif olarak görünüyorduk. Bu gençlerin çoğunluğu doğal olarak bizim değerlerimizi, prensiplerimizi ve dünya görüşümüzü benimsedi. Kuşkusuz bunu daha bilinçli ve örgütlü hale getirmek bizim görev ve sorumluluğumuz.

Üç aylık bir müzik çalışması deneyimimiz olmuştu ki, Parti'mizin kuruluş gecesinin haberini aldık. Bir taraftan Parti'nin kuruluşunun heyecanını yaşıyor, diğer yandan buna bir katkı yapmanın yolunu arıyorduk. Elimizde hazırda sadece üç aylık eğitim görmüş, çoğu küçük yaşta gençler vardı. Mevcut elemanlarla bir müzik grubu oluşturma ve geceye katılma kararı aldık ve isimimizin Paris Gençlik Korosu olmasına ortak olarak karar verdik. Ve o günden bu yana birçok etkinlikte yer aldık. Tabii bu çalışmada bölgemizdeki yoldaşların büyük moral desteğini gördük.

Grubumuzun etkinliğinin yalnızca müzik çalışmasıyla sınırlanmasına karşıyız. Tabii ki müzikal kaygımız ve hedeflerimiz var. Oluşturduğumuzda deneyimsiz ve acemiydik, şu an hala amatör dönemi yaşıyoruz. Amacımız profesyonel bir tarzda kendimizi üretmek. Bunun koşulu ciddi ve bilinçli bir çalışmadır. Bunun için gerekli çabayı göstereceğiz.

Ama bizim öncelikli kimliğimiz devrimci kimlik. Paris Gençlik Korosu her politik etkinlik içinde, her eylemin içinde oluyor ve olacaktır ve üzerine düşen her devrimci görevi yerine getirecektir.

Müzikal planda temel aldığımız iki ekol var; Birincisi Grup Yorum, ikincisi geleneksel halk müziği. Hedefimiz aynı zamanda kitlelerle bağ kurmak ve kitlelere müziğimizle politik mesaj vermek; yaşanan haksızlıkları ve eşitsizliği hem müziğimizle, hem de devrimci kimlik ve pratiğimizle teşhir etmek. Bu temelde devrimin ve sosyalizmin sesini müzik aracılığıyla duyurmak bizim için önemli bir acil görev. Herkesin "devrimci sanatçı" adı altında devrimci değerleri sömürdüğü bir dönemde, biz örgütlü ve bilinçli bir tarzda hareket edeceğiz. Devrim ve sosyalizm davasına bağlılığımızı açıkça ilan ediyoruz ve her zaman her yerde edeceğiz.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın sosyalizm!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Paris Gençlik Korosu

Bu yazı, Ulucanlar katliamından kısa bir zaman önce bir trafik kazasında yitirdiğimiz Ahmet Tabur yoldaşın ardından kaleme alınmıştı. Ancak katliam süreci ile birlikte yaşanan gelişmeler yazı elimize ulaştırılamamış, dolayısıyla yayınlanamamıştı. Gecikerek de olsa bu yazıyı yayınlamayı bir borç biliyoruz.

Ahmet yoldaşın ardından...

“Ölüm adın kalles olsun...”

Atlen Yıldırım-Haydar Baran

*“Usulce söylemeli dev sözcükleri
Rüzgarda gün ışığı gibi
Ve denizin üstünde ilk yaz esintisi
Usulce sıkmalı yumruğu havaya
Usulce çatlatmalı acıyı umuda
Usulca dövmeli çelik aynı öreste
Cellatlar var aramızda
Usulca yanmalı giderayak
Alışılmış gülüşleri fırlatın eski zamanlara
Güneşe dönük yürümeli usulca
Şafağa bir adım kala.”*

O gün görüşümüze gelenler her günküne göre daha kalabalıklar. Bir olağanüstülük olduğu her hallerine yansıyor. Yüzlerine, özellikle de gözlerine... Bir acı ve hüznün anafonunun kuşatması altındalar. Bizi anafonun uzağında tutmak için büyük bir çaba içerisindeler. Farklılığı hissediyoruz. “Bizim bilmediğimiz üzücü bir olay mı var?” diye soruyoruz. Olağanüstülüğü farkedişimiz üzerine birbirlerinin gözüne bakıyorlar. Bakışlar anlamlı ve bir o kadar da şaşırılmış. Olayı açıklayıp açıklamamak noktasında ikircikliler. İsrar ediyoruz. Gerçeğin kendisini ne kadar acı olursa olsun öğrenmemiz gerektiğini, acıların insan yaşamının kopmaz bir parçası olduğunu anlatıyoruz.

Açıklamaya karar veriyorlar: “Ahmet öldü...” diyor bir görüşümüz. Kısa bir sessizlik oluyor. Kurşun ağırlığındaki bu iki sözcükten oluşan cümle bir anlama kavuşmak için beynimizin kıvrımları içinde dolanıp duruyor. Hani insan kurşunu yer de henüz sıcağı ile duyumsamaz ya, işte öyle bir durum... Ahmet isminde tanıdığımız bütün insanlar gözümüzün önünden geçiyor. O da geçiyor... Ama ölümü O’na yakıştıramıyoruz. “Hangi Ahmet?” diye soruyoruz. Bu herhangi bir soru değil, adeta O’nun ölüm olasılığını ortadan kaldırma çabası... “Bizim Ahmet...” deniyor. Son cümle, olasılıkları hızla eleyip O’nun üzerinde odaklanıyor. “Ahmet Tabur deme...” diyoruz. Bu cümle, odaklanmayı geri püskürtme çabasını anlatıyor. “Evet, o” deniyor. “Ahmet yoldaş...” sözcüklerin, titreyişini önleyemediğimiz dudaklarımızdan ses biçimine girişi artık bir soru olmaktan çıkıyor, kanatarak bir gerçeğin altını çiziyor. “Ahmet öldü” cümlesi/kurşunu beyin kıvrımlarımızdaki bir anlama kavuşmasıyla yolculuğunu bitirmiyor, oradan yüreğimize ağıyor. Yürekteki kanama bir yol arıyor kendisine. Yürek ve damarlar son sınırına kadar zorlanıyor. Gözler bulutlanıyor. Göz pınarları yoğunlaşıyor. Zaptedemediğimiz damlalar... “Ölüm adın kalles olsun!..”

Görüş kabininin hacmi daralıyor. Artık sözcükler hüzünden kanatlarıyla dönenip duruyor boşlukta. Acı ve hüznün anafonu demirden pençesiyle bizi de kuşatıyor...

Bir süre sonra Ahmet yoldaşın sitemli ve eleştirici bakışlarını üzerimizde hissediyoruz. Acılı yüreğimize Ahmet yoldaşa hak veren beynimiz müdahale etmeye çalışıyor. O’nun ölümünü kabul etmeyen duyguların en yoğununu, en içlisini, en öfkeliğini kuşanan yüreğimiz ile ölümün kaçınılmazlığına vurgu yapan beynimiz çarpışıyor. Bu yürek ve beyin, duygu ve düşünce çatışmasında Ahmet’in ağırlığını beyin ve düşünceden yana koymasıyla kendimizi bir parça toparlıyor, koğuşun yolunu tutuyoruz.

İlkin insani özellikleri oldukça gelişkin olan Ümit yoldaş farkediyor üzüntülü halimizi. Olayı öğrenince güleç yüzünü hüznün dalgası kaplıyor. Sonra diğer yoldaşlar ve dostlar Ahmet yoldaşı kaybedişimizin acısını paylaşıyor azaltmaya çalışıyorlar...

Acısıyla yüreğimizi dağılayan Ahmet yoldaş kimdi? O, 1956 yılında Kırşehir’in Kaman ilçesinde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Zor bir çocukluk dönemi geçirmiş, çocukluğunu yaşayamamıştı.

Babası kâh yazın dondurma, kışın tatlı satıyor, kâh da inşaatta işçilik yapıyordu. Ama dokuz kişiden oluşan aileye kazancı yetmiyordu.

O, ailesinin geçim sıkıntısının kışkacında kıvrandığını görüyor, bir şeyler yapmak gerektiğini küçücük bedeniyile hissediyor, bir yandan ilkokula giderken bir yandan da çalışmak istiyordu. İçinde bulunduğu ağır yaşam koşulları küçük yaşına rağmen O’nu hızla olgunlaştırmış, sorumluluk duygusunu geliştirmişti. Sabahın köründe yaşıtları uykudayken kalkıp işe gidiyordu. Ayakkabı boyamaktan su satıcılığına, dondurmacılıktan tatlıcılığa yapmadığı iş kalmamıştı. Lise yıllarına geldiğinde bu işlere inşaat demirciliği de ekleniyor. İleride ortaokul öğretmeni ve müdürü olmasına rağmen ikinci bir iş olarak yıllarca inşaat demirciliğinde çalışıyordu. “Demirin pası bir kere pantolonumuza bulaştı, mezara kadar bizimle gider” diye espri yapmaktan geri durmuyordu.

O’nun ilk gençlik yılları ülkemizde anti-emperyalist, anti-faşist devrimci dalganın yükseliş yıllarıydı. Deniz, Yusuf ve Hüseyin’in kararlılıkla ipi göğüslemeleri dikkatini çekiyor. “Bu insanları ölüm karşısında böylesine kararlı yapan nedir acaba?” sorusu ve sezgisel olarak verdiği “galiba bu insanlar bu işi par-pul için yapmıyorlar” yanıtı devrimci mücadeleye yönelmesinin ilk adımı oluyordu. Ezilmeyi, sömürülmeyi somut olarak etinde, kemiğinde yaşayan emekçi kimliği ve zekası, arayışının devrimci bir temelde ilerlemesini kolaylaştırıyordu. Dönemin anti-faşist devrimci gruplarından Halkın Kurtuluşu saflarında yer alıyor, devrimci görevlere bütün içtenliği ile dört elle sarılıyor. O, artık bölgesindeki faşistlerin yüreğine korku salan devrimci bir militandır. Bölgesinde atılan her devrimci adımda onun emeğinin izini görmek mümkündür.

12 Eylül yenilgisi, birçok küçük-burjuva devrimcisi panikletip saflardan kaçmasına yol açarken, O’nun devrimci mücadeleye sarılan kollarında bir gevşeme yaratmadı. O, “zor yılları” örgütünü oturup bekleyerek değil, devrimci kimliğini koruyup karınca kararınca bir şeyler yapma çabası içinde geçirdi.

O, yaptığı her işi ciddiye alan bir insandı. Ortaokulda girdiği fen bilgisi dersinde öğrencilerine bir şeyler vermek için çırpınır, branşında kendini yenilemeye çalışırdı. Öğrenci-öğretmen-veli dayanışmasını devrimci mücadele ekseninde örmeye çalışırdı. Demirci işinde çalışırken “şişirme iş” yapmaz, varagelesinden, çıkığından eğri bir demir geçmez, etriyesi ölçüsünde, kolonlar ve kirişler “Ahmet Usta” orada ise şakülünde ve terazisinde olmak zorunda idiler. Eksik demir atılmasına işten atılma pahasına razı olmaz, gerekirse patronlarla kavga eder, “burada insanlar oturacak, onları göz göre göre ölüme göndermem” derdi. Çıkarttığı temiz işin karşısına geçip seyretmekten büyük bir keyif alırdı.

Devrimci mücadelesinin meşruiyetini haklılığından aldığı bilinciyle hareket ederdi. ‘90’ların başında kamu emekçilerinin “grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı” mücadelesinin temellerine harcı koyan, ciddi emeği olan bir insandı. Biriminde bulunan emekçilerin gönlünü fethetmesini bilir, devrimci politik kimliğini her yerde koymaktan geri durmaz, dolayısıyla dostlarının saygısını, düşmanlarının nefretini toplardı. Bu saygı ve nefret diyalektiğinin gerektirdiği bedeli ödeme onun için bir yaşama biçimiydi. Ahmet yoldaşın öfkesinin yönü belliydi: Çürümüş düzen ve çeteleşmiş devlet. Sevgisinin yönü de belliydi: Yıkılmayı çoktan hak etmiş bu düzen ve devleti yıkacak olan kendisinin de bir parçası olduğu işçiler ve emekçilerdi. “Öfkesi de sevgisi de emekçi bir yürüğe oturmayan bir insan komünist olamaz” derdi. Ahmet yoldaş, evli ve üç çocuk babasıydı. Öfkesi

ve sevgisi doğru bir yürüğe oturmuş olan O, eşine büyük bir sevgiyle bağlanmış, bu sevgiyi kavganın ateşinde pişirmiş, çoğaltmıştı. Her birinin adı bir devrim şehidi ve değeri olan çocuklarını büyük bir şefkatle bağrına basardı. O’nun aile yaşamı, ataerkil, burjuva ideoloji ve ahlakının biçimlendirdiği geleneksel aile kalıplarına sığmıyordu. Karı-koca, anne- çocuk, baba- çocuk arasında eşit ve demokratik bir ilişki vardı. Onlar, sosyalizmi boş bir söz kalıbı değil, bir yaşam biçimi olarak benimsiyorlardı.

O, sosyal yaşamında nasıl klasik bir memur tipi değilse, siyasal yaşamında da örgütünün kendisine verdiği her türlü görevi seve seve büyük bir mutlulukla yerine getirirdi. Tarihsel haklılığa dayanan devrimci mücadele ve örgütlenmeyi temel alır, düzenin koyduğu sınırları çiğnemek görevin ötesinde adeta bir haz kaynağı idi.

Saflarında mücadele ettiği örgüt olan TDKP’nin yasal-tasfiyeci batağa sürüklenmesini boş gözlerle izlemiyor, bir şeyler yapmak için kafa yoruyordu. Tasfiyeci-yasal çizginin önce kaba sonuçlarına muhalefetle başlayan çabası giderek bu sınırları aşmış, nedenlerine doğru ilerleyen, bilimsel bir süreç olmuştü. İçinde yer aldığı TDKP, devrimci mücadelenin yükseliş koşullarında biçimlenmiş, yükselen dalganın üzerine binmiş, teoride marksizme, pratikte sınıfa en yakın, devrimci demokrasinin en gelişkin gruplarından biri idi. Kapanan bir dönemin ihtiyaçlarına bir ölçüde yanıt verebilen bu yapı, yeni dönemin ihtiyaçlarına yanıt veremeyeceğini, gelişmesinin sınırlarına geldiğinin işaretlerini 12 Eylül’de verdiği kötü sınavla göstermişti.

80’lerin ikinci yarısı TDKP’yi ileri çekecek marksist birikim ile geriye çekecek tutucu yönünün mücadelesine sahne olmuştü. Bu mücadelenin ürünü olan ayrışma ve yeniden saflaşmada ikinciler, giderek devrimci mevzileri terk edip düzene entegre olup sosyal-reformist bir partiye dönüşürken; birinciler, her türlü gerici cereyana göğüs gererek kısır ve verimsiz tarihsel dönemin tüm dezavantajına rağmen ileriye çıkmışlar, marksist-leninist partinin ideolojik, politik, örgütsel temellerini döşemişlerdir. Böylece bilimsel bir eleştiri süzgecinden geçirerek kendilerine devrimci miras olarak devraldıkları birikimi ileri taşımanın koşullarını da yaratmışlardır. Bu durum, Ahmet yoldaşın ileriye yönelik arayışını kolaylaştıran uygun bir atmosferdi de.

“Bütün ölmüş kuşakların geleneği, büyük bir ağırlıkla yaşayanların beyinleri üzerine çöker”, derken Marks, bir yönüyle olumsuz geleneklerin aşılmasına işaret ederken, bir yönüyle de bu işin zorluğuna dikkat çekmiş oluyor. ‘80’lerin ikinci yarısında başlayan ayrışma ve saflaşma eşitsiz bir şekilde geliyor, doğal olarak belirli bir tarihsel döneme yayılıyordu. Komünist hareket emeğinin, çabasının pratik karşılığını belirli bir zaman aralığında alabilirdi. Nitekim olan da buydu. Komünistlerin ‘87’de başladığı yürüyüşe EMEP saflarından kopan devrimciler ve Ahmet yoldaş, Komünist İşçi Partisi’nin kurulmasının eşliğinde, 1997’de omuz veriyorlardı. Ahmet yoldaş ve diğer yoldaşlar hiçbir küçük hesaba girmeden, birer sıra neferi olarak, partili kimlikle sancısız bütünleşmemizde özel ve önemli bir rol oynamıştı. Kimisi, yasalci-tasfiyeci batağı görmesine rağmen gıkı çıkmaz, onunla ağıktan birleşirken; kimisi düzenin çizdiği sınırları aşmanın bir bedeli olduğunu gördüğü için, “içinde kalıp düzeltelim” özüünün arkasına sığınıp uzlaşıyor; O, düzenin ve liberallerin her türlü tehdidine pabuç bırakmayıp, Parti’nin kızıl bayrağına dört elle sarılıyordu.

O, usulca söyledi türküsünü... O, usulca, gösterişsiz, içten yürüdü yolunu... O, usulca dövuştü... O, usulca ölümsüzleşti, yüreğimize gömüldü... O, kavgamızda yaşıyor, yaşayacak...

Zafer örgütlenme cüreti gösteren Doğu Sanayi işçisinin olacaktır!

Doğu Sanayi Sitesi'nde çalışan bir işçiyim. Sitemiz 2500-3000 işçinin barındığı küçük bir sanayi sitesidir. Sitede, enjeksiyon, torna-tesviye, demir doğrama, tekstil, marangoz vb. üzerine çalışan atölyeler var. Buralarda çoğunlukla 16 yaş ve altında işçiler çalıştırılmaktadır. Ayrıca çocuk sömürsünü artırmak amacı ile bir de çıraklık okulu kurulmuş. Bu okulda çocuklar çok düşük ücretle çalıştırılıp aynı zamanda üretim yaptırılmaktadır.

Biz olgun işçilere gelince birçok sorunlarımız mevcut. Çok düşük ücret alıyoruz. Sefalet ücretimizi dahi çok geç alabiliyoruz. İşimizin devamlı bir garantisi yok. Yemekler köpeğin önüne atılmayacak şekilde. Pis ortamlarda yemek yiyor ve her zaman zehirlenme tehlikesiyle yüz yüze bulunuyoruz. En büyük sorunumuz ise örgütsüzlük. Emegimizi çalanlara karşı çok dağınığız. Oysa tepemizdeki asalaklar ise örgütlenmişler. Kendilerine bir dernek kurmuşlar. Herşeyi bu dernek üzerinden organize ediyorlar. Örneğin bir işyeri direnişe geçse o dernek o işyerinin zararını karşılayabiliyor.

Bizler ise dağınık, örgütsüz ve kendimize güvensiz çalışıyoruz. İşçilerin en büyük korkusu işten atılıp işsiz kalmak. Patronlar bunu çok iyi kullanıyorlar. Örneğin

benim çalıştığım işyerinin müdürü isterseniz hepiniz bırakın gidin, nasıl olsa günde 50-60 kişi iş soruyor diyor. Ben işçi açığımı kapatırım diyor. Sanayi sitesinin büyük çoğunluğunu genç işçiler oluşturuyor. Olgun işçi sayısı çok az.

Daha önceleri birkaç sefer direnişler olmuş. Ama kısa sürede sonuçlanmış. Şu an sitede sendikal bir çalışma yapmak yanlış olur. Yapılacak olan örgütlenme faaliyeti bir işçi derneği olabilir. İşçi derneği üzerine çalışma işçileri daha çabuk ve daha sağlam toparlayabilir. Doğu sanayi işçisinin iş garantisi olmasa da hep sanayi içinde dönüp dolaşıyorlar. Bir yerden çıkıyor, sanayi içindeki bir başka yere giriyor. Bu yüzden dernek faaliyetini yüz üstü bırakıp gitmek gibi bir sorun da doğmaz. Sanayi sitemizde ayrıca stajyer işçiler de mevcuttur. Haftada üç gün çalışıyorlar. Ücretleri ise 35-40 milyonu geçmiyor.

Çalışmalarımız zamanla olgunlaşacak ve serpilecektir. Bu bizim kararlılığımıza ve tutumuza bağlıdır. Doğu Sanayi öyle kolay örgütlenecek bir site değil. Uzun soluklu bir çalışma ile ancak örgütlenme mümkün. Er ya da geç Doğu Sanayi Sitesi patronlarının çanına ot tıkayacaktır sanayi işçisi.

Doğu Sanayi Sitesi'nden bir işçi

Hollanda Den Haag: ON'lar anıldı!..

Ulucanlar'da sermaye devletinin saldırısı sonucunda 10 yiğit devrimci sınıf düşmanları tarafından katledildiler. Bu vahşi saldırıdan bu yana bizler de zaman zaman devrimci basına yansıyan bir dizi faaliyette bulunduk.

En son 4 Aralık'ta Hollanda'nın Den Haag kentinde Ulucanlar şehitlerini anma toplantısı düzenlendi. Etkinliğin organizasyonunu **Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi** yaptı. İlk önce şehitlerimiz anısına 1 dakikalık saygı duruşu, sonra kısa bir açılış konuşması yapıldı. Ardından cezaevlerindeki son 20 yıllık süreci içeren ve yoğunluklu olarak Ulucanlar'a ayrılan bir dia gösterimi yapıldı ve beraberinde süreci değerlendiren bir metin okundu.

Daha sonra Ulucanlar şehitlerimizin isimleri tek tek okundu. Sahnedeki şehitlerimizin resimlerinin üzerine birer kırmızı karanfil bırakıldı ve özgeçmişleri okundu.

Ardından süreçle ilgili değerlendirme ve görevlerin ele alındığı panel bölümüne geçildi. Sürece ilişkin düşünceler anlatıldı, sorular soruldu. Bu arada bir hukukçu arkadaş sürecin tanığı olarak bir değerlendirme yaptı ve siyasal tutuklularla uluslararası dayanışmanın büyük önemine işaret etti.

Ardından Ulucanlar şehitlerimizin Habip ve Ümit'in cenaze törenindeki gösteri, saldırı ve çatışmaların yaşandığı sinevizyon gösterimize geçildi. Bunu ise müzik dinletisi izledi.

Yaklaşık 130 kişinin katıldığı anma toplantısı bir kez daha devrimci dayanışmanın önemine ve gerekliliğine işaret etti. Bizler bu dayanışmamızı mutlaka ve mutlaka sürdüreceğiz. Görevlerimize daha bir hırsla ve coşkuyla sarılacağız.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

TKİP taraftarları/Hollanda

FP'li Yülek sözleriyle komünizm

Türkiye AB yolunda büyük bir adım atarken, FP de Türk sağını "günah çıkararak" komünizmi keşfetmeye çağırdı. FP Genel Başkan Yardımcısı Ertan Yülek, "Yıllardır bir öcüyümüş gibi komünizmle mücadele ettik. Enayilik etmişiz. Komünizmin tek eksiği din ve Allah inancı. Onun dışında insanlığa bir hayli hizmet etmişler" dedi.

Ertan Yülek, Çeçenistan'da yaşananlara ise farklı bir açıdan bakmak gerektiğini söyledi. Çeçenistan dahil Rusya federasyonu içindeki Türk cumhuriyetlerinin kimliklerini korumasında, komünist Sovyetler Birliği'nin kurucusu Lenin'in "Halklara özgürlük" ilkesinin büyük katkısı olduğunu anlatan Yülek; "Yiğidi öldür ama hakkını ver. Komünizm yıkılana kadar bir kez bile Çeçenler'e yönelik bir saldırı olmuş mu? Kimse böyle birşey duymuş mu? Üstelik 70 yıl da onların ulusal kimliklerini korumalarına komünizm izin vermiş." dedi.

Yukarıdaki yazı 13 Aralık 1999 günü *Posta* gazetesinde yayınlandı.

Öncelikle Ertan Yülek'in bilmesi gerekir ki; Rusya'da devrim olduğunda komünizm değil, henüz yalnızca sosyalizm gelmişti. Ayrıca komünizmin tek eksiği olarak gösterdiğiniz şey de, gerçekte onun en temel üstünlüklerinden biridir. Bu noktada asıl eksiklik ve zaaf sizin bilime ve bilimsel düşünceye uzaklığınızdır. Komünizmin temel sorunu olan işçi, emekçi ve köylülerin sorunları ise sizi zaten herhangi bir biçimde ilgilendirmiyor.

Çeçenistan konusuna gelince, madem ulusların haklarına komünizmin gösterdiği saygı ve onlara sağladığı olanaklar sizin gözünüzde onun bir üstünlüğü olarak sahiplenmeye değerdir, neden o zaman siz aynı şeyi Türkiye'de varlığı bile inkar edilen Kürtler için istemiyorsunuz. Bu bile ne kadar samimiyetsiz ve ikiyüzlü olduğunuzu göstermeye yeter.

Bir Kızıl Bayrak okuru/İstanbul

Milletvekilleri kiyak emeklilik, işçi ve emekçilere mezarda emeklilik!

Sermaye sınıfının çıkarlarının bekçiliğini yapan ve herbiri birer burjuva olan milletvekilleri, kendileri için kiyak emeklilik yasası çıkardılar. Aynı milletvekilleri, depremi fırsat bilerek işçi ve emekçiler için mezarda emeklilik yasaları çıkarmışlardı. Bu iki olay, sermaye devletinin işçi ve emekçi düşmanı yüzünü bir kez daha ortaya çıkarmaktadır.

Mezarda emeklilik yasaları gündeme geldiğinde ne diyorlardı? Ekonomik sorunların çözümü için, bütçe açıklarını kapatmak için, sağlık sisteminin devamlılığı için, bu fedakarlığı yapmaya mecburuz

vb., vb. Emekçiler için ekonomik kriz var. Ama sermaye temsilcileri için ekonomik refah var. Emekli olduklarında alacakları maaşın geçinmelerine yetmeyeceğini söylüyorlar, büyük bir pişkinlikle. Aynı şeyi söyleyen işçi ve emekçilere ise, polis ve jandarma saldırtıyorlar.

İşlerini gördükleri holdinglerden aldıkları rüşvetler, devlet bankalarından hortumladıkları krediler vb. ise hiç gündeme gelmiyor. Mecliste oldukları süre içinde iki kuşak ailelerini lüks içinde yaşatacak kadar yağma ve soygunu zaten yapıyorlar. Siz P.D.E. Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

kumarda veya başka bir nedenle kaybederlerse, sürekli bir yüksek geliri de garanti altına almak istiyorlar.

Daha önceki yasama dönemlerinde de benzer yasalar hazırlanmış, ama anayasaya mahkemesi tarafından iptal edilmişti. Bu sefer, iptal olasılığını azaltmak için yasa kapsamına Anayasa mahkemesinin başkanları, ordu komuta kademesi ve YÖK yöneticileri de dahil edilmiş. Yani büyük olasılıkla, bu yaygın rüşvet hatırına bu kez kiyak emeklilik gerçekleşecek.

Bir işçi/İzmir

Faşist katliamcılar hesap verecek!

İddianamenin ele verdiği katliamcılardan bir bölümü:

- 1- ZAHİT ENGİN: Jandarma Binbaşı
- 2- NUH KARAASLAN: Jandarma Astsubayı
- 3- CEMAL DOĞAN: Jandarma Uzmançavuş
- 4- ERDOĞAN AYDIN: Jandarma Astsubay Kıdemli Başçavuş
- 5- SELİM DAĞAŞAN : Jandarma Astsubay Üstçavuş
- 6- METİN ABDURRAHMANOĞLU: Jandarma Onbaşı
- 7- ŞEVKET SÜNER: Jandarma Eri
- 8- ALİ GÖK: Jandarma Komando Eri
- 9- METE AYDINOĞLU: Jandarma Komando Eri
- 10- MEHMET İŞLER: Jandarma Uzman Çavuş
- 11- HÜSEYİN SARITAŞ: Jandarma Uzman Çavuş
- 12- ÜNAL SOYARSLAN: jandarma Astsubay Üstçavuş
- 13- AHMET ÖZKAN: Jandarma Eri
- 14- KUBİLAY UÇAR: Jandarma Komando Çavuşu
- 15- AYDIN ER: Uzman Jandarma Çavuş

Katliamcı Ulucanlar personelinden isimleri saptanabilenler:

Ulucanlar'da görevli jandarma personeli:

Deniz Yılmaz (Cezaevi Jandarma Bölük Komutanı), Mesut (Uzman Çavuş), Tayfun (lakabı Adanalı, Astsubay veya Subay), Nuri (Uzman Çavuş)

Cezaevi müdürü ve ikinci müdürler:

Rüstem CİNKILIÇ (Cezaevi Müdürü), Şerafettin DEMİRKESEN, Tamer YILDIRIM, Adem ULUTAŞ, Uğur SALT, Abdullah GÜRBÜZ, Mehmet ÇELİK,

İnfaz Koruma Memurları:

Hüseyin DOSTEL, Latıfşah ŞAHİN, Tacettin HASRET, Cemal AVAN, Bekir ETYEMEZ, Aydın KILIÇ, Yusuf, Abbas KAHYAĞLU, İsmail ERCAN, Mustafa ERDOĞAN, Mehmet SARI, Uğur, Ali KIZILKAYA, Dursun KARACA, Niyazi YARAMIŞ, Ahmet, Atilla DOĞAN, Hakan, Hikmet, Nurbay AKÇAY, Ahmet (kantin görevlisi), Necati (kantin görevlisi), Gönül, Yüksel, Necmiye, Fatma, Nimet

Kızıl Bayrak